

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

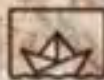
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOLAY LOKMALAR THEO CRAY'E GELMEZ.
ONA ANCAK KOCA BİR BOŞLUKLA DOLU VAKALAR GELİR.

AYNADAN İÇERİ

BİR PROFESÖR THEO CRAY POLİSİYESİ

ANDREW MAYNE

Andrew Mayne

A&E kanalındaki *Don't Trust Andrew Mayne* adlı programın yıldızı olan Andrew Mayne, aynı zamanda bir sihirbaz ve çok-satan bir roman yazarı. İlk dünya turnesine ergenlik yıllarında bir illüzyonist olarak çıktı ve sonra Penn & Teller, David Blaine ve David Copperfield ile birlikte sahne arkasında çalıştı. Ayrıca *Weird Things* adında bir de podcast sunuyor.

Aynadan İçeri

Andrew Mayne

Özgün Adı

Looking Glass

İthaki Yayınları - 2324

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Göksu Göçhan*

Düzeltili: *Gökay Sıra*

Kapak İllüstrasyonu: *M. C. Corey*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Ocak 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-064-6

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Gökçe Çiçek, 2023

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2023

Andrew Mayne © 2018

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayinrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeyrinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

Andrew Mayne

AYNADAN İÇERİ

Bir Profesör Theo Cray Polisiyesi

Çeviren

Gökçe Çiçek

GİRİŞ KÖPEK

Tiko, sönmüş futbol topuna vurarak sokağın ilerisine fırlattı ve kulağı lime lime olmuş taba rengi köpek yavrusu MauMau onu bir su birikintisine kadar kovalayıp fazlasıyla büyük patileriyle etrafa çamur ve su sıçrattırken kahkahalara boğuldu.

O köpeği çok seviyordu. Tam olarak onun köpeği sayılmazdı; daha çok etrafı koklayıp yiyecek artığı arayan ve bulamadığı zamanlarda sıçanları kovalayan bir köy köpeğiydi. Fakat yine de Tiko'nun en iyi dostuydu.

Kendisi de tıpkı köpek yavrusu gibi kimsesiz olan Tiko'nun annesi, o üç yaşındayken beyaz teni ve kızılımtırak gözlerinin düzelmeyeceğini fark ederek ondan yüz çevirmişti.

Tiko için dualar etmiş ve hatta kötü ruhu kovabilmek için komşu köydeki, şifacı olduğu söylenen kadını bile çağırmıştı. Ama işe yaramamıştı.

Diğer insanlar da Tiko'nun annesini cinli bir çocuk doğurduğu için hor görmeye başlayınca, annesi onu daha uzun süreler boyunca dışarıya göndermeye, gerektiği zaman onu besliyor olsa da yemeklerini dışarıda yemesini istemeye ve sonunda da onu daha uzun ayak işlerine gönderip ne zaman geri döndüğünü umursamamaya başlamıştı.

Tiko dört yaşındayken, annesinin başka bir kadına onun aslında kendi çocuğu olmadığını anlatışına kulak misafiri olmuştu; o aslında bir arkadaşının çocuğuydu ve kendisi ona yalnızca bakıcılık yapıyordu.

Tiko bunun doğru olmadığına emindi, ama annesini suç-

lamıyordu. Farklı biri olduğunu ve bunun annesi için hiç de kolay olmadığını biliyordu.

Tiko'nun annesi yeni bir bebeğe gebe kaldığında kapı eşiğinde durup onu tüm komşuların önünde dışarı atmıştı. Herkese onun kendi çocuğu olmadığını söyleyerek onu evlatlıktan reddetmişti.

O günden sonra bir daha asla içeri girmesine izin verilmemişti. Geceleri kapıya gelip aılıktan ağladığı zaman annesi ona bir şeyler verebiliyordu. Ama yanında bir adam varsa, onu tanıımıyormuş gibi yaparak bağırıp defolmasını söylüyordu.

Tiko kimsenin yoluna çıkmayarak ve bazı insanların ona –kimseciklere görünmeden– yardım edebildiğini keşfederek hayatta kalmayı öğrendi.

Hiç oğlu olmayan ve arkadaşlarının fazladan yaptığı bir fasulye kekinin yarısını ya da biraz jollo veren yaşlı kadın vardı mesela. Bir de tamirci dükkânı ve paslı araba parçalarıyla dolu bir hurdalığı olan Bay Inaru vardı. Tiko'nun geceleri orada uyumasına ve diğer çocuklar onu kovaladığında parmaklıkların arasından geçip saklanmasına izin veriyordu.

Çocuklar onu sık sık kovalıyordu. Yakaladıklarında ise onu yumrukluyor, saçını çekiyor ve ona cinli çocuk diyorlardı.

MauMau'yu bu kadar çok sevmesinin nedeni kôpeğın ondan nefret etmemesi ya da ona sadece tahamimül etmesi değildi; onu seviyordu çünkü hava yağmurlu ya da soğukken Tiko'nun yüzünü yalar ve yanına kıvrılıp yatardı.

Tiko diz çökerek MauMau'yu okşadı ve Bay Inaru'nun, tekrar havayla dolabilmesi için onu tamir edip edemeyeceğini merak ederek topu eline aldı. Gerçi diğer çocukların topu onun elinden almasının yalnızca an meselesi olduğunu biliyordu.

Topa bakarken su birikintisinde bir yansıma olduğunu fark etti. Bir adam –çok ama çok uzun boylu bir adam– ona bakıp gülümsüyordu.

Tiko kafasını kaldırıp nazik adama baktı. Üzerinde siyah kumaş pantolonla beyaz bir gömlek vardı; tıpkı köydeki erkeklerin işe giderken ya da önemli biri gibi görünmeleri gerektiğinde giyindikleri gibi.

“Tiko sen misin?” Adamın sesi öylesine güçlü ama yine de öylesine sıcaktı ki Tiko hangi soru olursa olsun evet diye cevap verebilirdi. Ama konuşamayacak kadar ürkek olduğu için yalnızca başını sallamakla yetindi.

Adamın büyük eli Tiko’yu çenesinden yakaladı ve yüzünü iki yana çevirdi. Ona tiksintiyle değil, Tiko’nun MauMau’ya baktığı gibi bakıyordu.

“Sen çok uslu bir çocuksun. Kamyonetimle bir gezintiye çıkmak ister misin?”

Tiko daha önce hiç kamyonete binmemiş, ama çok uzaklardaki bir yere gitmekte olan silahlı adamların, bazen de geri dönüş yolunda gözleri kapalı hâlde arkada yatan ya da kanayan karınlarını ve uzuvlarını tutarak acı içinde haykıran adamların doldurduğu kamyonetlerin köyden geçişini izlemişti.

Tiko başıyla onayladı. Kamyonete binme fikri heyecan vericiydi. Özellikle de bu adamla birlikte.

Adam elini tutması için Tiko’ya uzattı ve onu sokağın diğer ucuna park edilmiş yeşil renkli araca doğru yönlendirdi.

Tiko kafasını çevirip MauMau’ya baktığında köpek yavrusunun, su birikintisinin kenarında oturmuş ve kafasını yana eğmiş hâlde, bunu yapamayacak kadar küçük olmasına rağmen olanlara bir anlam vermeye çalıştığını gördü.

Veda etmek için elini salladı. Kısacık bir an için sokağın kenarından kafasını uzatıp onu izleyen annesini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama tekrar dönüp baktığında annesi ortadan kaybolmuştu.

Adam kamyonetin kapısını açınca Tiko koltuğa çıktı. Diğer çocukların onu kamyonetle giderken görünce ne kadar kıskanacaklarını düşünürken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Ama adam köyün içinden geçmedi; etrafında yalnızca birkaç kulübenin bulunduğu daha dar bir yoldan geçerek Tiko'yu doğruca bölgenin dışına çıkardı ve sonra da çalılık-ların derinliklerine, diğer kasabalardan uzağa giden bir pati-kaya saptı.

Tiko tozlu dikiz aynasından bakıp kasabasının uzaklaşma-sını izlerken göz ucuyla bir şey gördü: Nazik adamın yüzü artık gülmüyordu.

Bu adam su birikintisinde yansımasını gördüğü adamdan farklı biriydi. Oradaki bu adam olsaydı Tiko asla onunla bir-likte kamyonete binmezdi.

Bu, diğer çocukların ona sataşmak için sözünü ettikleri adamdı; alıp götürdüğü cinli çocukların bir daha asla görül-medığı adam.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir Adım Ötesi

İnsan öldürmenin gerçekten mümkün olduğu bir video oyu-nu oynuyordum. Aslında ona video oyunu demiyorlardı, ama Sanal Taktik Sahası Salonu tam olarak böyle bir şeydi. Video-ların duvarlara yansıtılarak gerçek dünyadaki başka yerlerin eksiksiz bir kopyası olan sanal alanların yaratıldığı, birbiriyle bağlantılı bir odalar silsilesiydi burası.

Şu anda sanal salon, Paris'in kuzeyindeki Houilles adlı banliyöde, bir apartman dairesiydi. Dairenin bir Fransız ban-kasında bilişimci olarak çalışan kiracısı Yosef Amir, kız kar-deşinin doğum günü partisi için şehrin diğer ucundaydı. O evde yokken iki adamımız Fransa'daki daireye gitmişti. Biri yüksek çözünürlüklü bir kamerayla etrafı tarayıp duvarları-mızdaki bulanık pikselleri gözümüzün farkı anlayamayacağı kadar kaliteli görüntülere dönüştürüyordu. Bu sırada diğer

adam –ona Bulanık adını vermiştik çünkü dairede dolanırken kameralar yalnızca ardında bıraktığı izlerini yakalayabiliyordu– kepçeli bir el fenerine benzeyen küçük bir aygıtla duştaki saç tellerini, mobilyaların üzerindeki iplikleri ve ayakkabılar ile paspasın üzerindeki tozları topluyordu.

Adam her birkaç dakikada bir kepçenin kartuşunu çıkarıyor ve onu daire ile dışarıdaki FedEx kamyonu arasında mekik dokuyan üçüncü bir adama veriyordu. Kamyonet, her üniversitenin gururu olabilecek yirmi milyon dolarlık ekipmanıyla DNA kodlarını çözümleyip eşleştirmeye ve Yosef’in etkileşime geçmiş olduğu herkesin birer modelini oluşturmaya çalışarak bize gerçek zamanlı veriler sağlıyordu. Burada korkunç miktarda veriden bahsediyorum. Neyse ki amacımıza ulaşabilmemiz için bu verileri ayıklamamızı sağlayan bir yazılıma sahiptik; amacımızsa önümüzdeki yirmi dört saat içinde futbol istasyonunda bir bombanın patlayıp patlamayacağına öğrenmekti.

Yosef’in adı biri Yemen’de, diğeryse Fransa’da bulunan iki IŞİD casusu arasındaki bir telefon konuşmasında geçmişti. Normalde yetkililer yalnızca Yosef’i arayıp sorguya alır ve tanıdığı herkesi incelerdi, ama son zamanlarda bu yöntem sorun çıkarır olmuştu. Terör grupları konuşmalarında masum sivillerin adlarından bahsediyor, gerçek kötü adamlar gizli kalmaya devam ederken, haberlere konu olanlardan çok daha fazla sayıda masum insanın sorguya çekilmesine ve yaşamlarının altüst olmasına neden oluyordu.

“Dr. Cray, Dr. Sanders?” diye seslendi Emily Birkett. Birkett bizim Savunma İstihbarat Teşkilatı’ndaki (DIA) devlet bağlantımızdı. Otuzlarının sonlarında, kestane rengi saçları atkuyruğu yapılmış, devletin tekinsiz istihbarat teşkilatlarının en tekinsizinde çalışan eski bir hava subayıydı.

Kerry Sanders ile ben sivildik. Sanders benim yaşlarımda, yani otuzlarının başlarında ve OpenSkyAI’a gelmeden önce

birkaç yılını Facebook'un sosyal grafiğini –yani kimleri tanıdığınız ve bu insanların size neler ifade ettiğini– çözümlemesine yardımcı olmakla geçirmiş bir antropologdu.

Yüzeysel olarak bakıldığında OpenSkyAI, Teksas'ın Austin şehrinde video oyunu şirketleri ve sağlık işletmeleriyle dolu yavan bir ofis bölgesindeki herhangi bir teknoloji firması gibi görünüyordu.

Fakat aslına bakılırsa OpenSkyAI, Savunma İstihbarat Teşkilatı'nın yüklenicisi olan özel bir firmaydı. DIA'nın, binlerce veri noktasını ayıklayarak, bir şey bilip bilmediklerini ya da ulusal güvenlik için açık ve güncel bir tehlike arz edebilecek bir suç işlemek üzere olup olmadıklarını öğrenmek üzere gizli bir hapis haneye götürülecek kişileri belirlemesine yardımcı oluyordu.

Sanders, Yosef'in dairelerinden elde edilen fotoğraflardaki tüm yüzlerden oluşan bir görüntüye bakıyordu. "Yüz tanıma sistemi herhangi bir eşleşme bulamıyor."

Birkett bu sefer daha sabırsız bir sesle, "Theo?" diye tekrarladı. "Yosef geri dönmeye hazırlanıyor. Ekibi geri çekebilir miyim?"

Dairede –yani sanal versiyonunda– dolaşır ve kapakları açılmış dolaplara göz atıp görünmeyeni görmeye çalışırken zihnimin bir köşesinde nasıl olup da kendimi burada bulduğumu merak ediyordum.

Sanders, "Sanırım adam temiz," dedi.

Ona katılmak istiyordum. Sırf Yemen'deki bir yavşak, yaptığı bir Google aramasında onun adına rastladı diye Yosef'in tüm yaşantısını değiştirecek çetin bir sınavdan geçmesi fikri midemi bulandırıyor. Fakat sırf midemi bulandırıyor diye aramayı zamanından önce durduramayacağımı da biliyordum.

Tekrar mutfığa döndüm. Yosef'in buzdolabı fotoğraflarla kaplıydı. Fotoğrafların birçoğunda içkilerle dolu bir masada kız arkadaşı ya da diğer arkadaşlarıyla kameraya bakıp gü-

lüksüyordu. Parisli bir Y kuşağından bekleyebileceğiniz tipik bir manzara.

İnternetteki faaliyetlerini çoktan taramıştık. Tüm Facebook gönderilerini, tüm beğenilerini, gönderilerini beğenen tüm arkadaşlarını; hepsi sistemimizden geçmişti.

Hiçbir tehlike işaretine rastlamamıştık. Bazı bağlantılar da yok değildi gerçi. Berbat birinden yalnızca üç dört derece uzaktaydık. Yosef'in Katar'da, IŞİD içinde aktif görev yapan bir adamla aynı camiye giden bir amcası vardı, ama böylesine bağlantılı bir dünyada şüphelerimizi buna dayandıramazdık.

Dijital ayak izlerindeki asıl sorun teröristlerin de akıllanmış olmasıydı. İki yaşantıyı birbirinden nasıl ayıracaklarını biliyorlardı. Yosef'in izini sürebiliyorduk, ama ikinci bir kişiliği varsa ve ikisini asla birbiriyle karıştırmayacak kadar zekiye, onu yakalamak imkânsıza yakındı. Neyse ki böyle kişilerin çoğu bir noktada falso verirdi. Ama vermeyenler, onları bulacak olan sistemlerimizden daha zekiydi. Zeki sıçanları besleyen bir tuzak inşa etmiştik.

"Cray," dedi Birkett. "Ekibi geri çekiyorum."

Planladığımdan daha sert bir ses tonuyla, "Hayır," dedim.

"Ne buldun?" diye sordu.

"Bekle..."

"İçgüdülerin ne diyor?"

"Ben bir bilimciyim. Kendimi içgüdülere sahip olmamak üzere eğittim. Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

Sanders, "Her şeyi aldık," dedi. "Ekibin ayrılmasına izin verip bulduklarımızın üzerinden geçmeye biraz daha vakit ayırabiliriz."

"Almadık..." Bunu daha önce onlara yüz kez açıklamaya çalışmıştım. Bir simülasyon, gerçek verilere dayansa bile hâlâ bir simülasyondur. Tezgâhın üzerinde bir fıstık ezmesi kavanozu durduğunu biliyordum, ama birisi gidip bakmadıkça kavanozun içinde gerçekten de fıstık ezmesi olup olmadığını

anlayamazdık. İçinde C-4 de olabilirdi. Öyle olmadığından emindim ama bu yine de bir varsayımıdı.

Yüzeysel olarak –tamamı yüzeyseldi zaten– bu müdahalesiz adli inceleme yararlı olabilirdi ama iyi bir laboratuvar çalışmasının yerini tutmuyordu.

“Çok önemliyse metro istasyonundan çıkışında onu durdurabilirim. Ama kararını hemen vermen gerek,” dedi Birkett.

Buzdolabının üzerindeki fotoğraflara daha yakından bakmak üzere eğildim. Çoğu bilgisayar çıkıstıydı.

Sanders tam arkamda duruyordu. “Tüm fotoğrafları aldık. Tüm yüzleri görüntü tanıma sisteminden geçirdik. Hiçbir bağlantı bulunamadı.”

Bunun bir simülasyon olduğunu unutarak fotoğraflardan birine uzandım. “Şu resim. Bulanık Adam’a ona daha yakından bakmasını söyle.”

Yosef yeşil gözlü, genç ve güzel bir Ortadoğulu kadının yanında kameraya gülümsüyordu. Kadın yirmilerinin başlarında gibi görünüyordu; gerçekten iyi parçaydı.

“Bu kim?” diye sordum.

“Veritabanımızda yer almıyor. Muhtemelen aramamızı genişletirsek bir isim bulabiliriz. Ama filtremizin kapsamında değil zaten.”

Bulanık Adam fotoğrafın arkasını çevirdi. Kâğıdın üzerinde mart ayına ait bir tarih damgası ve tarayıcıyla yazılmış En Özel Etkinlikler yazısı vardı.

Birkett’e, “Onu durdurun,” diye seslendim.

Birkett kulaklığına bir şeyler söyledi. “Şu anda yolu kesiyor.”

Sanders benim sorumu tekrarlayarak, “Kim bu?” dedi.

“Biliyorsam ne olayım. Asıl sorun fotoğraf. Tek kullanımlık bir film kamerasıyla çekilmiş. Düğünlerde çekilip yıkamaya gönderilen ve sonra dijital birer kopyasıyla birlikte evlere postalanan türden.”

Sanders, "Yosef'in grafiğinde hiçbir düğün yok," dedi.

Doğrularak Sanders ile Birkett'e döndüm. "Sorun da bu. Genellikle bu fotoğrafların dijital kopyalarını verirler. Yosef belli ki bunu çıkarmak için resmin dijital bir kopyasını kullanmamış. Elektronik iz kalmamasına dikkat ederek analog yöntemi tercih etmiş." Görselleştirmeleri kontrol eden operatöre seslendim. "Mosin Kasir'in dairesini getirin."

Anında Yemen'e, bir saha ekibinin dört gün önce araştırdığı bir daireye sanal olarak ışınlandık. Mosin'in masasının üzerindeki duvarda düzinelerce fotoğraf asılıydı.

Sanders, "Kız bunlardan biri değil," dedi. "Öyle olsaydı bilgisayar uyarı verirdi."

Mosin'in aynı yeşil gözlere sahip olan daha yaşlı bir kadınla çekildiği fotoğrafı işaret ettim. "Bu kim?"

Sanders tabletini kontrol etti. "Mosin'in ikinci göbekten teyzesi. Fotoğrafın arkasına bakmış mıydık?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Ama boyutu ve lens sapması diğer fotoğrafla aynı."

"Mosin'in kuzeni martta evlenmişti. Ve burada Yosef'in o tarihte Bahreyn'de olduğu yazıyor. Belki de aslında Yemen'deydi."

Birkett, "Yakaladık," dedi. "İyi işti, Cray. Şimdi Yosef'i bir kamyonete alıyoruz. Çok geçmeden öğreniriz. Ayrıca kamera şirketinden fotoğrafları da isteyeceğiz. Başka ne bulacağımızı Tanrı bilir."

Yüzü sevinçle parlıyordu. Yosef'ten bir sonuç çıkarsa, yapılan bunca masraf üstlerinin gözünde meşruluk kazanmış olurdu.

Sanders, "Bundan sonra bulduğumuz tüm fotoğrafların arkalarını mutlaka kontrol etmeliyiz," diyerek bunu aklına yazdı.

Olayın bununla ilgisi olmadığını açıklamak istiyordum, ama faydasız olduğunu biliyordum. Elimizdeki tek şey zayıf

bir ilintiyken, hepsi de sanki büyük bir başarı elde etmiş gibi birbirlerini kutluyordu.

Ofisten çıkarak asfaltlı otoparkı göz kamaştırırcasına parlatan Teksas güneşine adım attım. Bu sırada kendime bunun güzel bir şey olduğunu söylüyor olsam da, kullanılan araçlar ve sürecin yarardan çok zarara sebebiyet verebileceğinden endişe ediyor ya da en olmadı, daha zekice işler yapan daha iyi insanların elinde olması gerektiğini düşünüyordum.

Arabama atlayıp daireme dönerken bir dizi cesedin beni nasıl bu noktaya getirdiğini düşünmeye başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

Kovboylar ve Kızilderililer

Bir yıl önce uzmanlık alanı bilişimsel biyoloji olan bir öğretim üyesiydim. Çevremizdeki dünyayı öngörebilen modeller yaratmaya çalışıyordum. İşim bana göre ilgi çekiciydi ve bulaşıcı bir hastalığın yayılımından tutun da Neandertallerin neden yok olduğuna kadar geniş kapsamlı önermeleri vardı. Sonra Joe Vik adlı bir katille yolum kesişti ve her şey değişti.

Joe Vik eski öğrencilerimden birini öldürdü ve kısacık bir an için tüm şüpheler bana çevrildi çünkü kurban Montana'nın o sıralarda benim de bulunduğum bir bölgesinde kendi araştırmasını sürdürüyordu; bu da yerel yetkililer için fazlasıyla büyük bir rastlantıydı.

Ben temize çıktıktan sonra yetkililer Juniper Parsons'ın bir ayı saldırısında öldüğüne karar verdi. Bu, Vik'in kasıtlı olarak kurduğu bir tuzaktı ve Juniper bu şekilde ortadan kaldırdığı ilk kurbanı da değildi.

Juniper'a ne olduğunu anlamaya çalışırken daha çok kurbanla ve gözlerinin önündekini göremeyen daha çok emniyet

görevlisiyle karşılaştım. Nihayetinde, Joe'yu bulmama yetecek kadar ceset birikmişti.

Sonunda katilin taşkınlığı ailesinin ve yedi polis memurunun ölümüne neden oldu. Kendim de öldürülmekten kıl payı kurtuldum.

Bazı insanlar Ayı Katil'i bulduğum ve yaşamına son verilmesine yardım ettiğim için benim bir kahraman olduğumu düşünüyordu. Emniyet güçlerinin görüşleri ise çelişkiliydi. Benimse tek bildiğim, gece yatağıma yatıduğmda vakayı binlerce farklı şekilde ele aldığım ve bu hayallerin birçoğunda iyi insanların hâlâ hayatta olduğuydu.

Benim için asıl sıkıntı verici nokta, herhangi bir suçluluk duygusu hissetmiyor oluşumdu; suçluluğun olması gereken yerde yalnızca içi boş bir bölme vardı. Sanırım benzer duyguların olması gereken bölmelerin içi de boştu.

Jillian, hayatımı kurtaran ve Joe'nun sonunu asıl getiren kişi bir hafta önce beni ziyarete gelmişti. Aramızda bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk. Sorun şuydu ki Jillian olarak etiketlenmiş bölmeyi açıkça görebiliyor olmama rağmen, onun –ya da herhangi birinin– oraya ait olup olmadığını anlayamıyordum.

Joe'dan önce de böyle rezil bir hâldeydim, o yüzden onu suçlamıyordum. Joe yalnızca durumu su yüzüne çıkarmıştı. Hatta onu, bir insanı suçlayabileceğiniz şekilde suçladığımdan bile emin değildim.

Çektiğimiz onca sıkıntıdan sonra oturup sonu gelmez soruları yanıtlar ve kuşkuları devam eden emniyet güçlerine cesetleri bulma yöntemimi açıklarken, Joe'nun DNA dizilimini analiz ederek kendi yanıtlarımı aramaya başladım.

Aslında bir yanıt buldum da; sözümona risk geni olan APOE-e4 ile bağlantılı bir gen. Joe'da daha önce görmediğim bir varyasyon vardı. Asla bir makaleye dâhil etmeyeceğim ya

da bir meslektaşının kulak misafiri olmasına izin vermeyeceğim şekilde kabaca konuşmak gerekirse. Joe'nun risk alma eğilimi doğuştan geliyordu, ama bunun yanı sıra, profesyonel bir golfçünün muhteşem bir oyun çıkarmasını ya da bir beyin cerrahının çok becerikli olmasını sağlayan özellikten pek de farklı olmayan bir tür obsesif-kompulsif davranışa da eğilimi vardı. Bir satranç ustasının harika bir başlangıç hamlesi karşısında heyecan duyduğu kadar Joe da risk almaktan heyecan duyuyordu. Hesap kitap ve ardından gelen coşkunluk hissi.

Siz ya da ben bir suç işleyip de bu suç yanımıza kaldığında kendimizi kötü hissederken (ya da öyle hissetmemiz gerekirken), Joe bundan büyük bir haz alıyor ve daha fazlasının peşine düşüyordu. Yalnızca kötü şeyler yapmak değil, yakalanmamak için gerekli adımları yerine getirmek de başını döndürüyordu.

Cinayet örüntüsü büyük beyaz köpekbalıklarının avlanma şekliyle benzerlik gösteriyordu. Joe'nun DNA'sını incelediğim sırada, bu bağınların hiç de rastlantısal olmadığını fark ettim. Bir köpekbalığını harekete geçiren yırtıcı algoritmanın aynısı, bir ağı ele geçiren yazılımda ya da kendine uygun avların peşine düşmüş bir kaüde de görülebilirdi.

Birkett beni işe aldığında Joe gibi katilleri avlayabileceğimin sözünü vermişti. Bu söz yarı yarıya doğru çıkmıştı. Terörle savaş önem arz etse de –ve patlayıcılarla dolu kamyonetleri sivil kalabalıkların içine süren ya da Down sendromlu ergenleri kandırıp bombacı yeleği giymeye ikna eden insanların durdurulması gerektiği konusunda fazlasıyla kararlı olsam da– kullandığımız yöntemlerden her zaman emin olamıyordum.

Tek bir sözümle Yosef Amir sokaktan çevrilerek bir kamyonete tıkalmış ve muhtemelen Fransa, Amerika ya da üçün-

en bir ülke istihbaratçılarının onu sorgulayıp bildiklerini döktürmesini sağlayacağı gizli bir yere götürülmüştü.

Ne yaptıklarını ya da nasıl yaptıklarını bana söylemiyorlardı. Gerçi son zamanlarda psikotrop uyuşturucular ve konuşma sistemiyle ilintili bir kara delik araştırması yapıldığını öğrenmiş bulunuyordum. Kuantum hesaplama hakkındaki araştırmaya yazılarıma daldığımızda NSA, CIA, NRO ve bu örgütlerin özel yüklenicilerinin dev kapsamlı bir işe alım sürecinde olduğunu ve süper gelişmiş bir şifre kırıcı üzerinde çalışabilecek kadar nitelikli olan herkesi havada kaptıklarını görebileceğiniz gibi, özellikle bu alanda yayımlanmış araştırma yazılarının azlığı da bana istihbarat çevrelerinin, hakikat serumu denilen ilaçlar ve insanları işbirliğine yatkınlaştıran diğer maddelerin üretimi konusunda büyük atılımlar yaptığını söylüyordu.

Benim gibi insanlara, OpenSkyAI gibi firmalara ve bu firmaların Sanal Taktik Sahası Salonu gibi donanımlarına, hak ettiklerinden çok daha fazla itibar ediliyordu. Yaptığım çalışmalarla sonuç elde ediyor olsam da bunun kullandığım yöntemlerin muhteşemliğinden mi, yoksa daha önceki yöntemlerin yetersizliğinden mi kaynaklandığından pek emin değildim.

Telefonum titredi. Biramı mutfak tezgâhındaki boş Panda Express kutularının yanına bırakıp Jillian'ın mesajıma cevap verip vermediğini kontrol ettim.

Mesajı gönderen Birkett'ti: *7 sayı öndeyiz*

Bu bir şifreydi: Yosef onları başka yedi suikastçıya daha götürmüştü. Resmi olarak, bunu bile bilmemem gerekiyordu. Ben orta derecede erişim yetkisine sahip sivil bir yükleniciydim, ama Birkett beni mutlu etmeyi –ya da en azından beni mutlu edeceğini düşündüğü şeyler yapmayı– seviyordu.

Bana bir mesaj daha gönderdi: *9'da patronla toplantı var*

OpenSkyAI'n başkanı olmasa da bütçemizden sorumlu DIA denetçisi olan patronumuz Bruce Cavanaugh beni korkutuyordu. Ellilerinin başında, güler yüzlü bir adamdı. Şükran Günü'nde kilisesinde gönüllü olarak çalışıp evsizlere yemek dağıtan ve yabancıların sönmüş lastiklerini değiştirmeye yardım eden türden biriydi.

Beni korkutan şey, sahip olduğu güçtü. OpenSkyAI'da çalışmaya başladıktan birkaç hafta sonra ona yaptığım ilk ziyarette profil çıkarma yöntemlerimiz konusundaki bazı endişelerimi dile getirmiştim.

Nelerin değişmesini istediğimi sorduğunda, Joe Vik'i düşünerek potansiyel terör örgütü üyelerinde risk faktörü teşkil eden belirli genleri aramayı önerdim.

“Dokuz yüz bin dolar yeterli mi?” diye sordu.

“Ne için?” diye sordum.

“Bunu yapacak teknolojiyi geliştirmemiz için. Bu meblağın üzerine çıkmak için izin almam gerekir. Ama yeterliyse hemen şu anda bir laboratuvar kurulması için yeşil ışık yakabilirim. Beş ay içinde bir saha kiti hazırlanmış olmalı.”

Cavenough, yalnızca laf arasında yaptığım bir yorum üzerinden, terörizme yatkın davranışlarla ilintili olabilecek DNA belirteçlerini saptayan bir aygıt tasarlamam için bana neredeyse bir milyon dolar vermeye hazırды.

İlintili olabilecek. Sıklıkla aynı civarlarda gezinseler de sebep ile bağlantı aynı şeyler değildi. Neredeyse sözdebilim sınırında denebilecek bir aygıtı, içgüdülerini haklı çıkarmak için bahane arayan bir CIA ya da DIA ajanının eline bırakma düşüncesi beni dehşet içinde bırakmıştı. “Sivil zayıattan” toplanan DNA örneklerinin, ajanların aslında doğru kişileri haklamış olduklarına dair birer kanıt olarak kullanılabileceğini hayal ettim. Hükümetin, terörle mücadele sırasında yaşanan sivil ölümlerini önemsiz gösterebilmesi için bir bahane daha.

Cavanaugh bunların hiçbirini göremiyordu. Yalnızca kötü adamları yakalamak istiyordu. Asıl tehlike, *Atlantic* haberleri ya da *New York Times* yazılarının inanmanızı istediği gibi, iyi insanların kötü adama dönüşmesi değildi.

Asıl tehlike, iyi insanların pek de kötü olarak görmedikleri kötü şeyleri yapmaya körü körüne devam edecek olmasıydı. Yoksul ve açlara yardım etmek için elinde avucunda ne varsa verebilecek insanlar, milyonlarca çocuğu körlükten ya da açlıktan kurtarabilecek olmasına rağmen, genetiği değiştirilmiş yiyeceklerle işte bu yüzden karşı geliyordu. Ortadoğu'da demokrasi isteyen insanlar işte bu yüzden kendilerini okullar ve hastaneler yerine askeri üsler inşa ederken bulurdu.

Bruce Cavanaugh gibi adamlar, gerçek yanıtların bir senatörü tahrik edebilecek kadar çekici olmadığı zamanlarda, teşkilatlara zaman kaybettirip kaynakların yanlış yerlere kullanılmasına sebep olarak daha çok sayıda yaşama mâl olabilecek aygıt ve programlar için benim gibi insanlara işte bu yüzden sınırsız bütçeler teklif ederdi.

O zamandan beri Cavanaugh'nun yanıdayken ağzımı açmamayı öğrenmiştim. Ne yazık ki Birkett onu benim bir tür analiz dâhisi olduğuma inandırmıştı. Akademi dünyası Joe Vik olayı nedeniyle beni nerdeyse tamamen dışlamış olsa da, anlaşılan savunma istihbaratı çevrelerinin gözünde, intikam peşindeki Kara Şövalye tarzı bir bilimciydim.

Jillian bana aşırı tepki gösterdiğimi söylüyordu ama asla bilmemesi gereken bazı şeyler vardı: Mesela tüm akşam haberlerinde sözü geçen, Yemen'deki dron saldırısının bugün erken saatlerde söylediğim bir şey yüzünden yaşanmış olduğu.

Ya da tüm Arap medyasında fotoğrafları gösterilen kurbanlardan birinin, Yosef'in buzdolabında gördüğüm o yeşil gözlü kadın olduğu.

İşte sivil zayiat buydu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Predox

Bruce Cavanaugh, OpenSkyAI'ı ziyareti sırasında karargâh olarak kullandığı konferans salonuna girdiğimde bana genişçe gülümsedi. Birkett, firmanın kurucusu ve yönetim kurulu başkanı olan Trevor Park ile birlikte Cavanaugh'nun tam karşısında oturuyordu.

Park, hükûmete teknoloji satmaya başlamadan önce video oyunları ve görüntüleme yöntemleri üzerine çalışıyordu. Söylentilere göre Sanal Taktik Sahası Salonu, yani STSS, teşkilat mensupları istihbarat toplamak için sahaya inmek zorunda kalmaktan şikâyetçi olmaya başlayarak bunu biraz daha “dron benzeri” yöntemlerle yürütmek istediğinde ortaya çıkmıştı. Dron operasyonlarında bir komutan, uzaktan kontrollü bir hava aracının pilotunun alçaktan bombardımanını, hasar vermeyi planladıkları yerin yakınlarında bulunmak yerine, Nevada'nın orta yerindeki klimalı bir odadan izliyordu.

Ben istihbarat uzmanı olmaktan çok uzak olsam da içimdeki bilimci, verilere olabildiğince yaklaşmanız gerektiğini söylüyordu çünkü asıl farkı yaratacak olan şey sormadığınız sorulardı.

Düğün fotoğrafının arkasını çevirebilmek inanılmaz bir fark yaratmıştı; iyi ya da kötü yönde. Yine de kısa sayılabilecek bir süre önce DIA benim gibi düşük düzeyli bir analizin STSS'ye girmesine izin vermez, bu onuru üst düzey yetkililere saklardı.

Bu ilke, dâhil olduğum ilk incelemede, ajanın yararlı örnekler toplamaması ve görüntüleyicinin raftaki kitapların gerçekten de cildin üzerinde adı yazan kitaplar olup olmadığı gibi ayrıntıları görmezden gelmesi gibi tamı tamına kırk

farklı noktaya dikkat çektiğim zaman değiştirildi. STSS'nin olası bir teröristin rafındaki bir kitaptan veri elde ederek kitabın radikalleşmeyle bağdaşan bölümleri olup olmadığını ve hatta aynı kitaba sahip başka şüphelilerin bulunup bulunmadığını söyleyen harika bir yazılımı vardı. Söylemediği şey ise cildin iç sayfalarının bizim bilmediğimiz tek kullanımlık bir telefon saklanmak üzere boşaltılıp boşaltılmamış olduğuydu.

Ben yerime otururken diğer herkes kendinden oldukça memnun görünüyordu. Birkett, Cavanaugh'ya bakarak ne söyleyeceğini bekliyordu.

Cavanaugh üzerinde "Gizli" yazan bir zarfı bana doğru itti. "Bunları Fransız İç Güvenlik Genel Müdürlüğü gönderdi. Neler başardığınızı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Fotoğrafları temkinli bir şekilde zarftan çıkardım, Yemen'deki saldırıyla ilgili olduklarını düşünüyordum. Ama aksine, görüntüler insan dolu bir futbol sahasına aitti. Stadyumdaki yüz kişi elle çizilen bir yuvarlakla çember içine alınmıştı.

"Bu, Nice'te bulduğumuz bombanın etki alanı. Bomba, Yosef Amir'in iş arkadaşına ait bir ceketin kumaşına gömülmüştü. Adamın bu maçtaki işaretli alana bileti vardı. Fotoğraf dün akşam, dairesine baskın yapıldıktan sonra çekildi."

Çalışma arkadaşlarımdan yüzlerini inceledim ve birdenbire, yaşanan bir trajedinin haberini okuduğum, üzölmek için sekiz saniyemi ayırdığım ve sonra bana kendimi daha iyi hissettirecek bir şey okumak üzere başka yere tıkladığım alternatif bir zaman çizgisinin farkına vardım... Bu örüntüyü bana Kerry Sanders fark ettirmişti.

Fotoğrafı bıraktım. "Peki ya Yemen?"

Cavanaugh, "Pardon?" dedi.

Park'ın gerilmeye başladığını görebiliyordum. Böyle doğrudan konuşmamdan hoşlanmıyordu, ama tek bir lafımla

kendi laboratuvarına ve kendi bütçeme kavuşabileceğimi de biliyordu.

“Haberlerde Yemen’de bir saldırı olduğunu gördüm. Birkaç IŞİD komutanı ölmüş, ama onların yanı sıra bazı aile ve çalışan kayıpları da olmuş. Bu ne demek?”

“Bir yılı aşkın süredir iç savaştalar. Böyle olaylar hep yaşıyor. Lafı ne demeye getirdiğinizi anlamıyorum.”

“Bu saldırı Yemen hükümeti ya da isyancılar tarafından düzenlenmedi. Olayda Fransız ya da Amerikan birliklerinin parmağı vardı.”

Cavanaugh, Park’a döndü. “Siz ve Sanders bana Dr. Cray’le bir dakika verebilir misiniz?”

Sanders ile Park çekingen adımlarla odadan çıktılar. Park giderken arkasına dönüp, kendi konferans salonundan kovulmasına neden olduğum için öfkeyle bana baktı.

Cavanaugh kapının kapanmasını bekledi. “Dr. Cray, zihninizin nasıl çalıştığını kavramam imkânsız ama fildişi kullenizden görünen manzaranın sorunlu yanı, sahada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor olmanız.”

Ona katıldım ama lafını bölmek istemedim.

“O saldırı dün bulduklarımızla bağlantılı mıydı? Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim şey, oyunun kurallarının sizin alışık olduğunuzdan biraz farklı olduğu. Kendi çatışmalarını bizim topraklarımıza itmeye kalkıştırlarsa yalnızca bu iş için gönderilen zavallı piç kurularını haklamakla kalamayız; bunun ardındaki patronların ve beyinlerin de peşine düşmemiz gerekir. Hem de planları başarıya ulaştıktan haftalar ya da aylar sonra değil, hemen. Sert hamlelerle karşılık vermek durumundayız.”

“Doğru kişileri vurabildik mi bari? Peki ya kadın?”

“Kadın mı?”

“Arap haberlerinde gösterilen kadın. Yosef’in buzdolabında bulduğumuz fotoğraftaki.”

Cavanaugh başıyla onayladı. “O mu? Sivili mi diyorsunuz? Onun için dua ediyorum. Bombalarımıza hedef olan tüm çocuklara dua ediyorum. Keşke öyle olmasaydı.” Parmagımı stadyumdaki insanların fotoğrafına batırdı. “Yüz kişi kurtuldu. Yarım düzinesi öldü. Hesabı siz yapın.”

Bunu denemiştım, Tanrı biliyordu ya. Bilinenle bilinmeyeni teraziye nasıl koyardınız? Koyamazdınız. Alacağınız sonuç yalnızca hangi istatistiklere inanmayı seçtiğimize bağlıydı.

“Dr. Cray, keşke başka bir yolu olsaydı. Size bir bütçe önerdim. Terör geni fikrinizi çoktan yürürlüğe soktum bile. Maryland’de bunun üzerinde çalışan bir laboratuvarımız var.”

“Terör geni mi?” deyiverdim. “Neymiş ki o?”

“Radikalleşmeye yol açabilecek genetik risk faktörleri hakkında bahsettiğiniz fikir. Siz bunun peşinden gitmeyi istemediniz, biz de profil çıkarmaya ve bir saha kiti üzerinde çalışmaya istekli bir ekip kurduk.”

Sesimin kontrollü çıkması için kendimi zorladım. “Saçmalık bu. Arada bir bağıntı olup olmadığını bile bilmiyoruz, ayrıca varsa bile genin aktif olup olmadığını bilemeyiz. Bunun dışında milyon tane etmen var. Bir genotipe dayanarak bütün bir insan grubunu suçlu duruma düşüremeyiz.”

“Terörizmle bağlantılı tüm ölümlerin büyük kısmına, nüfusun beşte birinin mensup olduğu bir dinin inananları neden oldu. Sizce bu yalnızca bir rastlantı mı?”

“Geçtiğimizi yıl ABD’deki cinayet oranının yüzde on beşlik dilimini de Şikago’daki cinayetler oluşturuyor. Sizce sorun kalın hamurlu pizza mı, yoksa Şikago’nun yaşanmaz bir yer hâline gelmiş olması mı?”

Bu sözlerim Cavanaugh’nun kıkırdamasına neden oldu. “Sizin şu beyniniz yok mu. Bahse varım ki bu karşılaştırmayı şimdi düşündünüz, daha önceden düşünüp kenara kaldırdığınız bir şey değildi. Bu tür fikirlere daha çok ihtiyacımız

var. Sizi yüzlerce hayat kurtardığınız için tebrik etmek ve bunu daha iyi yapabileceğiniz başka yöntemleriniz varsa işe koyulalım demek için buraya geldim. Bir süre önce Ayı Katil'i yakalamak için kullandığınız yapay zekâ yazılımının yeni versiyonundan bahsetmişsiniz. Neydi adı, Predox mu? Gerçekleştiğini görmeyi çok isteriz. Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Hayır. Bazı teknik aksaklıklarla karşılaştım ve buraya geldikten sonra yazılım üzerinde çalışmayı bıraktım."

"Yazık olmuş," diye yanıladı. "Seri katil örüntülerini bulmak için yaptığınız şeyi terörist avlamak için de yapabilirseniz, dünya daha güzel bir yer hâline gelir."

Bunu ben de isterdim ama gün geçtikçe kendimi, ahlak pusulamın hangi yönü gösterdiği şöyle dursun, pusulanın kendisini bile göremeyeceğim kadar karanlık bir şeyin ortasında buluyordum. Bir teröristi sivilleri bombalamadan önce bulmak başka, bu başarınızın masumiyeti bilinmeyen birine yapılan misillemeyi haklı çıkarmak için kullanılması bambaşka bir şeydi. Cavanaugh gibi iyi niyetli adamların, tam olarak kimlerin kötü adam olma potansiyeli taşıdığını söyleyecek bir araca sahip olduklarında yapacakları şeylerden işte bu yüzden korkuyordum.

Cavanaugh, "Yalnızca bir düşünün," dedi. "Hiç olmazsa yeniden öğretmenlik yapma fikrini düşünün."

"Üniversitede mi?"

"Hayır. Askerler ve istihbarat ajanlarına. Belki zekânızın bir kısmını diğerlerine de bulaştırabiliriz."

"Düşüneceğim."

Kendi laboratuvarıma ve yeniden öğretme olanağına kavuşma fikrinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da belki vardı. Peki bunun için nelerden ödün verecektim? Kendime hangi yalanları söyleyecektim?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fan Kulübü

Tüm zamanların en faal seri katillerinden birini yakaladıktan sonra yaşamınız bazı beklenmedik yönler kayabiliyordu. İlk dönemeç, kaçak bir seri katilin varlığına bile inanmayan emniyet mensuplarının, birdenbire nasıl da bir süredir onun peşinde olduklarına ve yakalanmasının an meselesi olduğuna dair yepyeni bir hikâye uydurmayı başarması olmuştu. Sorun değildi; medyaya istedikleri kadar polis ekiplerinin dava üzerinde çalıştığını ve katili enlemenin eşğinde olduklarını söyleyebilirlerdi.

Beklenmedik bir diğer değişiklikse, neredeyse hiç kimse- nin kulak asmadığı, nefesini boşuna tüketen yalnız bir insan olmaktan çıkıp, insanca başa çıkmanın imkânsız olduğu soru ve isteklerle karşı karşıya kalan bir yarı-ünlüye dönüşmenizdi.

Gelen kutum ailelerden gelen kayıp ilanları, komplo teorileri ve en aşağı haftada bir kez, gerçek Ayı Kautil'in kendisi olduğunu ve beni öldüreceğini söyleyen kafadan kontakların yazdığı tehditlerle dolup taşıyordu.

Bunların hepsini FBI'a gönderiyor ve ziyaret ettiğim her yerde gizli silah taşıma iznimin kayda girilmesine özen gösteriyordum.

Tüm bu patırtının arasında, sevdiklerini kaybetmiş olan ve yardım isteyecek hiç kimsesi bulunmayan insanlara ait birçok çaresiz ses de vardı. Kayıp çocukların anneleri, eve dönmeyen kadınların kocaları ve akla gelebilecek türlü kayıplar.

Önceleri, bana mesaj yazan neredeyse herkese cevap veriyor, onları kayıp kişilerle ilgilenen ulusal bir örgüte ve uygun emniyet kanallarına yönlendiriyordum.

Sonra günün birinde cevap vermeyi kestim. Mesajları cevaplamaya çalışırken saatler harcıyordum ve artık buna yetecek gücüm kalmamıştı.

Asıl sorun, herkesin kendi durumunu özel bir vaka olarak görmesiydi. İmza alabilmek için bir ünlünün peşine düşen insanlar gibi, onlar da kendi durumlarının benzersiz olduğunu düşünüyorlardı; girecekleri etkileşimin, idollerine de kendilerine olduğu kadar özel geleceğini hayal ediyorlardı.

Herhangi bir zamanda ABD'de doksan bin kayıp kişi olurdu; bunlar da yalnızca ihbar edilmiş olanlarıydı. Ayı Katil'in cinayetlerinde, kayıp olduğu bildirilmemiş kişilerden oluşan bir kategorinin gözden kaçırılmış olduğunu fark etmiştik. Bu nedenle Joe Vik'in gerçek ölüm sayısı muhtemelen yüzlerde hatta daha yükseklerdeydi.

Kendi durumunun özel olduğunu hissederek bana ulaşan hiç kimse bunun yalnızca doksan bin vakadan biri olduğunu anlayamıyordu. Bir diğer seri katil olan Joseph Stalin'in sözünü yalan yanlış şekilde alıntılırsam, bu kayıplar birer istatistikten ibaretti.

Bugün eve gelip bir adamın elinde zarfla verandamda oturduğunu göreceğim olsam, hikâyesini zaten biliyor olurum.

Volta atıyor ve dürtüsel olarak bir sigara tellendiriyorsa, bu kişinin bana Joe Vik olayının CIA'in çevirdiği gizli bir dolap, dünyanın ise düz olduğunu söyleyecek bir komplo teorisyeni olduğunu düşünürdüm.

Bu tür insanlara verdiğim hazır bir cevabım vardı: Yanıldığına ikna olman için kaç tane kanıt gerekli?

Komplo teorisyenleri, aslında aya gidilmediğini düşünenler ve herhangi bir konuda aşırı uç görüşlere sahip kişiler için cevap basitti: Hiçbir kanıt inançlarını değiştiremezdi.

Hiçbir kanıt sizi dünya görüşünüzün hatalı olabileceğine inandırmaya yetmeyecekse, artık mantık diyarından çıkıp dini bölgeye giriş yapılmış demektir. İşte bu yüzden din ve bilimin bir araya gelmesi fikrine gülüp geçtim. Bilim, gerçekliğin doğasını bize akıl ve mantığın söyleyebileceği fikrine dayanırdı. Din ise akıl ve mantığın, önceden saptanmış bir

gerçeklik görüşünü desteklemediği durumlarda hatalı olduğu görüşüne dayanırdı.

Gelecek sefer politik bir tartışmaya girdiğinizde durun ve kendinize fikrinizi değiştirmek için kaç tane kanıt gerekeceğini sorun. Cevap hiçse, aslında dini bir tartışmada olduğunuzu, birbiriyle tartışan iki yobaz olduğunuzu fark edin.

Facebook kullanmadığımdan bahsetmiş miydim?

Uzun zaman önce, bilimci meslektaşlarımın duygusal tartışmalar, polemikler ve düpedüz utanç verici mantık tutulmalarında akıllarıyla değil, duygularıyla vardıkları sonuçları desteklemek için deneycilik kavramını doğrudan reddettiğini gözlemlediğimde sosyal medyayı terk etmişim.

Sosyal medyayı kapatıp komplo kaçıklarına gidip başkalarını taciz etmelerini söyleyebiliyor olsam da, baş edilmesi en zor olanlar sevdiklerini kaybeden insanlardı. Onların kederi gerçektir. Gerçeklikleri ise benimkinden çok daha kesindi.

Arabamdan indiğimde biraz sonra neler olacağını çoktan biliyordum. Üzerinde mavi bir kazak ve spor ceket olan bu orta yaşlı Afrikalı Amerikalı adam dosyasından bir fotoğraf çıkarıp bana gösterecekti. Karısı, kızı ya da oğlunun fotoğrafı olacaktı bu. Kayıptı. Polisin eli kolu bağlıydı. Beni internette bulmuştu. Yardım isteyebileceği tek kişi bendim.

Kontağı yeniden çevirerek park yerimden çıktım. Fotoğrafı hiç görmezsem bağlantı kurmamış olurum. Aklımda bir yüz olmazdı. Yalnızca adamın gitmesini bekleyebilirdim ve kalmakta ısrar ederse polisi arardım.

Bunu yapmaya hakkım vardı.

Apartmanımın çıkışına yöneldim ve verandadaki adamı görmezden gelerek hür bir vicdanla gidip kendime bir bira ve biftek ısmarlayabileceğime dair kendi kendimi ikna ettim.

Hiç kimseden rica edilemeyecek kadar fazla şey yapmıştım zaten.

Ortada herkese yetecek kadar Theo Cray yoktu.

Gerçi Theo kimdi ki? Geriye hangi parçası kalmıştı? Umursamaz olan parçası mı?

Ambulansın arkasına sinip Joe Vik'in Jillian'la benim peşimden gelmesini beklerken, dışarıda bizi korumaya çalışan kişi Dedektif Glenn olmuştu.

Sonunda ben de cesaretimi toplamıştım tabii. Jillian da öyle... Tanrım, hem de nasıl. Ama Glenn en başından beri cesurdu. O öldü. Biz yaşadık.

Glenn arkasını dönüp kapısındaki bu adamı öylece bırakır mıydı? Bu kederli adamı?

Kafamı sikeyim.

Kamyonetimi çevirip yeniden park yerime girdim. Derin bir nefes aldım ve bu adamı hiç olmazsa sabırla dinleyip biraz avutmayı ve belki de biraz huzur bulmasını ve zaten bildiği şeyi, yani zarftaki kişinin ölmüş olduğunu kabullenmesini sağlamayı nasıl becereceğimi düşünmeye başladım. Asla geri dönmeyeceğini... Onu biri kaçırdıysa, üzerinden haftalar ya da aylar geçtiyse, katili de asla bulamayacağını...

Bunu nereden biliyordum? Çünkü umutsuz bir vaka olmasaydı kapımda beni bekliyor olmazdı. "Cinayeti sabıkalı tamirci işlemiş" tarzı kolay lokmalar bana kadar gelmezdi. Bana hiçbir delilin bulunmadığı vakalar gelirdi. Hiçbir ipucunun. Hatta hiçbir cesedin. Yalnızca bu kişinin eskiden olduğu yerde bıraktığı koca bir boşluk.

Ben bu boşlukları dolduramazdım. Yakınım olması gereken insanlar için kendi kafamdaki duygusal bölmeleri bile dolduramıyordum.

Kaldırıma yaklaştığımı gören adam, "Dr. Cray?" dedi.

"Bir saatim var. Ancak bu kadar ayırabilirim."

Fotoğrafı çoktan zarftan çıkarmaya başlamıştı bile.

Siktir. Beni gafil avlamıştı. Oğlanın yeşil gözleri vardı. Tıpkı Yemen'deki kız gibi. Bir rastlantıydı. Şimdiye dek bana bin-

lerce kayıp kişinin fotoğrafı gösterilmişti. Birçoğunun yeşil gözleri vardı.

Ama bu, başka gün bulamazdı sanki.

İçgüdüsel olarak, bu vaka üzerinde bir saatten fazlasını harcayacağımı biliyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Muhasebeci

“Dr. Cray, zaman ayırdığınız için minnettarım. Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım.”

Yasadışı kanun infazcılarının hayranları olması gerektiğinden emin değildim, ama iltifatı kabul ettim. “Siz bana bu delikanlıdan bahsederken birer bira içelim. Adı neydi?”

“Christopher. Oğlumun adı Christopher. Ben William. William Bostrom.”

Artık hem bir yüze *hem de* bir ada sahip olduğuna göre, Christopher yalnızca görmezden gelebileceğim bir zarf olmaktan çıkıp daha gerçekçi hâl alıyordu.

William’ı içeriye aldım ve onu mutfak masama oturmaya davet ettim. Zarfı masaya bırakıp daireye göz gezdirdi. Bir kanepe ve bir televizyon dışında pek bir şey yoktu.

“Yeni mi taşındınız?” diye sordu.

“Yaklaşık altı ay önce.”

“Yalnız mı yaşıyorsunuz?”

“Bu soruyu bir yabancidan duymanın ne kadar tüyler ürpertici olduğunun farkındasınız, değil mi?”

Bostrom hafifçe güldü. “Evet, sanırım haklısınız. Kaçığın teki de olabilirim. Eminim öyle tiplerle sıkça karşılaşıyorsunuzdur.”

“Sormayın.” Buzdolabından iki bira alarak kapaklarını çevirip açtım. “Buyurun.”

“Şey, sağ olun.” Bostrom birasından olabildiğince küçük bir yudum aldığında pek de alkol kullanan birisi olmadığını fark ettim. Hatta içmeyi bırakmış eski bir alkolik bile olabilir.

Birayı kendime doğru çektim. “Diyet kolam da var. Onun yerine kola ister misiniz?”

“Olur, teşekkürler. Bana yardımcı olduğunuz için tekrar teşekkür ederim.”

Ona yapacak hiçbir şeyimin olmadığını söyleyip gitmesini istediğimde ne kadar müteşekkir olacağını görecektik.

İçeceğini getirip tekrar yerime oturdum. “Başlamadan önce, benim adımla yalnızca bitki örtüsünün, Montana’da cesetlerin yakın zamanda gömülmüş oldukları bölgelerde belirli bir şekilde büyüdüğünü fark ettiğim için duyduğunuzu anlamanız çok önemli.”

“Evet. Ekotonlar, değil mi? Adı bu muydu? Farklı bitkilerin büyürken birbirlerini aç bırakmaya çalıştığı bölgeler? Sebeplerin bir diğeryse Joe Vik’in erozyon nedeniyle açığa çıkmalarını önlemek için cesetleri cinayet yerlerinin yakınındaki en düşük rakımlı bölgelere gömüyor olmasıydı.”

William dersine çalışmıştı. İnsanların Joe Vik’in adını Charles Manson ya da Ted Bundy’den bahsederken takındıkları olağan bir ses tonuyla telaffuz ettiğini duymak bana hâlâ gerçeküstü geliyordu.

“Temel olarak evet. Sistemim şu anda FBI’da. Yerel emniyet teşkilatları da sistemimi adli soruşturmalarına dâhil etmeye başladılar.”

“Eminim bu birçok aileyi huzura kavuşturacaktır.”

Ve kedere. Bu ailelerin birçoğu hâlâ sevdiklerinin eve döneceği umuduna sarılıyorlardı. Vakaların en zor kısmı buydu. Onlara hâlâ umut olduğunu söylememi istiyorlardı. Halbuki bende ondan hiç yoktu.

“Chris iyi bir çocuktü. Gerçekten iyi bir çocuktü. Herke-

sin aynı şeyi söylediğini biliyorum. Ama notları çok iyiydi. Belaya bulaşmazdı. Eve gelince ortalığı tertemiz bulurdum. Öyle bir çocuktuk işte. Oyuncak mağazasına giderdik ve tüm harçlığını Selamet Ordusu'nun bağış kutusuna atardı. Öyle bir çocuktuk.”

Beni öldüreceksin, William. Ben uyuşturucu bağımlısı bir kaçkın istiyordum. Ama Chris'in fotoğrafında bunu göremiyordum. Yaklaşık dokuz yaşında gibiydi. Koca yanaklı. Sersem gülüslü. Ağırbaşlı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Chris eve dönmedi.”

“Dokuz yaşlarında mı? Bu fotoğraf, kaybolmadan ne kadar zaman önce çekildi?”

“Belki bir ay.”

“Peki ya polis?”

William omuz silkti. “Yapmaları gerekeni yaptılar. Komşularla konuştular. İlanlar astılar. Chris'in fotoğrafı haberlere bile çıktı. Sonra hiçbir şey olmadı. Dedektifleri aradığımda, telefonlarıma gittikçe daha geç cevap vermeye başladılar. İlanlar indirildi ve sonra haberlere başka şeyler çıktı. Colorado'da kaybolan beyaz bir kız falan.” Neler söylediğini fark edince duraksadı.

Başımı salladım. Hepimiz beyaz ve siyahların suçlarına farklı şekilde bakardık. Bunun nedenleri karmaşıktı; bazıları muhakkak ki önyargılıydı, bazıları ise daha temel grup içi ve grup dışı algılardı. Beyazlar siyahilerin oturduğu mahallelerdeki günlük ölü sayısını görmezden gelirdi, ama silahlı birisi kilisede tesadüfen siyahi olan dokuz Hristiyan'ı öldürünce herkes kadar öfkelenirlerdi. Bunun nedeni, kurbanların, birdenbire bağ kurabilecekleri insanlar hâline gelmesiydi.

“Herhangi bir ipucu var mıydı?”

William başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. En azından polisin dediğine göre.”

“Peki, nerede oldu bu?”

Fark edilir bir sessizlik oldu. “Willowbrook’ta. Los Angeles yakınlarında.”

“Los Angeles’ın güneyinde mi?”

Başıyla onayladı.

O bölgeye dair bir şeyler hatırlıyordum. Oraya Orta-Güney Los Angeles deniyordu. Compton yakınlarındaydı. Çete bölgesiydi; en azından izlediğim filmlerden bildiğim kadarıyla. Bunun ötesinde, bölgeye ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Ama adamın tereddüdünü anlıyordum. Cinayet oranı fazlasıyla yüksek bir bölgeydi.

Birtakım önyargılı çıkarımlara vardığımı düşünerek savunmacı bir sesle, “Chris iyi bir çocuktı,” dedi.

“Size inanıyorum. Oğlunuz kaçırıldı mı yani? Öylece?”

“Evet. Fidyе notu bırakılmamıştı. Uyarı yapılmamıştı. Öylece kayboldu.”

Fidyе notundan söz edilmesi bile şüphe uyandırıcıydı. Bir taraf diğerinden bir şeyler istediği için aile üyelerinin rehin alındığı, uyuşturucuyla ilintili kaçırma olaylarının günde yüzlerce kez yaşandığını duymuştum. Bu gibi durumlarda kurbanların aileleri polise kurbanın, babanın kokain borcunu ödeyemediği için kaçırıldığını söylemekte hiç acele etmezdi.

“Eh, korkarım ki üzerinden ilerleyebileceğim fazla bilgi yok. Bölgeyi bile bilmiyorum. Keşke size daha çok yardımım dokunabilseydi. Annesiyle hâlâ birlikte misiniz?”

“Annesi öldü.” Bunun bir velayet olayı olabileceğini düşündüğümü varsayarak, “Ve hayır, Chris’i onun ailesi almadı,” diye ekledi.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü Chris öldü.”

“Neden bu kadar eminsiniz?” Konuşma tuhaf bir gidişat almıştı.

“Çünkü Chris dokuz yıldır kayıp. Eve dönmeyeceğini biliyorum,”

“Dokuz yıl mı?” Asfalt soğumakla kalmamış, bir de üzerine yeni taşlar döşenmişti.

“İstatistikleri biliyorum, Dr. Cray. Muhasbeciyim ben. Hesap kitaptan anlarım. Chris evden kaçmadı ve kaybolmadı da. Birisi onu kaçırıp öldürdü. Tanrı bilir başka neler yaptı...” Gözlerini önümde duran hira şişesine çevirdi. Şişeyi ona mı itmeliyim, yoksa lavaboya mı dökmeliyim emin olamadım.

“Peki, olayın üzerinden neredeyse on yıl geçmişken benden ne istiyorsunuz?”

“Katilini istiyorum. Oğlumu kaçıran adamı.”

“O adam da çoktan ölmüş olabilir.”

“Mahallelilerden biri de olabilir. Her gün yanından geçtiğim biri. Hemen burnumuzun dibinde olabilir. Tıpkı Lonnie Franklin gibi.”

Grim Sleeper adıyla da bilinen Lonnie Franklin, otuz yıl boyunca cinayet işleyen Orta-Güney Los Angeles’lı bir seri katildi. Genellikle uyuşturucu bağımlısı fahişelerden oluşan kurbanları toplumda görünmez kişilerdi. Öldürülmele-ri uyuşturucuyla ilişkilendiriliyor ve cinayetin faturası, alay eder gibi, kurbanlara kesiliyordu. Çoktan yaşamın kurbanı olmuş düzinelerce kadın, Franklin’in komşularının ve polis- burnunun dibinde görmezden gelinmişti.

“Şüphelendiğiniz herhangi biri var mı?”

“Hayır. Gezmediğim yer, çalmadığım kapı kalmadı. Kuşku uyandırıcı bazı şeyler gördüm, Dr. Cray, ama oğluma ne olduğuna dair en ufak bir ize rastlamadım. Parmağımı doğrultup, ‘işte bu yapmış olabilir’ diyebileceğim hiç kimse yoktu. Öğretmenleriyle konuştum. Temas etmiş olabileceği tüm yetişkinlerle. Hiç kimseyi bulamadım.”

Biramdan bir yudum alıp cevabımı etraflıca düşündüm. “Yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.” Veri öbeği-

nin çok küçük olduğunu söylemek üzereyken kendimi durdurdum “Bölgede başka kayıp çocuk ihbarları oldu mu?”

“Bir avuç. Polis bir örüntü oluşturmaya yetecek kadar vaka olmadığını söylüyor. Franklin’in kurbanlarının ailelerine de bölgede faaliyet gösteren bir seri katil olduğuna inanmak için hiçbir sebebin olmadığını söylemişlerdi tabii.” Peşinen elini kaldırdı. “Chris’in başına da aynı şeyin geldiğini söylemiyorum. Ama sizce bir çocuğa bunları yapabilecek biri tek seferle sınırlı kalır mıydı? Bu gerçekten işlediği tek suç mu olurdu?”

“Polisin bilinen çocuk avcılarını gözden geçirmiş olduğunu varsayıyorum,” dedim.

“Onların kapılarını da çaldım.” Arkasına yaslanarak kafasını iki yana salladı. “Etrafta fazlaca sapık var. Ama hiçbirinin Chris’i kaçıran kişi olduğunu söyleyemem.”

“Bunu derinlemesine araştırarak araç ya da kaynaklara sahip değilim, Bay Bostrom.”

“Montana’dayken sahip miydiniz? Bunun için neye ihtiyacınız olduğunu biliyor muydunuz?”

“Elimde DNA örnekleri vardı. Ben bir biyologum. Kan ve saç örneklerim vardı. Üzerinde çalışabileceğim bir şeyler vardı.”

“Ama aynı zamanda bir matematikçisiniz,” dedi. “Bilgisayar uzmanısınız. Verilerde diğer insanların göremediklerini nasıl göreceğinizi biliyorsunuz.”

“Ben medyum değilim. Yapmayı bildiğim tek şey sorular sormak.”

Bostrom ayağa kalktı. “Beni dinleyerek büyük incelik gösterdiniz. Sizden tek istediğim, aklınıza başka kimsenin sormadığı sorular gelirse bana haber vermeniz.”

Dışarıda, onu havaalanına götürecek Uber taksisini beklemeye koyulduk. Bana Chris’in en sevdiği filmlerden söz etti. Chris’in ona mikrodalgada bir doğum günü pastası yapmaya çalıştığı günden söz etti. Chris’in üzerinde çalıştığı projelerden ve astronot olma hevesinden büyük bir gururla söz etti.

Çocuk, bir bilimci olmak istiyordu. İcatlar yapmak istiyordu. İnsanlara yardım etmek istiyordu.

Bostrom taksiye binip uzaklaşırken bu parlak, minik ışığı söndüren adamın hâlâ dışarıda olduğu düşüncesiyle ürperdim.

İstatistiksel olarak, Chris bu vakaların tek örneği ya da sonuncusu olmayacaktı. İstatistiksel olarak, Chris'in katilini yakalama şansım, Al Capone'u Şikago'da sapasağlam hayatta bulma şansımdan daha düşüktü.

ALTINCI BÖLÜM

Sayılar Teorisi

Kerry bölmemin üzerinden eğilip beni izlemeye başladı. Bazen, kafamdaki gerçeklikten dış dünyaya geçebilmek için biraz zamana ihtiyaç duyduğumu anlamıştı artık. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Yalnızca bazı hesaplar yapıyordum. N'aber?”

“Seni uyarayım. Park sana fena hâlde kızgın. Biraz önce senin müşterilerle iletişimin hakkında atıp tutuyordu.”

“Müşteriler mi?” diye yanıtladım. “Biz reklam ajansı değiliz. Tetiği çekmek için bahane arayan insanlar tarafından gereğinden fazla yetki verilmiş, yarı yasal bir danışma grubuyuz. Korktuğu buysa, Cavanaugh'nun bize Yelp'te kötü yorum falan bırakmayacağından son derece eminim.”

Kerry boş bir sandalyeye oturup yanıma kaydı. “Senin Cavanaugh'nun teklifini kabul edeceğinden korkuyor. Park, DIA'nın bu işi yapanın sen olduğunu bildiğinin farkında.”

“Senin grafiklerin de çok yardımcı oluyor ama.”

Ofladı. “Bu yalnızca Silikon Vadisi'nden ayrılınca haftada seksen saat çalışmak zorunda kalmamak için uydurduğum gereksiz bir iş. Senin Predox sisteminse herkesi heyecanlandırdı. Bu iş senin için milyar dolarlık bir bilet olabilir.”

Cocuk, bir bilinci olmak istiyordu. İcatlar yapmak istiyordu. İnsanlara yardım etmek istiyordu.

Bostrom taksiye binip uzaklaşırken bu parlak, minik ışığı söndüren adamın hâlâ dışarıda olduğu düşüncesiyle ürperdim.

İstatistiksel olarak, Chris bu vakaların tek örneği ya da sonuncusu olmayacaktı. İstatistiksel olarak, Chris'in katilini yakalama şansım, Al Capone'u Şikago'da sapasağlam hayatta bulma şansımdan daha düşüktü.

ALTINCI BÖLÜM

Sayılar Teorisi

Kerry bölmemin üzerinden eğilip beni izlemeye başladı. Bazen, kafamdaki gerçeklikten dış dünyaya geçebilmek için biraz zamana ihtiyaç duyduğumu anlamıştı artık. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Yalnızca bazı hesaplar yapıyordum. N'aber?"

"Seni uyarayım. Park sana fena hâlde kızgın. Biraz önce senin müşterilerle iletişimin hakkında atıp tutuyordu."

"Müşteriler mi?" diye yanıtladım. "Biz reklam ajansı değiliz. Tetiği çekmek için bahane arayan insanlar tarafından gereğinden fazla yetki verilmiş, yarı yasal bir danışma grubuyuz. Korktuğu buysa, Cavanaugh'nun bize Yelp'te kötü yorum falan bırakmayacağından son derece eminim."

Kerry boş bir sandalyeye oturup yanıma kaydı. "Senin Cavanaugh'nun teklifini kabul edeceğinden korkuyor. Park, DIA'nın bu işi yapanın sen olduğunu bildiğinin farkında."

"Senin grafiklerin de çok yardımcı oluyor ama."

Ofladı. "Bu yalnızca Silikon Vadisi'nden ayrılınca haftada seksen saat çalışmak zorunda kalmamak için uydurduğum gereksiz bir iş. Senin Predox sisteminse herkesi heyecanlandırdı. Bu iş senin için milyar dolarlık bir bilet olabilir."

“Ne bileti?”

Bana tuhaf tuhaf baktı. “Cidden acayıpsın.”

“Park gibi bir madrabaz olmayı istemediğim için mi? Fabrikada çalışıyor olmam bile yeterince kötü.”

“Belki de fabrikanın sahibi olsaydın işler değişirdi. Bir-kett her koşulda arkanda duracaktır. Ben de senin peşinden gelirim.”

“Ne demeye getiriyorsun? Cavanaugh’ya, insan hayatının söz konusu olduğunu bildiğimiz hâlde başka bir ofise geçip doğru şeyi yapmaya çalışabilmemiz için üzerime kürekle te-rörle mücadele parası atmasını mı söyleyeyim?”

“Daha iyi otoparkı olan bir ofise,” diye ekledi.

“Park’ın, hakkında kaygılanması gereken kişi ben de-ğim. Baksana, bıçağını bile saklamıyorsun.”

“Tüm gözler senin üzerindeyken ne gereği var.” Bana göz kırptı, sonra da kendi bölmesine döndü. Bu baştan çıkarıcı bir düşünceydi elbette, ama hangi yönü gösterdiğini göre-miyor olsam da ahlak pusulamı çöpe atmaya henüz hazır değildim.

Birkaç dakika sonra Park’tan ofisine gelmemi söyleyen bir mesaj aldım. Kapı eşiğinden, “Hayırdır?” diye sordum.

“Kapıyı kapat da otur şöyle.”

İstihbarat için çalışan yüklenici firmaların en önemli ofi-sini bir bakışta anlayabilirdiniz çünkü bu her zaman, en bü-yük ve penceresiz ofis olurdu.

Park’ın duvarlarında, paralarının nereye gittiğini merak edip buraya gelecek herhangi bir devlet ajanını etkilemek üzere tasarlanmış, her türlü gereksiz istatistiği gösteren dü-zinelerce ekran vardı. Bilmedikleri şey ise Park’ın, kimsenin onu izlemediğini düşündüğü zamanlarda bir düğmeye basa-rak bu ekranlarda Overwatch oynayabildiğiydi.

Geriye yaslanıp gözlerini sildi. “Seninle ne yapacağım ben?”

“Kendime ait bir ofis vermeye ne dersin? Böylece ben de mahremiyet içinde oyun oynayabilirim.”

Bu sözler bana sert bakışlar atmasına neden oldu. Belli ki yanlış damarına basmıştım.

Parmağını bana doğrulttu. “İşte senin sorunun bu. Seni bu yüzden hiçbir üniversite işe almıyor.”

“Ashında duruşum daha önce de aynıydı. Beni işe almamalarının sebebi, güvenli kampüs alanı isteyen çıtkırıldım tiplerin, okulda ceset çalmaktan aklanmış ve soğukkanlılıkla adam vurmakla suçlanmış bir öğretmenden huzursuz olması.”

Joe Vik olayının karmaşık bir durum olduğundan bahsetmiş miydim? Vik’i vuran Jillian’dı ama suçu ben üstlenmiştim. Cumhuriyetçi Amerika’yı kanunsuzca düzeni sağlayan bir kadın kahramandan mahrum bırakmış olabilirdim, ama yine de onu ikimizin de aklına gelmeyecek oranda dramatik tepkilerden kurtarmıştım.

Park tuhaf bir konumdaydı. DIA’nın ondan ziyade bana değer verdiğini biliyordu. Projesi, iyi oyuncular olmadan yalnızca bir video oyunundan ibaret olurdu. Birkett ona beni işe almasını söylemiş, Park da gönülsüzce kabul etmişti. Şimdiyse işletmesini idame ettirebilmek için beni çalıştırmaya mahkûmdu.

Benim içinse asıl oyun, onun sinirini benden çıkarışını izlemektir. Kullanabileceği taktikler sınırlıydı. Aralarından en akıllıcası, dallamalık etmeyi bırakıp bu sahte gösteriyi nasıl yararlı bir şeye dönüştürebileceğini sormak olurdu. Bu ise yapacağı en son şeydi çünkü Park benden daha zeki olduğu gibi bir yanılgı içindeydi.

Zekânın ikili bir değer olduğunu fark edemiyordu. Zekânın ya vardı ya da yoktu. Varsa, elinizdekini nasıl kullanmayı bildiğiniz takdirde 130 ile 170’lik bir IQ puanı arasında pek bir fark olmazdı.

Kişisel kahramanım ve gelmiş geçmiş en büyük hekimlerden biri olan Richard Feynman, ordudaki IQ testinden 128 puan almıştı. Bu puanla Mensa'ya bile giremezdi. Öte yandan, tüm zamanların en yüksek IQ rekorunu kıran adam bir gece kulübünde fedailik yapıyor ve boş zamanlarını fantastik romanlar okuyarak geçiriyordu. Bana bu adamın Stephen Hawking'in bilimsel makalelerini düzelten adamdan daha zeki olduğunu hiç kimse söyleyemezdi.

Park, "Mutlu değilsen istediğin zaman çekip gidebilirsin," dedi.

"Şu anda teklifini kabul edersem bana mesaj atman ne kadar sürer? Dış kapıya ulaşmış olur muyum? Ya da arabama?" Sıdık yarışına girecek biri değildim, ama artık burama kadar gelmişti.

Park ıgneleyici bir tonda, "Buradaki gücümün farkında değilsin," diye yanıtladı.

Oyun monitörlerine baktım. "Ne gücü? Oyun ligindeki gücün mü?"

"Cavanaugh senden hoşlanıyor olabilir ama nasıl çalıştıklarını bilmiyorsun. Kara listelerine girmek için tek bir gaf yapman yeterli. Onları kötü gösterecek bir şey yaparsan başına daha kötüsü bile gelebilir. Beni kötü gösterirsen, sana neler yapabileceğim konusunda tek bir fikrin bile yok. Senin hakkında birçok şey biliyorum. Sırl Birkett seninle düzüşmek istiyor diye seni işe almadım. Seni araştırdım. Tüm bu seri katil hezimetinde örtüşmeyen şeyler var. Sana yakın olan insanlarla ilgili şeyler."

Jillian'dan bahsediyordu. Tetiği onun çektiğini biliyor muydu? Başka bir şey mi biliyordu?

Park'ın terminalinde ne gibi veriler olduğunu yalnızca tahmin edebilirdim. Aslında durum pek de öyle değildi –farketmeden bana bazı özel yetkiler vermesini sağlamıştım– ama hiç bunları kullanıp verilerini araştırdığım olmamıştı.

Bildiğim şey şuydu ki beni tehdit etmesi ayrı, Jillian'dan bahsetmesi apayrı bir şeydi. O kadına hayatımdan fazlasını borçluydum.

Jillian metamfetamin bağımlısı bir fahişeyle erkek arkadaşının pestilimi çıkardıkları gün beni lokantasının kaldırımından topladığı andan beri hayatımı aydınlatan bir deniz feneri olmuştu, bu ışıkla ne yapmam gerektiğini bilmediğim zamanlarda bile.

Ayaga kalktım. Park'ın gözleri irileşti. Cebimden şirket telefonumu çıkardım –kamyonetimden daha pahalı olan güvenli telefonu– ve onu Park'ın TV duvarına fırlattım. Bir plazma ekran parçalandı ve ofis kıvılcım yağmuruna tutuldu.

Sonra yumruklarımı masaya koyarak üzerine eğildim ve yüzümü onunkine yaklaştırdım.

“Değer verdiğim birini tehdit eden son adama ne oldu biliyor musun? Boynuna ölümcül bir enjeksiyon iğnesi sapladım.”

O anda iki şeyi fark ettim. Biri zaten şüphelendiğim şeydi: Artık Joe Vik'i aramak için o ormana giden adamla aynı kişi değildim. Diğeri ise, biraz önce Park'ı altına işletmiş olduğumdu.

Kapıya yöneldiğim sırada Park arkamdan, “Seni tutuklayabilirim!” diye bağırdı.

“Ben de Cavanaugh'ya kefaletimi ödetip yarın seni buradan kovdurabilirim.”

Bu boş bir tehditti, ama Park'ın gecenin bir vakti gırtlığına çökmem dışında en korktuğu şeydi.

Birkett kişisel telefonumu çaldırıldığında evin yolunu yalamıştım.

“Park'a ne dedin sen öyle? Telefonda bağırıp çağırarak Cavanaugh'ya senin kodese tıklılman gerektiğini söylüyor.”

“Beni tehdit etti.”

“Ne konuda? Seni kovacağını mı söyledi?”

“Hayır. Değer verdiğim biri hakkında elinde bilgiler olduğunu ima etti.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Siktir. Bu kabul edilemez. Bunu araştıracağım. Belki sen de bir süre ofisten uzak kalmalısın.”

Alaycı bir sesle, “Hadi canım?” dedim. “Zaten geri dönmeyi düşünmüyordum. Ayrıca, dönersem Park beni muhtemelen tutuklatır.”

Birkett güldü. “Öyle bir şey mümkün değil. Minik projesini hayata geçirebilmesinin tek sebebi, seni ele geçirebilmiş olmaıdı... DIA için. Elindeki kozları kullanmak isteyen tek kişi Cavanaugh değil.”

“Elim boş.”

“Bunu duymasınlar. Ayrıca, saçmalama. Neyse, ben şu işle ilgilenirken sen de şehir dışına falan çık.”

“Çoktan plan yapmaya başladım.”

“Aklında belirli bir yer var mı?”

“Evet, kafamı boşaltabileceğim bir yer. Compton.”

“Komiksin.” Güldüğümü duyamadı. “Oha... Kaçık pezevengin tekisin.”

Kaçık olmanın yanında öfkeliydim de. Tüm o boş bölmelerin pek de boş olmadığını fark etmiştim. Öfkeyle doluydular. Bu öfkeyi Park gibi ciğeri beş para etmez dangalaklardan başka bir yere yönlendirmem gerekiyordu. Bir katil yakalamam gerekiyordu.

Ayı Katil vakasından sonra, risk almaya yatkın sıkıntılı bir gene sahip tek kişinin Joe Vik olmadığını fark etmiştim. Kendi DNA'm da bana zaten bildiğim bir şeyi söylemişti: Vik kadar ben de bir uç değerdim. Niteliklerim başkaydı belki, ama yine de bu gezegendeki çoğu insandan farklıyım.

Tıpkı Joe Vik gibi ben de avlanma ihtiyacıındaydım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mahalle Devriyesi

William Bostrom beni geniş bir gülümsemeyle kapıda karşıladı. Evi Willowbrook'ta, işçi kesiminin yaşadığı bir mahalledeydi. Araba yollarındaki araçlar yepyeni değildi ama bahçeler bakımlıydı ve çoğu kişinin Orta-Güney Los Angeles için düşündüğü manzaradan çok uzaktı. Bu görüntü çete bölgesinden bir kilometre uzakta olmadığımız anlamına gelmiyordu ama külüstür arabalar ve bitmek bilmez silah sesleriyle dolu bir şehir distopyası falan da değildi hani.

“Başlamadan önce, sizi boş yere umutlandırmak istemediğimi söylemeliyim,” diye açıkladım.

“Sorun değil.” Beni tam da bir muhasebeciden beklenecek şekilde düzenli sıralar hâlinde dizilmiş klasörlerin bulunduğu yemek odasındaki masaya yönlendirdi. “Bulabildiğim tüm kayıp ilanları burada. Şurada da tüm kayıtlı cinsel suçluların klasörleri duruyor.” Kırmızı X'lerle dolu bir haritayı işaret etti. “Bu harita Chris'in eve dönüş yolunu ve gitmiş olabileceği tüm olası yerleri gösteriyor. Tüm cinsel suçluların üzerine çarpı işareti koydum.”

Otururken, “Amma da çok çarpı var,” dedim.

“Çoğu fahişelerle takılan adamlar. Ama bir yerden başlammam gerekiyordu.”

Tüm belgelere baktım. “Normalde elektronik verilerle çalışmayı severim. O şekilde bilgileri sıralamak daha kolay. Yirmi dört saat boyunca açık duran bir tarama hizmeti biliyorum.”

“Ben o kısmı çoktan hallettim. Kendi veritabanımı oluşturdum.” Masanın karşı köşesindeki bir dizüstü bilgisayarı işaret etti. “Christopher kaybolduktan birkaç hafta sonra başladım. Size dosyaları e-postayla gönderebilirim.”

"Evet, lütfen." Çantamı bırakıp bilgisayarımı çıkardım
"Yapmamız gereken ilk şey tüm kayıp kişi verilerini toplayıp
bir tür anomali aramak."

"Ne gibi?"

"Bu bölgedeki kayıp çocukların sayısı benzer demogra-
fiye sahip olan yerlere oranla daha fazla mı? Mesela Atlanta
gibi?"

"Siyahların yaşadığı yerleri mi demek istiyorsunuz?"

"Aşağı yukarı. Beyaz kurbanlar basında daha fazla yer bu-
luyor ve farklı şekilde ele alınıyor ya da en azından benim
algım o yönde."

"Ayrıca siyahlar başlarına bir şey geldiğinde polise git-
mez." Bir an için düşüncelere daldı. "Anomalileri nasıl ara-
yacağız?"

"Benim bir yazılımım var."

"MAAT mi? Joe Vik'i yakalamak için kullandığınız şey?"

"Daha çok MAAT 2.0 diyebiliriz. Avcı örüntülerini bul-
mak üzere tasarlandı. Adına Predox diyorum." Jillian dışında
Predox'un gerçek olduğunu itiraf ettiğim ilk kişi William'dı.
Cavanaugh'nun, ordu tarafından iyi ya da kötü yönde kulla-
nılabilecek, henüz tam olgunlaşmamış her türlü araca aşırı
bir hevesle yaklaştığını gördüğümünden beri, bunu gizli tutma-
ya karar vermiştim.

Tamamen dürüst davranacak olursam, William bana bu
vakayı getirdiğinde zihnimin gerisinde Predox'u bir saha de-
neyine sokma vaktinin geldiğini düşünmeye başlamıştım.

"MAAT hakkında yazdığınız makaleyi okudum, ama yine
de bunu basit bir muhasebeciye açıklar mısınız?"

"Satrançta Garry Kasparov'u bilgisayarla nasıl yendikleri-
ni biliyor musunuz?"

"Ham sayılarla mı?"

"Pek sayılmaz. Satrancın beş hamlesiyle oluşturulabile-

cek muhtemel oyun düzenleri, evrendeki tüm taneciklerin sayısından daha fazla. İşte bu yüzden birkaç oyunu kazanabilecek olsanız da, satranç ustaları yine de bilgisayarlara kök söktürebilir.

"Kasparov'u yenen Deep Blue adlı bilgisayar strateji geliştirmek üzere tasarlanmıştı. Tüm olası hareketleri hesaplamadı; yalnızca onu yenebilecek olanları hesapladı. O gün tahtanın karşısına Deep Blue'nun yenmek üzere programlanmadığı farklı bir satranç ustası otursaydı sonuç bambaşka olurdu."

William, "Yani insanlar için hâlâ umut var," diye yanıtladı.

"Hayır. Hiç yok. Bilgisayarlar satranç, go ve diğer yüzlerce konuda bizden daha iyi hâle geliyor. Bize yetiştiklerinde de gelişmeye devam edecekler. Tek umudumuz onlarla nasıl çalışacağımızı çözerek bizimle dost kalmaları için içlerine kendimizden parçalar koymak.

"Predox'un çalışma şekli, ona bir bilimci gibi düşünmeyi öğretmemle oluştu. Ona bir veri öbeği verdiğimde, bunun bir kısmını bağıntıya dayanan bir varsayım oluşturmak için kullanıyor. Tüm kıvılcık saçlı insanlar İrlandalıdır gibi. Bu varsayımı oluşturduktan sonra aynı şeyi başka bir veri öbeğiyle test ediyor. Bu test onu doğrularsa varsayımı artık bir kuram hâline geliyor, ta ki kıvılcık saçlı bir Lübnanlı kızla karşılaşp kuramını düzenlemek zorunda kalana dek."

Tüm gün sayılarla çalışan William, "Bayes istatistiği gibi mi yani?" diye sordu.

"Ta kendisi. Predox'u özel kılan şey, bunun yanında verileri anlama konusunda da gelişiyor olması. Bir resmi alıp bunun muhtemelen bir kadın olduğunu anlayabiliyor ve belirli çıkarımlar üretmeye başlıyor; hatta bunların arasında aşıkâr olmayan çıkarımlar da var. Size fotoğrafın kamerayı uzatlığınız bir yabancı tarafından mı yoksa bir arkadaşınız

tarafından mı çekildiğini bile söyleyebiliyor. Arkadaşlar daha yakında durur. Ayrıca görüntü açısından yola çıkarak fotoğrafçının boy uzunluğunu da söyleyebiliyor. Yüz ifadelerinden okuyabildikleri de cabası.”

William, “Bunu satmayı düşünmüyor musunuz?” diye sordu.

“Buna benzer başka araçlar da var.” Ona teklifler aldığımı ya da en korktuğum şeyin bu olduğunu söylemedim. “Predox amacına uygun kullanıldığı sürece bu araçların en iyisi.”

“Kötü adamları bulmak.”

“Hayır. Düşünmeme yardımcı olmak.”

“Predox sizsiniz.”

William beni gafil avlamıştı. Hiç böyle düşünmemiştim. Çok amaçlı bir araştırma aracı yaratmaya çalışmış olsam da, aslında yaptığım şey bir bilgisayarı benim bir sorunu çözerken izleyeceğim adımların aynısını izlemek üzere programlamaktı.

“Bir şey mi oldu, Dr. Cray?”

“Theo, bu arada. Sadece Theo. Ve hayır. Her şey yolunda.” Sessizliğe gömülmemin nedeni Predox’un yalnızca benim gibi düşünmekle kalmayıp, ayrıca bazı yönlerden benimle aynı önyargılara da sahip olabileceğini fark etmiş olmamdı. Bir sorunun çözümü için benim bilmediğim daha iyi yöntemler olabilirdi. Buna dikkat etmeliydim.

Sonraki birkaç saati Adalet Bakanlığı’nın istatistik veritabanı ile FBI’nın ViCAP veri öbeğinde bulunan bilgileri Predox’a girmek ve onu bağıntı ve anomalileri aramaya ayarlamakla geçirdik. İlk aşamada istatistik kalabalığının arasında hiçbir şey göze çarpmadı.

Korktuğum başıma gelmişti. Montana’da nüfus çok daha küçüktü ve nereye bakacağınızı biliyorsanız bir seri katilin varlığı kabak gibi belli oluyordu.

Los Angeles'ın nüfusu Montana'nın yirmi katıydı. Yani buraya yirmi Joe Vilk ya da onun kadar faal olmayan yüz kadar seri katil saklayabilirdiniz.

Christopher'ı kaçıran kişi çok faal değilse sistemimin onu tespit etmesi imkânsızdı.

Sonraki birkaç saati verileri kurgulamak ve kayıp kişi raporlarından olabildiğince fazla bilgi çıkarmaya çalışarak harcadım. Hatta Predox'un bulamadığı bir şey görebilme umuduyla, kayıp kişilerin fotoğraflarını bile karıştırdım.

Sonunda bir bilimci olarak en korktuğum şey oldu: Hiçbir şey olmadı. Ayar çekilebilecek zayıf bir bağlantı bile yoktu. Bomboş bir veri öbeği.

Kendimi donuk gözlerle boşluğa bakar hâlde buldum. William bir elini omzuma koydu. "Sorun değil. Biraz dinlen, sonra sana Chris'in o sabah okula nereden gittiğini göstereyim. Dikkatini çeken hiçbir şey olmazsa seni havaalanına geri götürürüm."

Bu adam yenilgiyi uzun zaman önce kabullenmişti, şimdiyse yalnızca olanların üzerine sünger çekmenin doğru şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Yapabileceğim son bir şey daha vardı. Bu iyiden iyiye hapi yutmam demekti, ama şu anda "sikine bile takmama" modundaydım.

Park'ın henüz yetkilerimi elimden almadığına bahse girebilirdim. Bu da kayıtları tarayıp Christopher ya da diğer kaçırılma olaylarıyla ilgili herhangi bir şey için Los Angeles Emniyet Müdürlüğü ve FBI'dan istekte bulunabileceğim anlamına gelirdi. Bu, kuralları esnetmek olurdu ve muhtemelen yasadışıydı, ama yemiştım yavaşını.

Veri istek sistemine giriş yaptım ve bir girdi oluşturdum.

İstek kabul edilmiş miydi, yoksa hapsi mi boylayacaktım, yarın öğrenecektim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yalnız Çocuk

Garaj yolunda dururken William, "Chris genellikle kendisi uyanır ve okula gitmeden önce kahvaltı hazırlardı," dedi. Serin bir Los Angeles sabahıydı ve okula giden çocuklar bisikletleriyle evin önünden geçiyorlardı.

"Yürür müydü, yoksa araçla mı giderdi?" diye sordum.

"Bisikletle. Çoğu zaman." William garaj kapısının kilidini açtı ve bana içeriyi göstermek üzere kapıyı kaldırdı.

Duvarlar kilitli metal dolaplarla çevriliydi. William onları süzdüğümü fark etti. "Muhasebe kayıtları."

"Onları depolamak için bir hizmet kullanmıyor musun?"

"Çoğu için kullanıyorum. Ama bazı müşterilerin belgelerine kolayca erişebilmem gerekiyor." Klasör kutularından oluşan bir yığına yaslanmış bisiklete doğru gitti.

Üzerinde Transformers çıkartmaları olan bir BMX'ti. "Bunu kaçırıldığı yerde buldular." İç geçirdi. "Öylece sokaktan kapıp götürmüşler."

Telefonumu çıkarıp bisikletin fotoğrafını çektim. Bisiklette sıradışı hiçbir şey yoktu, ne var ki olağandışının saklanmayı en sevdiği yer olağan şeylerdi.

William garaj kapısını kilitlerken, "Kimse bir şey görmemiş mi?" diye sordum.

"Polisin söylediğine göre hayır. Konuştuğum kişiler de hiçbir şey görmemiş. Şu dosyalardan bir şey çıkar mı?"

"Talep oluşturdum. Herleyen saatlerde öğreniriz."

Kaldırımında, Chris'in gittiği ilkokula doğru yürümeye başladık. Okulun 134. Sokak İlkokulu gibi oldukça sıradan bir adı vardı.

İnsanlar Los Angeles trafiğine girip işe gitmek üzere arabalarını çıkarıyorlardı. William'ın komşuları çoğunlukla siya-

hi ve Hispanik insanlardan oluşsa da aralarında birkaç yaşlı beyaz da olduğunu fark etmişim.

“Chris’in okula birlikte gittiği ya da döndüğü arkadaşları var mıydı?”

“Düzenli bir şey yoktu. O yaşlardaki çocuklar arkadaş gruplarını sürekli değiştirirler. Zaten Chris genellikle tek başına takılan bir çocuktur. Şimdilerde siyahi bir inek olmak daha kolay... Eskiden öyle değildi.”

Ben daha babam ölmeden önce bile yalnız takılan bir çocuktum. Kafamın içine çekilmek için bir bahanemin daha olması yalnızca içe kapanıklığımı artırmaya yaramıştı.

Kaldırında yürürken açık pencerelere bakarak fazlasıyla kalın parmaklıklar ve güvenlik kameraları olan evleri kafamın bir kenarına yazdım.

Los Angeles boyunca kıvrılarak uzanan elektrik tesisine bağlı uzun elektrik kulelerine ait büyük bir yeşillik alana ulaştık. William kaldırımın yanında, üzerini otlar sarmış bir yeri işaret etti. “İşte bisikletini burada buldular.”

Bir hayli trafik vardı ama etrafta çok sayıda ev yoktu. Öğle vakti toplu ulaşımı kullanan insanların küçük bir çocukla konuşmak üzere yol kenarında duraksayan bir arabayı çok önemsemeyeceklerini hayal etmek zor değildi.

“Chris yabancılarla konuşan bir çocuk muydu?” diye sordum.

“Bunu yapmaması gerektiğini bilirdi. Ama dost canlısı bir çocuktur. Herkesle konuşurdu ama asla birinin arabasına binmezdi.”

Bu da Chris’in sokaktan alınıp zorla arabaya bindirilmiş olabileceği anlamına geliyordu. Fakat burada gün ortasında alıkonulsaydı mutlaka dikkat çekerd. Bir arabanın şoförüyle konuşan bir çocuğa aldırış etmemek ayrı, bir çocuğun zorla arabaya bindirildiğini polise bildirmemek apayrıydı.

Ya Chris'i kaçıran kişinin şansı o gün lazımasıyla yaver yitmişti ya da yaptığı şeyi diğer sürücülerden gizlemesini sağlayacak kamyonet tarzı bir aracı vardı.

Fakat bir çocuğu kaçırmak için bir kamyonetin ya da önceden tasarlanmış bir başka yöntemin kullanılması bu olayın planlanmış olduğu anlamına gelir ve William'ın bu olayın tek örnek olmadığı yönündeki korkularını haklı çıkarırdı. Daha çok veri toplamadan bunu anlayamazdım.

Sonunda Chris'in okuluna vardık. Çocuklar bahçede oyun oynayıp koşturuyorlar, kırmızı bir topu tekmeleyerek gülüşüp bağırıyor, yetişkin olunca unuttuğumuz tüm o tatlı sesleri çıkarıyorlardı.

William sırtını çite dayadı. Burada olmanın ona acı verdiğini görebiliyordum. Ne hissettiğini ancak Tanrı bilirdi.

Çitin gerisinden okulun birkaç fotoğrafını çektim, sonra da etrafı çevrili bir kafese yöneldim.

"Burası bisiklet kafesiydi," dedi William. "Artık çocukların okula bisikletle gelmelerine izin vermiyorlar."

"Chris'e olanlar yüzünden mi?"

"Hayır. Kötü sürücüler yüzünden. Hem de çocukların bisikletleri sürekli çalınıp duruyordu."

Arkamızdan bir kadın seslendi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Arkama dönünce Los Angeles Emniyet Müdürlüğü üniformalı güçlü kuvvetli bir Afrikalı Amerikalı kadının, bizi okuldan ayıran çitin yanında uzun adımlarla yürüdüğünü gördüm.

William'ın sırtı hâlâ çite dayalıydı. Dürüstlük yaklaşımını kullanmaya karar verdim; en azından onun bir çeşidini.

"Ben Theo Cray." Federal kimliğini cebimden çıkararak kadına gösterdim. Bu kimlik devlet hizmetlerine erişim sağlanması gereken belli başlı sivil yüklenicilere veriliyordu.

“Chris Bostrom’ın kaçırılması olayı hakkında geçmişe yönelik bazı araştırmalar yapıyorum.”

Kadın kimliğe şöyle bir baktı. “Pekâlâ, okul sınırları içinde bulunabilmek için Müdür Evansı’le konuşmanız gerekiyor.”

Kamuya açık alanda duruyor olduğumu belirtme zahmetine girmedim. Savaşı kaybetmenize neden olacaksa, bir tartışmayı kazanıp kazanmamanızın hiçbir önemi yoktu. “Sorun değil. Biz de gidiyorduk zaten.”

Kadın, William’ın yüzüne baktı. “Beyefendinin derhal burayı terk etmesi gerekiyor, yoksa onu tutuklarım.”

Bu çıkış beni gafil avlamıştı. Nedenini sormaya yeltendim ama William beni kol yenimden tutarak yakaladı. “Gidelim.”

Memur, köşeye ulaşana dek bizi izledi ve sonra tekrar okula girdi. Kavşakta duraksadım. “Bu da neydi şimdi?”

William gözlerime bakamıyordu. “Chris götürüldükten sonra ben... ben buraya birkaç kez gelerek öğretmenlerinden bazılarına bağırdım. Uyarı aldım.”

Ah. Öyle ha. Bu anlaşılır bir durumdu. “Anlıyorum.”

Gözle görülür biçimde sarsılmış olan William, “Dönelim aruk,” diyerek karşıdan karşıya geçmeye başladı.

“Bekle. Şu yönden gitsek daha hızlı olmaz mı?” Blogun sonunu işaret ettim.

“Evet. Ama Chris bu yoldan eve dönerdi. Bir kez daha bakmak isteyebileceğini düşündüm.”

“Chris’in bu yoldan döndüğünü *nereden biliyorsun?*”

“Bisikletini bu yolda buldular.” Bunu söylerken bakışlarının ardında bir şeylerin uyandığını gördüm. “Bekle...” Bakışları kestirme yola çevrildi. “Oradan gitmiş olabilir mi?”

Bunun William için anlamı, yıllar boyu süren araştırma ve insanların kapılarını çalma uğraşlarını yanlış bölgede yoğunlaştırmış olabileceğiydi.

“Bilmiyorum. Ama bisikletin bulunduğu yerin Chris’in

kullandığı yolu belirlemediğini varsayalım. Neden kestirme yoldan gidip bir göz atmıyoruz?”

William başıyla onayladı ve bloğun sonuna doğru yürüyerek eve dönüş yolunu tuttuk.

Chris'in olası alternatif rotasını izlerken William tüm evlere yenilenmiş bir şüpheyle, gördüğümüz tüm insanlara da zorlukla içinde tutabildiği kötücül bir ifadeyle baktı. Ona göre bu insanların herhangi biri olup bitenleri görmüş olabiliyordu. Hatta içlerinden biri Chris'i kaçıran kişi bile olabiliyordu.

Birkaç fotoğraf çektim ve fırsatını bulduğumda evlere baktım. Ayrıca Joe Vik'in izini sürerken öğrendiğim ve OpenSkyAl'deki işimde de faydasını gördüğüm bir akıl oyunu oynuyordum: Bu oyuna “bir avcı gibi düşün” deniyordu.

Kendimi, muhtemelen William'ın yapmakta olduğu gibi Chris'in kafasına yerleştirmek yerine, çocuğu görünmekten kaçınarak alıkoymak için en iyi yeri arayan bir avcı olarak hayal ettim.

Bisiklet gerçek kaçınılma yerinden uzağa bırakıldıysa, Chris'i kaçıran kişi dikkatleri bir şeyden uzaklaştırmaya çalışıyor demektir. Hâlâ bu rota üzerinde olabilecek bir şeyden.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tehdit Değerlendirmesi

William'ın evine ulaştığımızda Chris'in kaçırılmasına ilişkin, her birinin karşılıklı değişkenleri bulunan üç olası senaryo geliştirmiştim.

İlk senaryoda Chris, savunmasız küçük bir çocuğa rastlayan ve tam olarak bisikletin bulunduğu noktada onu gerçek anlamda çekiştirip arabaya bindiren bir fırsatçı tarafından kaçırılmıştı.

İkinci senaryoda, Chris'i kaçıran kişi bölgede yaşamıyor.

du ama Chris'i belki de günlerdir takip ediyordu. Onu yakalamak için doğru anı beklemiş ve sonra da bir görgü tanığının onu teşhis etmesi olasılığına karşı Chris'i izlediği yeri gizlemek için bisikletini başka yere götürmüştü.

Üçüncü senaryoda, Chris'i kaçıran kişi ya ilk olarak Chris'in kullandığını düşündüğümüz ya da kestirme yolun bulunduğu güzergâhta oturuyordu. Böylesi bir durumda, suçlu kişi dikkatleri kendinden ve yaşamakta olduğu yerden uzaklaştırmak için Chris'in bisikletini başka yere bırakmış olmalıydı.

Bilinenlere dayanarak düzinelerce, temel varsayımlarımızdan bazıları hatalıysa da sonsuz sayıda permütasyon oluşturulabilirdi. Ancak şimdilik üzerinde çalışabileceğimiz üç teori ve her birinin de kendine özgü sorunları vardı.

İlk senaryoyu araştırmak ek veriler olmadan neredeyse imkânsızdı.

İkincisi neredeyse on yıl önceki görgü tanıklarının belirli bir tarihte olanları hatırlayabilmesine bağlıydı; bu da soruşturmada tüm bölgenin zaten taranmış olduğu göz önüne alındığında, bulunmayı bekleyen herhangi bir yeni bilginin varlığını olasılık dışı bırakıyordu. Bir polis raporunda sözü geçen, 7-Eleven marketinin yanındaki tekinsiz yeşil kamyonet gibi daha küçük ayrıntılar yararlı olabilirdi, ama bu konuda umutlarımı yüksek tutmuyordum.

Son ve belki de en ürpertici senaryo, çocuğu kaçıran kişinin bu güzergâhta oturuyor olduğuydu. Polis kapıları çalıp komşularla konuşurken Chris yalnızca birkaç metre ötede hâlâ hayatta ve zarar görmemiş durumda olabilirdi.

Kapıya vardığımızda William, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Chris kestirme yoldan gitmeyi tercih etmiş olabilir. Yani ben bir çocuk olsaydım o yoldan giderdim. Baptist Kilisesi'nin

yanındaki bölge gözden kaçacak bir yere henziyor. Ayrıca doğrudan 117. Sokak'ın köşesine bakan hiç ev yok. Bunlar göz önünde bulunduracağım başlıca noktalar olurdu."

"Artık oralarda pek bir şey bulabileceğimizi zannetmiyorum."

"Birkaç fotoğraf çektim. Ama bunların haricinde herhangi bir şey bulmayı umamayacağımız kadar uzun zaman geçmiş Polis raporlarını alabilirsem bağlantılı bir şeyler olup olmadığına bakabilirim."

William başını salladı.

"Ayrıca burası ile o bölge arasında yaşayan herkes hakkında özgeçmiş araştırması yapabiliriz."

"İkamet kayıtları gibi mi?"

"Polis kayıtlarına da ulaşabilirim. Yalnızca adresleri listelememiz gerekiyor."

Hükümet yetkim korkutucu sayıda kişisel bilginin emri-me amade olmasını sağlıyor olsa da, aradığımız türden bilgiler, kredi şirketleri ve olası işverenlere bilgi sağlamak için çalışan özel firmalardan, görece ucuz bir meblağ karşılığında satın da alınabilirdi. Hükümet kayıtlarının çoğu kez yanlış olabildiğini fark etmiştim; tabii arada ekonomik bir bağlantı yoksa. Milli Gelir İdaresi ya da kredi kurumları işte bu nedenle sizi polisten daha hızlı bulabiliyordu.

William araştırılacak evlerin bir listesini yaparken ben de e-postalarımı kontrol ettim ve polis kayıtları talebimin yanıtlanmış olduğunu gördüm.

İyi haber, talebimi karşılayabilecek olmalarıydı; kötü haber ise bilgileri toplamak için dört ila altı haftaya ihtiyaç duyacaklarıydı.

William mutfak masasına yaydığı bir haritanın üzerine eğilmiş, tüm evleri bir kenara not ediyordu. "Burada olabileceğini bilmek beni öldürüyor..."

"Evet. Bir sorunumuz var. Kayıtları alabileceğim, ama bu-

nun en az bir ay süreceğini söylüyorlar.” Bir aylık sürenin zaten on yıllık olan bir vaka için çok da fark yaratmayacağını zihnimde çoktan kabullenmişim.

William arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Bir ay demek?”

Haritasını işaret ettim. “Yine de evleri araştırıp o dönemde içlerinde kimlerin yaşadığını öğrenebiliriz. Aralarında işe yarar bilgiler olabilir.”

William bunun hayatın karşısına çıkarmaya karar verdiği bir diğer hayal kırıklığı olduğunu üstü kapalı bir şekilde kabullenerek başını salladı.

Ellerimi ceplerime daldırdım ve parmaklarım kimliğimin sert plastigine dokundu. William durumu sindirebilmek için bir an bekledi ve sonra not alıp adreslerin bir listesini çıkarmaya devam etti.

“Siktir et,” diye yanıtladım. Bunun yüzünden işimden olabileirdim; tabii hâlâ olmadıysam. Hapse bile girebilirdim. Kimliğimi çıkardım. “Los Angeles Emniyet Müdürlüğü’ne gidip kayıtlara bakacağım.”

William, “Buna yetkin var mı?” diye sordu.

“Biri beni durdurana kadar, evet.” Belki bir DIA projesi üzerinde falan çalıştığımı söyleyip uyduruk bir bahane bulabilirdim. İşin aslı, kimse sorun çıkarmazsa yakayı ele vermeden kurtulabilirdim. Ama öte yandan birinin kafasını bozarsam sorun yaşırdım. Bu yüzden... şu anda neler yaptığımı Park’ın bilmemesi daha iyi olacaktı. “Tarayıcın var mı?” diye sordum.

“Belge tarayıcısı mı? Ofisimde taşınabilir bir makine var. Bekle.”

William koridorun diğer ucuna giderek evin en sonundaki odanın kapısını açmak için bir anahtar çıkardı. İstihbarat dünyasında çalışmaya başladığımdan beri evlerinde güvenli odaları bulunan birkaç insanla karşılaşmışım. Bir muhase-

beci için de durum muhtemelen aynıydı. Müşterileri büyük olasılıkla başka hiç kimsenin girip kayıtlarını karıştıramaya. çağından emin olmak isterdi.

William kapıyı kapatırken, “İşte burada,” dedi. “Belgeleri PDF formatında depolamak için akıllı kart kullanıyor. Bu işi ne yarar mı?”

Makine uzun bir baton ekmek boyutundaydı. “Mükemmel.” Telefonumu da kullanabilirdim, ama gerçek bir tarayıcı kullanmak işleri çok daha kolaylaştırır ve arşiv sorumlusunun önünde bir kapkaççı gibi görünmemi önlerdi; tabii kimliğimin kapıdan içeri girmemi sağlayacağını varsayarsak.

ONUNCU BÖLÜM

Faili Meçhul

Dünyanın en sıkıcı soygunu olarak tarihe geçecek şekilde, kimliğimi arşiv dairesinin danışmasında oturan kadına gösterdikten sonra güvenli bir kapıdan geçirildim, elime Los Angeles şehrinin altında bulunan labirentimsi tünel ve depoların bir haritası tutuşturuldu ve zerre kadar şüpheli ya da dikkatli bir bakışla karşılaşmadan güle oynaya arşive gönderildim.

Bunu iki şeye bağlıyordum. İlki, kimliğimin bana yalnızca Bilgiye Erişim Özgürlüğü Yasası üzerinden elde edilebilecek kayıtlara erişim yetkisi sağlamış olmasıydı. Los Angeles Emniyet Müdürlüğü’nün güncel vaka dosyalarına erişim yetkim yoktu ve bir park cezasını bile, mahkeme işlemleri hâlâ işlemde devam ediyorsa görüntüleyemezdim ya da en azından kadının bana haritayla birlikte verdiği broşürde öyle yazıyordu.

Fakat kapısında AKTİF KAYITLAR yazan bir odanın önünden geçerken, meraklı gözleri süregelen soruşturmalardan uzak tutan şeyin gerçek önlemler değil, yalnızca güvene dayalı sözlü beyanlar olduğu izlenimine kapıldım.

Yalnızca Christopher Bostrom'ın vakasına erişebilmem kâfiydi, bu yüzden tatmin olmuş bir hâlde kayıp kişi vakalarına ait dosyaların tutulduğu ve kapısında, nazik bir ifadeyle tanımlayacak olursak, "emekliye ayrılmayı unutmuş" ilgisiz bir memurun durduğu odayı buldum.

Adam homurdanarak Christopher'ın vakasına ait klasörün depolandığı dolabı da içeren sıranın yerini üstünkörü tarif etti. Herhangi bir şey kaçırıp kaçırmadığımdan emin olmak için adama tekrar danışmam gerekti çünkü bulduğum klasör dairemi kiralamak için toparlamak zorunda kaldığım evraklardan bile inceydi.

Polislerin yürüttüğü soruşturma baştan savma değil gibiydi. İlk tutanak kısa ve özdü. Komşular, öğretmenler ve önce beni şaşırtan ama kendini polislerin yerine koyduğumda mantıklı gelen başka insanlarla yapılan görüşmeler vardı: Mesela William'ın oğlunun kaybolduğu güzergâhta çalışan otobüs şoförleri, postacılar hatta kamu hizmeti çalışanları ve elektrikçiler. Dedektif Ted Corman herhangi bir şey görmüş olma ihtimallerine karşı kargo şirketleri FedEx ve UPS'in şoförleriyle bile konuşmuştu.

Adamın bir şeyler görmüş olabilecek insanlar konusunda sokak düzeyinde, sağlam bir bakış açısı vardı. Ne yazık ki hiç kimse bir şey görmemişti.

Adli up kısmında ise hiçbir veri yoktu. Yalnızca Chris'in bisikletinin bir fotoğrafı vardı. Klasörü baştan sona kontrol ettiğimde bisikletteki parmak izlerinin bile alınmamış olduğunu gördüm. Ben polis değildim, ama bu büyük bir hata gibi duruyordu.

Chris'in arabaya binmek için bisikleti yere bırakmış olduğunu varsayıyorlarsa, şüphelinin bisiklete dokunmadığını düşünmüş olabileceklerini anlıyordum ama böyle bir varsayımda bulunmak için hiçbir sebep yoktu. William'a bisiklete dokunmamasını söylediğim bir mesaj çektim.

Bisikletin, polis aracından sonra doğruca William'ın garajına gitmiş olduğunu ve William'ın onu çok kurcalamadığını umut ediyordum. Üzerinden dokuz yıl geçmişken muntazam bir parmak izi elde etmek biraz olasılık dışıydı ama çocuğu kaçıran kişi bisiklet yağına dokunduysa olasılıklar artabilirdi – düşük ihtimaldi, ama yine de bir ihtimaldi.

O parmak izini almak için muhtemelen iyi donanımlı bir eyalet laboratuvarı ya da FBI ekipleri gerekirdi; bu da beni dosyadaki bir diğer tuhaflığa getirdi: Dava boyunca FBI ile yalnızca iki telefon görüşmesi yapılmıştı.

Standart bir kaçırılma olayı çoğu durumda FBI'in yetki alanında olmasa da, normalde Los Angeles Emniyet Müdürlüğü ile Los Angeles FBI ofisi arasında çokça irtibat kurulurdu. Hatta böyle durumlarda yetki alanından emin olmak için olay yerinde gayriresmi bir FBI ajanı bile bulundurulurdu.

Corman'ın raporunda FBI'dan bir telefon aldığı yazıyordu; FBI onunla irtibata geçmişti, o da FBI ofisini geri arayarak Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nün bulduklarını paylaşmıştı. Yani hiçbir şey.

Raporun kafa karıştırıcı yanlarından biri de iki farklı teşkilatla görüşme sağlandığından söz edilmesi idi. Bunların biri FBI'dı, diğerinin adından ise söz edilmemişti.

Başımı derde sokmayı göze alacak olursam diğer teşkilatın Milli Gelir İdaresi olabileceğini söyledim; sonuçta William bir muhasebeciydi. Kaçırılma olayının aile içi karışıklık yüzünden meydana gelip gelmediğini söyleyebilecek bir tanık arıyor olabilirler miydi?

Son ilginç bilgi kırıntısı da Chris'in kaybolduğunun, o gün saat 23.00'e kadar bildirilmemiş olmasıydı. William bana Chris'in okuldan sonra kaçırıldığını söylemişti ama çocuğun öğretmeninin onu son olarak gördüğü zamanla William'ın polise yaptığı 911 çağrısı arasında sekiz saatlik bir zaman aralığı vardı.

Konuşmanın transkripti *Sıkı Polisler* filminden fırlamış kadar tekdüze idi:

911: Dokuz yüz on bir, size nasıl yardımcı olabilirim?

W. Bostrom: Oğlum bu gün eve dönmedi.

911: Oğlunuz kaç yaşında?

W. Bostrom: Sekiz. Dokuz. Dokuz yaşında.

911: Bir arkadaşının ya da akrabanızın evinde olma ihtimali var mı?

W. Bostrom: Hayır. Artık annesi yok. Eve döndüğümde oğlum yoktu. Eve dönmüş olması gerekiyordu.

911: Pekâlâ, bayım, bölgenize bir ekip otosu gönderiyoruz. Adresiniz 1473 Thornton, doğru mu?

W. Bostrom: Evet, hanımefendi.

911: Tamam. Lütfen memurun sizi görebilmesi için dışarıda bekleyin.

W. Bostrom: Teşekkürler.

Polis otosu sekiz dakika sonra eve varmıştı. Dedektif Corman ise olay yerine bundan neredeyse iki saat sonra gitmişti.

Çağrıya yanıt veren memurun raporuna göre, Chris'in sınıf arkadaşlarının ailelerine telefon etmişler ve onu aramak için bölgeye başka ekipler göndermişlerdi. Bisikleti o gece üniformalı ve el fenerli bir polis tarafından bulunmuştu.

Oğlunun kayıp olduğunu bildirmesindeki gecikmenin yanında William'ın hareketlerindeki diğer tek alışılmadık şey, üniformalı polise Mathis adında birini aradığını ve ona bir şey bilip bilmediğini sorduğunu söylemesiydi.

Corman raporunda bu olayın devamına yer vermemişti ama yazması gereken diğer her şeyi yazmıştı: Kayıp çocuk alarmı göndermiş, diğer büro amirlikleriyle iletişime geçmiş ve Christopher'ın bilgilerini uygun veritabanlarına girmişti. Bunun ötesinde dosyada pek bir şey yoktu.

Biyolojide, bir topluluğun birbirine ne kadar bağılı olduğunu tehlide karşı gösterdikleri tepkinin derecesiyle ölçerdiniz. Sürüler gençlerinin etrafında toplanır. Uzaktan akraba olan balinalar, yakınlarda bir katil balina varsa yavruları koruma altına alır. Diğer hayvanlarsa, özellikle de memeli olmayanlar, kayıtsız kalır. Bir yırtıcı aralarından bir yavruyu kaçırırsa, evrimsel hesapları onlara kaçırılanın kendileri olmadığı için şanslı olduklarını söyler ve hayat devam eder. Chris'in kaçırılmasına verilen tepki ise tam olarak güçlü denebilecek bir sürü tepkisi gibi gelmiyordu bana – en azından liderlerden gelen tepkiler öyle değildi.

Ama burada insanlardan bahsediyorduk ve olaya dahil olan yetkililerin birçoğu siyahiydi, yani sadece ırksal bir durum olması imkânsızdı – en azından tamamen. Burada kaçırıldığım bir şeyler olmalıydı.

Göstergeler Christopher'ın evden kaçmış olabileceğini mi gösteriyordu? Evde pek mutlu değil miydi? William konusunda polislerin rapora koyabilecek kadar doğrulayamadıkları bazı şüpheler mi vardı?

Bana neden olanları kimse siklememiş gibi geliyordu?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Şüpheli

Duruş ve bakışlarınıza dayanarak mesleğinizi rastgeleden daha iyi bir şekilde kestirebilen bir bilgisayar profili yaratabileceğimi düşünürdüm. Doktorlar genellikle düvesini gözden geçiren bir çiftçi gibi bedeninizi süzerdi. Bilimciler sizin söylediklerinizi ya da daha büyük bir olasılıkla kendi kıymetli düşüncelerini düşünürken yanınızdaki boşluğa bakardı. Polisler doğruca size bakardı. Göz teması kurduğunuzda bakışlarını çevirmezlerdi. Gözünüzü korkutmak için bir silahları

ve toplumun onlara verdiği bir yetkileri olduğu için tahakküm kuran bakışlarını sürdürürlerdi. Bakışlarına karşılık verip bu tahakküme meydan okursanız bir sürü silahlı polisi çağurmaları yalnızca bir telsiz çağrısına bakardı.

Elimdeki dijital dosyalar ve kendi kıymetli düşüncelerimle dolu bir kafayla arşiv odasından çıkarken bir polisin tahakküm dolu bakışlarının hedefinde ben vardım. Ashında onlarla dolu bir binada bu beni şaşırtmamalıydı ama bu polis doğrudan bana bakıyordu.

Orta yaşlı, kel, aralarına griler serpilmiş gür siyah bıyıklı bu adam, Los Angeles Emniyet Müdürlüğü arması taşıyan siyah bir polo tişört giymişti, bir kalçasına rozetini, diğerine ise silahını ilaştirmişti; bir insan ancak bu kadar polise benzerdi. Bir an için, akademiye kabul edilmenizi sağlayan şeyin bu görüntü olup olmadığını merak ettim.

Adam, “Aradığınızı bulabildiniz mi, Bay Cray?” diye sordu.

Eskiden bu tür karşılaşmalarda çok daha kötüydüm. Ama bunlar ormanda yaşananların öncesinde kalmıştı. Artık dünyanın en nabza göre şerbet veren adamı olduğumu iddia edemezdim tabii, ama böyle durumlarda ağzı beş karış açık, öylece kalakalmamayı öğrenmiştim.

Ona genişçe gülümsedim ve tokalaşmak üzere elimi uzattım. “Nasılsınız?”

Refleks olarak uzanıp elimi sıktı. Tavrında hafif bir değişiklik vardı. Gözleri hâlâ doğruca bana bakıyordu, ama bakışları artık bana nasıl davranmam gerektiğini söylemek yerine beni çözmeye çalışır gibiydi.

“Özür dilerim, adın neydi?” Arkadaşmışız gibi davranıyordum. “San Diego terörle mücadele konferansında mı tanışmıştık?” Şimdi ona aynı alanda olduğumuzun sinyalinı veriyordum. “Konuşmama mı katılmıştın?” Şimdi de onunla eşdüzeyde hatta belki de üstü olduğumu söylüyordum.

Kaybettiği sogukkanlılığını yeniden kazandı. "Hayır. Daha önce tanışmadık." Küçük bir duraksama oldu. "Bunu sen de biliyorsun."

Sosyal mühendislik becerilerimin ömrü buraya kadardı ve bu karşılaşmanın gerçek nedenini çözmeye çalışırken elimde yalnızca tek bir seçenek kalmıştı. Dr. Theo Cray olmam gerekiyordu. "Eh, sorunu yanıtlamam gerekirse, hayır. Aradığımı bulamadım. Peki sen ne arıyorsun?"

Adamın yüz ifadesi yumuşadı. "Yalnızca dostça sohbet etmek istemiştım. Ofisim sokağın karşı tarafında. Oraya gitmemizin bir sakıncası var mı?"

"Bu konuşma yasal danışmanlık almamı gerektirecek türden mi?"

"Normalde biriyle konuşurken avukata mı danışırsın?"

"Bir polis memurunun karşıma çıkıp benimle sohbet etmek istediğini söylediği son sefer başıma gelenleri düşünürsek, bunun çok yararı olurdu."

"Anlıyorum. Açık konuşursam başın deride falan değil. Başını derde sokmaman için sana yardımcı olmak istiyorum."

"Söylediklerin pek hayra alamet değilmiş gibi geliyor."

"Bunu nezaketen yapıyorum, güven bana."

Emniyet güçlerinin dikkatli bakışları altında bulunduğum kısa deneyimim sırasında, polislerin büyük çoğunluğunun yalnızca zor bir meslek icra eden iyi insanlar olduğunu öğrenmiştim. Uğraşmam gereken pislikler bile aslında herkesi gözetmeye çalışıyordu. Ama ne yazık ki beni tehdit olarak görüyorlardı.

Jillian ile benim yaşayabilmem için canını feda eden merhum Dedektif Glenn'den öğrendiğim bir diğer şey ise gerçekten çok iyi olan polislerin iki farklı düzeyde çalışıyor olduğuydu.

Shakespeare'i sahnede milyonlarca kez ezberden okumuş bir oyuncunun sahnede akşama ne yiyeceğini düşünmesi ya da bir cerrahın sizi golf alanlarını düşlediği uykusunda bile

dikebileceği gibi, yetenekli bir polis de rasgele sorular sorup sizi konuştururken aslında sahne arkasında sizi bir noktaya yönlendirebilirdi. Bunun nedeni minik bir ipucu ya da dil sürçmesi yakalamak da değildi. Genellikle sizi çözümlemek ve bir şey saklayıp saklamadığınıza ya da bir şeyleri *nasıl* sakladığınıza karar vermek içindi.

Polisler de bilimeiler gibi veri noktaları toplardı. Size zaten yanıtını bildikleri soruları sorarlardı. Utanç verici sorular sorarlardı. Size, daha büyüklerini nasıl idare ettiğinizi anlamak için küçük yalanlar söyleme fırsatı tanırlardı.

Avukatların, polis sizinle konuşurken çenenizi kapamanız gerektiğini söylemelerinin bir nedeni vardı. Şaunlıysanız bu bir polisin sizinle ilk ve son kez konuşması olurdu. Bu sizin tek iyi adam/kötü adam konuşmanız olurdu. Polisler ise bunu her gün yaparlardı. Binlerce yalancıyla karşılaşır ve milyonlarca yalan duyarlardı. Sizinkini tabii yutmazlardı. Size işkembeden sallıyor olduğunuzu söylemezlerdi; sizi konuşturmaya devam eder, size bir sürü şey hakkında yalan söyler, siz kendi kendinize gezegendeki en ikna edici piç kurusu olduğunuzu söylerken onlar kafalarında notlar alırlardı. Oradan çıkarken paçayı kurtardığınızı düşünmenizi ya da karşılarında bir çuval inciri berbat edecek kadar paniklemiş olmanızı isterlerdi. Hepsi sizi ne şekilde okuduklarına bağlıydı.

Adamı ofisine kadar takip ederken, beni durdurduğu anda anlamış olmam gereken bir şeyin farkına vardım. Bu adam Dedektif Corman'dı. Raporları yazan polis memuru.

Bu benim için sürpriz oldu çünkü arşiv dairesindeki kadının ona telefon açıp herifin tekinin neredeyse on yıllık kayıtları incelediğini söylemediğinden oldukça emindim.

Corman olacakları ben daha binaya ayak basmadan önce biliyordu. Hatta muhtemelen ben buraya gelmeye bile karar vermeden önce. Bu farkındalık zihnimin çılgınca çalışmaya başlamasına neden oldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Suç Ortakları

Corman konferans odasındaki masanın diğer tarafına oturmadan önce önüne bir şişe su koydu ve masaya bir yığın klasör bıraktı. Pencere camının ardındaki uniformalı ve sivil polisler işlerini yapıyor, telefonla konuşuyor ve bilgisayarlarında yazı yazıyor, diğer çalışanlar ise bölmelerin arasında gidip gelerek mesajlar iletiyor ve ayaküstü muhabbet ediyorlardı. Üniformaları çıkarırsanız bu görüntü, kaslı kollar ve genel bıyık oranı dışında, başka herhangi bir ofise benzetilebilirdi.

“Montana’da yaşadıklarından bahsedelim. Yazılanları okudum. Çok çetin bir sınav vermişsin,” dedi Corman.

Kuru bir sesle, “Evet, öyle oldu,” diye yanıtladım.

“William Bostrom hakkında neler biliyorsun?” diye sordu. Bana bilmediğim bir şey söylemeye hazırlandığı su götürmezdi.

“Kederli bir baba, dul bir koca ve bir muhasebeci. Efendi bir adam.”

“Öyledir. Çoğu öyledir.”

“Çoğu mu?”

“William sana en büyük müşterisinin kim olduğunu söyledi mi acaba?”

“İşi hakkında konuşmadık,” diye yanıtladım.

“En büyük müşterisi Justice Mathis adında bir adam. Los Angeles genelinde düzinelerce çamaşırvhanesi, üç tane çek bozurma dükkânı ve birkaç tane de kullanılmış araba bayisi var.”

“Oldukça girişimci birine benziyor.” Sözlerime bunun aynı zamanda tek bir muhasebecinin idare edemeyeceği kadar büyük bir iş ağı olduğunu eklemedim.

“Ah, öyle. Justice eskiden farklı bir isimle anılırdı. Ona kısaca Ölüm Usta derlerdi. Crips çetesinin Doksan Dokuz-

cular adındaki kolunun lideriydi. Crips ve Bloods çetelerinin liderleri hapse girip de çeteler içinde hâkimiyet kavgası baş gösterdiğinden beri öldürdüklerini iddia ettikleri rakip çete üyelerinin sayısı.

“Justice hakkında komik olan, buralarda büyümüş olmasına rağmen pek de buralı sayılmaması. Babası avukattı. Justice futbol oynamak için Güney California Üniversitesi’ne gitti; diğer soytarılardan biraz daha zekiydi. Sokak raconuna göre davranmayı, ama öte yandan da bir işadını gibi düşünmeyi iyi beceriyordu.

“Parasını eşkıya arkadaşlarına yedirmek yerine, daha eğitilmiş ve sicili temiz adamlardan oluşan bir kitlenin peşine düştü ve onları mülk ve işletmelerine fon sağlamak için kullandı; böylece genellikle dikkat çekmemeyi başardı.”

“Yani ne demeye getiriyorsun?” diye sordum.

“William sahtekârın biri için çalışan sahtekârın biri. Hem de tehlikeli bir sahtekâr. İnsanların ölümüne neden olan bir adam.”

“O hâlde onu neden tutuklamıyorsun?” Bostrom’ın kilitli ofisi ve mühürlenmiş dolapları aruk biraz daha anlam kazanmıştı. Ama yine de...

“Eh, bu benim büromun yetki alanında değil. Ayrıca bu tür şeyler zaman alır.”

Sanırım benimle konuşmasının nedeni, William’ın gözetim altında olması ve birilerinin şehir dışından gelen bu beyaz ziyaretçinin geçmişini araştırmasıydı.

“Tüm bunlar... tedirgin edici ama geçimini sağlamak için ne iş yaptığı ya da kim için çalıştığıyla pek ilgilenmiyorum. Buraya oğlunun başına gelenleri çözmesine yardımcı olmak için geldim.”

“Doğru.” Corman yığının arasından bir zarf çekip bana doğru itti.

Bir polis bunu bana en son yaptığında, zarfın içinde bir

cesedin fotoğrafı vardı. Zarfa dokunmadan, "Kurban kim?" diye sordum.

Corman başını sallarken bana hafifçe gülümsedi. "Polislerle epey vakit geçirmişsin. William'ın karısı. Sana nasıl öldüğünü söyledi mi?" Cevap vermemi ya da zarfı açmamı bekleyerek gözlerini bana dikti.

Kendime ne kadar hâkim olmaya çalışsam da benim kadar meraklı bir adamın fotoğrafa bakmaması olanaksızdı. Resmi zarftan çıkardım ve bunu yaptığımı ânında pişman oldum. Fotoğrafta kafası ve gövdesindeki kurşun delikleriyle bir kan gölünün içinde yanlamasına uzanan genç siyahi bir kadının görüntüsü vardı.

"Bu, Christopher'ın kaybolmasından bir yıl önceydi. Fotoğraf Lynwood'daki bir sarf malzemesi şirketinin aslında para sayma odası olarak kullanılan arka odasında çekildi. Gazeteler olayın rakip çetelerden birinin yağmalama girişimi sırasında yaşandığını yazdı."

Zokayı yutarak, "Peki ya sence?" diye sordum.

"Sayım odası Justice'e aitti, bundan oldukça eminiz. Fakat cinayet emrini verip üç kişinin ölümüne neden olan kişinin de o olduğuna dair bir teorimiz var."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü parasını alıyorlardı."

"William'ın karısı, kocasının en büyük müşterisinden para mı araklıyordu?"

"Brenda. Adı buydu. Ve evet. William'ın da bunda parmağı olduğundan şüpheleniyoruz."

Bu pis teoriyi kafamda toparlamaya çalışıyordum. "Ama William'ın hâlâ onun için çalıştığını söylüyorsun."

"Aynen. Fotoğraftaki kişi kendisi de olabilirdi, William bunu gayet iyi biliyor. Justice'e yamuk yaptı ve dersini aldı. Onunla çalışmaya nasıl devam edebilir? Korkudan mı? Belki.

Ayrıca patronunun cinayet emrini veren kişi olduğu gerçeğini henüz tamamen kabullenememiş de olabilir. Ne hileyim, belki de Brenda'yla arası limoniydi. O zamanlar ikisi de uyuşturucu kullanıp sağda solda sürüyorlardı. Hatta tetiği kendisi çekmiş bile olabilir.” Corman bunlara vereceğim tepkiyi bekledi.

Yardımcı olduğum adamın duygusuz bir katil olabileceği fikrini aklım almıyordu. Corman'ın söylediklerini sindirmem zaman alacaktı ama bunların hiçbirisi Los Angeles'a geliş sebebimle ilintili değildi. Alaycı bir sesle, “Ama bir de oğlanın kaybolması olayı var. Sence o da mı Justice'ten para araklıyordu?” diye sordum.

“Bence çocuğun ortadan kaybolmasının sebebi, çok boks-
tan iki ebeveyne sahip olması.”

Karısının öldürülmesinde William'ın da parmağı olabileceği fikriyle ne yapmam gerektiğinden emin olamasam da, oğlunu öldürdüğünü düşünseydi hâlâ Justice'le çalışmaya devam edebileceğini hayal edemiyordum. O sakın muhasebeci görünüşünün altında sürekli öfke nöbetinin eşiğinde biri yatıyordu. Birisi hayatında önem verdiği en son şeyi de elinden almış olsa, bunun karşısında suskun kalabileceğini sanmıyordum.

Corman, “Çocuğun var mı?” diye sordu.

“Hayır.” Bu bana hâlâ tuhaf bir kavram gibi geliyordu.

“Yine de birisi çocuğuna zarar vermiş olsa, intikam almak için her şeyi yapabileceğini hayal edebilirsin muhtemelen. Bunun tek bir istisnası var: Suçluluk. Buna kendinin sebep olduğunu biliyorsan, vaktini bir suçluluk çıkmazında kendi kuyruğunu kovalayıp durmakla geçirirsin. William bir açıklama bulmak için her yeri arayan bir adam ama bakmak istemediği bir yer var ki o da kendi eylemleri.”

“Yani bu olay çeteyle bağlantılı diyorsun?” diye sordum.

Corman başıyla onayladı. "Genel teori bu yönde."

"O hâlde şu sonuna cevap ver..."

"Sor gütsin."

"Chrisopher'ın başına ne halt geldi? Çete ya da uyuşturucu suçları gibi bir etiket koymak olayı çözümlemiyor. Gerçekler hâlâ aynı. Birisi o çocuğu kaçırdı ve bunun kim olduğunu bilmiyoruz."

Corman hiç tereddüt etmedi. Yaklaşık yirmi santim yüksekliğindeki bir klasör yığını önüne doğru itti. "İsteddiğini seç." Orta sıradaki bir klasörü çekerek yüzünde el bombası dövmesi olan sert görünümlü genç bir adamın sabıka fotoğrafını açtı. "D'nal Little'a ne dersin? Bildiğimiz kadarıyla en az üç adam öldürdü, ayrıca burasıyla Las Vegas arasında düzinelerce arabadan ateş açma olayına karıştı." Bir klasör daha çekti. "Bu Chemchee Park. Efendi adamdır. Yalnızca seni değil, Japon balığını bile öldürür. Ya Jayson Carver'a ne demeli? Bir partide on yaşındaki çocukları vurdu. Bazıları Justice için çalışıyor. Diğerleri ise kiralık haydutlar. Bunların herhangi biri Christopher'ı öldürmüş olabilir."

"Peki ya ceset?"

"Bakersfield'daki bir yakıt bidonunda ya da Justice'in araba parçası dükkânlarından birinin çöp yakma fırınında olabilir. Muhtemelen o çocuktan geriye tek bir atom bile kalmamıştır. Hatta belki bunu yapan Justice bile değildir. Etrafındakilere zarar vermekten çekinmeyecek bir sürü düşmanı var. Demek istediğim—"

Sözünü kestim. "Olayı siklememek için dünya kadar bahanen var. Anlıyorum. Senin için bu dava çözülmüş; tek sorun işleme sokulup birinin hüküm giymemiş olması." Sözde şüphelilerin olduğu klasörleri önüne çektim ve yüzlerine baktım. "Sana bir soru daha sorayım: Bu beyefendilerin herhangi biri sana üstün zekâlı gibi geliyor mu?"

"Elbette hayır. Ne demek istiyorsun?"

“Çocuğun bisikletinin bulunduğu yer, okuldan eve dönüş yolunun yakınında bile değildi.”

Corman omuz silkti. “İhbar geldiğinde zaten sekiz saattir kayıptı. O vakte kadar Anaheim’a bile varabilirdi.”

Telefonumu cebimden çıkardım ve Christopher’ın bisikletinin fotoğrafını açtım. Onu ilk gördüğümde aklımı kurcalayan bir şeyler olmuştu ama nedenini şu âna dek anlayamamıştım.

“Şuna bir bak.” Telefonumu Corman’ın önüne doğru ittim.

“Çocuğun bisikleti. Ee?”

“Üzerindeki parmak izlerini aldınız mı?”

“Bisiklet kayıp değildi. Çocuk kayıptı.”

“Tamam. Bana biraz baştan savma bir iş yapmışsınız gibi geldi. Ama sen bilirsin tabii. Ben yalnızca bir bilimciyim. Ama resme bir daha bak.”

Corman bana dik dik baktı. “Ne?”

“Bisikleti buldunuz ama neyi bulamadınız biliyor musun? Ve belki de neden parmak izlerini almanız gerektiğini?”

“Sabrımı zorluyorsun.”

“Bisiklet kilidi.” Telefonumu işaret ettim. “Bisiklet kilidi yok. Orta-Güney Los Angeles’ta bisikletine kilit takmayan bir çocuk olabileceğini hayal edemiyorum.” Selenin altındaki gövdeye yakınlaştım. “Hatta şurada metal zincirin bıraktığı çizikleri bile görebilirsin.”

“Ben buna pek de aydınlanma ânı diyemem. Böyle şeyler ancak filmlerde olur.”

“Hayır, elbette değil. Ama bana kalırsa bu bir şeyi kanıtıyor: İşinizi kör topal halledip gözünüzün önünde duran tek adli delili bir kenara ittiniz. Biraz önce önüme attığınız şüphelilerden herhangi birinin önceden plan yapıp arkalarındaki izleri kapatacak cinsten kişiler olduğunu sanmıyorum. Belki yanılıyordum. Ama Christopher ne babası, ne de Justice. O çocuk daha iyisini hak ediyordu.”

“Pekâlâ bay çokbilmiş. Bize işimizi nasıl yapmamız gerek-
tiğini söylemekten hoşlandığın belli. Bunun olacağını bili-
yordum.” Bir diğer klasör yığınınına bir şaplak indirdi. “Neden
bunlara da bir göz atmıyorsun? Geçtiğimiz on yılda kaybolan
yüzü aşkın çocuk var. Ama dosyaları Teksas’a geri götürmeni
ve Bay Bostrom’dan uzak durmanı öneririm. Ve seninle ko-
nuştuğumu ona mutlaka söyle.”

Corman’ın bunu rahatça öneriyor olması bana Justice ile
William’ı çok yakından takip ettiklerini ve yakında dananın
kuyruğunun kopacağını söylüyordu.

Bana söylediklerinin anahatlarını inkâr etmesem de, De-
dektif Corman’ın yalnızca inanmak istediklerini gördüğü
açıktı. Burada dönen başka dolaplar da vardı. Henüz farkına
varamadığım dolaplar.

William’a bazı sorularım olacaktı, ama önce onun hakkın-
da daha fazla bilgi edinmeliydim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Parayı Takip Et

William Bostrom gerçekte kimdi? Kederli bir baba mıydı,
yoksa Orta-Güney’in Pablo Escobar’ı için çalışan bir banker
miydi?

Corman bana düşünmem gereken birçok şey söylemişti;
açıklanamayacak şekilde diğer kayıp çocuklara ait bir yığın
klasör vermesi de cabası. Bunu yalnızca işi başından aşkın
bir adam olduğunu gösterme çabası olarak yorumlayabili-
yordum. Gerçekten bir şey bulursam bunu hazır bir bahane
olarak kullanacağını seziyordum; gerçi biraz önce William
hakkında anlattıklarına bakılırsa bu daha da olanaksızdı.

Artık kendi başıma Bostrom’a ilişkin bazı bilgiler toplama
vaktim gelmişti.

Bir araba kiraladım ve onu arayıp birkaç saat gecikeceğimi söylemeden hemen önce arabayı evinin aşağısında park ettim.

Bir deneyde gözlemcinin etkisini olabildiğince ortadan kaldırmamız gerekirdi. Alaska'daki kurt popülasyonunu ölçmeye de, bir fotonun galyum arsenit alanından geçerken hangi yolu izlediğini belirlemeye de çalışıyor olsanız, deneginizin sanki siz orada değilmişsiniz gibi davranmasını isterdiniz.

Telefon görüşmesinden yirmi dakika sonra William evinin araba yolundan çıktı ve benim bulunduğum yönün aksi istikametinde ilerlemeye başladı.

Compton'a girerken takip edildiğini anlamasın diye bir blok gerisinden gitmeye özen gösterdim. İlk durağı Corman'ın bahsettiği çamaşırhanelerden biriydi.

William arabasına dönmeden önce içeride yaklaşık on beş dakika geçirdi. İçeri girerken de dışarı çıkarken de elleri boştu.

Sekiz dakika sonra bir diğer çamaşırhaneye vardık. Yine on beş dakika içinde girip çıktı.

İki saat boyunca William başka on tane çamaşırhanede daha durdu ve aynı şeyleri tekrarlardı. Bu işletmelere girip çıkışını izlerken, içlerinden kaçının gerçekten çamaşırhane, kaçının uyuşturucu parasının döndürülmesi için birer paravan olduğunu merak ettim; tabii böyle bir şey varsa. Bir çamaşırhanede kullanılan küçük banknot ve bozukluklar, uyuşturucu almak için kullanılan yirmilik ve yüzlükleri maskelemek için ideal bir yere benzemiyordu.

Tahmin yürütmem gerekirse, hesapları kontrol etmek için rasgele ziyaretler yaptığını söyledim. Çamaşırhaneler neredeyse tamamen nakit parayla dönen ve bu yüzden çalışanların kasadan kolaylıkla para çalabileceği yerlerdi.

William ve işvereni Justice Mathis'in, insanların makine-leri resetlemesi ya da yanlarında getirdikleri jetonları para

yerine kullanması gibi küçük hileleri yakalayabilmek için işletmelerine gizli kameralar yerleştirecek kadar zeki olduklarından şüpheleniyordum.

William bir dizi çamaşırhaneyi ziyaret ettikten sonra bizi kapısında çoğu Hispaniklerden oluşan ve hepsi de çeklerini kırdırmayı ya da bir sonraki maaşlarından avans almayı bekleyen bir sıranın bulunduğu bir çek dükkânına götürdü.

Ekonominin bu kısmı merakımı uyandırıyordu. Hükümet fahiş faiz oranlarıyla maaş kredisi veren dükkânları kapatmaya çalıştığı sırada bu yerler mevzuat reformunun hedefi olmuştu. Sıradan vatandaşları koruma ihtiyacını anlayabiliyordum, ama onları yasal işletmelerden mahrum bırakıp yasadışı kredicilerin kucağına atmanın pek de iyilik sayılmadığına emindim. Gerçi ben bir biyologdum, iktisatçı değil. Bildiğim tek şey bir sistemin çöktüğü yerde daha yırtıcı bir başka sistemin baskın geleceğiydi.

Her şekilde, çek dükkânının işleri tıkrında gibiydi. Dış cephesi çoğu bankanınki kadar temiz ve profesyonel duruyordu; bankadan başka bir yerin cephesine benzemiyordu. Sanırım olay da buydu zaten. İşte ben bu yüzden polis değildim.

William arabasına bindi ve bir dakika sonra ondan bir kısa mesaj aldım: *Bir saat kadar işim var. Telefonum yanımda olmayacak.*

İşte olay şimdi ilginçleşmişti; tabii bir masaj dükkânına gitmiyorsa.

William'ı Compton'ın kuzeyindeki bir mahalleye doğru takip ederken onunla aramda göze çarpmayacak bir mesafe bırakmaya dikkat ettim. Bir çıkmaz sokağın sonuna vardı ve iki katlı bir evin elektronik kapısından içeri girdi.

Karanlık basmaya başlamıştı ama ev ıslık ıslıldı ve yaşlı bir siyahi kadının üst kattaki bir pencerenin önünden geçtiğini görebiliyordum. Şık bir bluz ve annemin sevdiği türden bir kapri giymişti.

Adresi telefonuma yazarak burada kimin yaşadığını bulmaya çalıştım. Tapu kayıtları bu mülkün Ocean Dream Holding'e ait olduğunu söylüyordu. Şirket hakkında bir arama yapınca Los Angeles'ta bir hukuk bürosuna ulaştım.

Telefonuma bakmak gece görüşümü tamamen karartmıştı; o kadar ki elinde silahla bana yaklaşan adamı, pencereme tıklatıp gözüme fener tutarak arabadan inmemi söyleyene dek görmedim.

İlk içgüdüm gaza basıp gitmekti ama sonra başka bir adamın kulağında telefonla tam önümde durduğunu gördüm.

Arabadan inmeyi reddettim ama yine de camımı indirdim. İşte o zaman cama vuran adamın üzerinde bir güvenlik üniforması olduğunu fark ettim.

Olabildiğince sakın kalmaya çalışarak, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Feneri hâlâ yüzüme doğrultmakta olan adam kibarca, "Burada ne yaptığınızı sormamın bir sakıncası var mı?" dedi.

Bu sırada, üzerinde kot pantolon ve bol bir tişört olan diğer adam telefonunu yüzüne doğrulttu ve bir fotoğraf çektikten sonra uzaklaştı.

Gerçekten güvenlik görevlisi olduğundan emin olmak için adamın üniformasını tekrar kontrol ettim. "Kendi işime bakıyorum. Işığı gözüme doğrultmayı keserseniz polisleri arayıp saldırı ihbarında bulunmam." Laf salatası yapıyordum ama burası kamuya ait bir sokaktı.

"Birinin pencerelerden içeriği gözetlediğine dair şikâyet aldık."

"O hâlde bunu yapmaktan vazgeçmenizi öneririm." Onunla atışırken gözlerimi diğer adamdan ayırıyordum. Belli ki bir sorun vardı. "Buradan seve seve giderim."

Elini camdan içeri uzatarak direksiyonu yakaladı. "Ağır ol bakalım."

Siktir. Olay çığırından çıkmıştı.

Diğer adam, güvenlik görevlisinin kulağına, "Polis değil, gibilerinden bir şeyler fısıldadı. Bir an sonra kafama bir silah dayanmıştı. "İn arabadan!"

Bence beni aracın içinde vurması daha kolay olurdu bu yüzden küçük bir ihtimal de olsa ortada bir yanlış anlaşılma olabilirdi. Ben iyimser biriydim.

Görevli kapımı açarken, diğer adam kaçmaya çalıştığım takdirde herhalde silahını çekmek üzere elini arkasına koydu

Güvenlik görevlisi beni döndürdü ve cebimden cüzdanımı aldı. "Bakalım kimmiş bu lavuk."

Federal kimliğimin bu durumda iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Silahım çantamda ve neredeyse erişebileceğim bir noktadaydı ama arkamdaki adam yumruğunu kullanmaya karar verdiği takdirde kesinlikle bir fark yaratamayacak kadar uzağımdaydı.

Adam beni tekrar döndürünce fenerin ışığı yine yüzüme vurdu. "Burada ne arıyorsun, beyaz pislik?"

Diğer adam, "Kollarını kontrol et," dedi.

Güvenlik, "Kollarını sıyr!" diye bağırdı.

Sakin bir tavır takınmaya çalıştım. "Bunu yapma yetkiniz olduğunu sanmıyorum," dedim ceketimin kollarını kıvrırken.

Adam feneriyle kollarımı taradı. Diğer adama, "Temiz," dedi. Fenerin ışığı tekrar gözlerime çevrildi. "Sen federallerden misin?"

"Bu sizin için iyi haber mi, yoksa kötü haber mi olurdu?"

Diğer adam, "Özel dedektif lisansı var mıydı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ağzını burnunu dağıtalım derim o zaman."

"Durun!" William sokağın karşı tarafından seslendi. "Bırakın onu!"

Güvenlik, "Bu laf ebesini tanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Benimle birlikte."

"Mathis bunu biliyor mu?"

William koşarak yanıma geldi. "Evet. Evet. Onunla konuşmak istiyor. Theo, çok özür dilerim. Şey... Sana burada buluşacağımızı söylediğimi unutmuşum."

Onu takip ettiğimi biliyordu ama onların bunu bilmesini istemiyordu. Bunun kendi iyiliği için mi, yoksa benim iyiliğim için mi olduğundan emin değildim.

"Haydi," dedi. "İçeri girelim de Justice Mathis'le tanış."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Halk Düşmanı

Dedektif Corman'a göre bir numaralı halk düşmanı olan kişi, üzerinde bir James Turrel sergisi kitabının durduğu sehpanın karşı tarafında Smartwater içiyor, yeniyetme kızı ise büyükannesiyle birlikte mutfakta oturmuş, İleri Düzey Avrupa Tarihi ödevini yapıyordu.

Üzerine oturan siyah bir kazak giymiş, atletik yapılı bu adam varlıklı bir savcı ya da yükselişteki bir politikacı olabiliirdi. İfadeleri benim fazlasıyla eğitilmiş telaffuzumdan daha vurgulu olan bir adamı, kıyasıyla cinayet işleyerek zirveye yükselmiş olan Orta-Güneyli bir çete üyesiyle bağdaştırmak zordu.

Fakat tek bir saniye bile şüphe etmedim. Mathis zeki ve dikkatli biriydi, ayrıca hayatımda tanıştığım en karizmatik insanlardan biriydi. Bill Clinton içeri girdiğinde ya da Brad Pitt gülümsediğinde baygınlık geçiren insanları duymuşsunuzdur; Mathis'in de işte öyle bir albenisi vardı. Ted Bundy'nin de öyle.

İnsanların anlattıklarına bakılırsa, Joe Vik'in de öyle. Onunla kavgam pek de albenili sayılmazdı gerçi.

Fakat bu durum, adamın Chris'in kayboluşuyla bir ilgi-

si olduğu anlamına gelmezdi. Yine de neden böylesine nüfuzlu biri olduğu ve Dedektif Corman gibi birinin, onun multimilyon dolarlık bir evde oturup kızını Ivy League üniversitelerine hazırlıyor olmasına niye öfke duyduğunu açıklıyordu.

“Öncelikle, Profesör Cray, lütfen dışarıdaki çocukları kafanıza takmayın. Hâlâ kabadayılık günlerimden kalan düşmanlarım var.”

Kabadayılık günleri. Yaptıklarını böyle mi adlandırıyordu? “Umarım bana benzemiyorlardır.”

“Bilseniz şaşarsınız. Bazıları biraz fazla *Sons of Anarchy* izleyip kendi kendilerine bazı fikirlere kapılıyorlar.”

Bunun beyaz bir motosikletçi çetesiyle ilgili bir televizyon dizisi olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Dışarıdaki karşılama komitesi gerçekten de benim öyle biri olduğumu düşünmüş olabilir miydi? Öyleyse Mathis’in kabadayılık günlerine pek de geride kalmış denemezdi.

“İkinci olarak,” dedi Mathis, “William’a yardımcı olduğunuz için size teşekkür ederim. Kardeşim gibidir. Benim için Christopher’ın kayboluşu... aslında kendi çocuğumu kaybetmek gibi bir şeydi.”

Oyle miydi? Mathis onu bulmak için ne kadar çaba harcamıştı? Ya da harcamış mıydı?

“Ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Ama William... Daha doğrusu Christopher’ın durumu epeyce moral bozucu.”

“Evet.” Anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. “William, Chris’in kayboluşuyla ilgili kayıtları incelemek üzere emniyet müdürlüğüne gittiğinizi söyledi. Herhangi bir şey bulabildiniz mi?”

Yığınla. Ama her şeyi paylaşmak zorunda değildim. “Evet. Görünüşe göre yarım yamalak bir soruşturma yapılmış.” William’a döndüm. “Soruşturma dedektifiyle bile konuştum.”

“Corman’la mı?”

“Evet. Ta kendisiyle.”

“Telefonlarıma çıkmayı yıllar önce bırakmıştı.”

“Sanırım çoktan vazgeçmiş...” Birdenbire, başka ne söylemem gerektiğinden emin olamadım.

Mathis, “Beni suçladı mı?” diye sordu. “Chris’in başına gelenlerin, babasının bir gangsterle çalışmasından kaynaklandığını söyledi mi?”

Eh, tam üzerine basmıştı. “Dolaylı olarak.”

“Önünüze bir dosya açıp size benim Compton’ın Al Capone’u olduğumu söyledi mi?”

“Ben daha çok bir Pablo Escobar izlenimi aldım.”

Mathis başını salladı ve sonra William’a döndü. “Hesaplarım kaç kez kontrol edildi?”

William, “Dokuz kez,” diye yanıtladı. “Hiçbiri sonuç vermedi.”

“Peki kaç kez baskın yedik?”

“Beş kez.”

“Peki hiç dava açıldı mı?”

“Evet. Bir kez.”

Mathis’in yüzü değişti. “Ne?”

“Sağlık yönetmeliği ihlali. Kuzenin Stacey hazırlık tezgâhına çığ et koyuyordu. Kapımızı mühürlemişlerdi.”

Mathis ellerini sahte bir itirazla havaya kaldırdı. “Pekâlâ, sanırım andaval kuzenimi vasfı olmadığı hâlde bir burger mekânını işletmek üzere işe aldığım için ben suçluyum.”

Gülümsedim. Mükemmel bir gösteriydi. Eminim ki konusu açıldığında aynısını politikacılar, ünlü dostları ve Soho House’taki zengin arkadaşları için de sergilemişti.

Masumiyet kısmını ise hiç yutmamıştım çünkü Mathis bana ne kadar zeki olduğunu göstermişti. Liseyi bile bitirememiş geri zekâlıları tutuklamaya alışık olan polisler onun gibi bir adamı yakalamakta elbette zorluk çekерlerdi.

Belki sözünü bitirmişti, belki de bitirmemişti, ama şu anda tüm bunlardan çok uzakta olduğundan ve avukatının ofisinin dışında hiçbir şeye dokunmadığından oldukça emindim.

Dışarıdaki gangster fotoğrafımı çekip güvenlik görevlisine benim polis olmadığımı söylediğinde zaten bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim. Polis memurlarının vesikalarından oluşan bir veritabanı bulunduracak kadar zeki olan biri zaten birçok adım önde demektir.

Benim gözümde bunların hiçbiri önemli değildi. Bilmek istediğim tek şey Chris'in kaçırılmasında bu adamın parmağı olup olmadığıydı.

Diğer her şey Corman ile Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'nün sorunuydu.

"Bazı araştırmalar yapım," dedim Mathis'e, "ve uyuşturucuyla ilgili olduğu için çoğu kaçırılma olayının ihbar edilmediğine dair bir istatistiğe rastladım. Corman, Christopher'i sizin rakiplerinizden birinin almış olabileceğini düşünüyor. Belki William'a ulaşabilmek için. Belki de sizi sarsmak için."

Mathis'in sesi alçaldı. "Sarsılacak birine benziyor muyum hiç? Size bir soru sorayım: Neden buradasınız?" Ben cevap veremeden büyük ellerinden birini havaya kaldırdı. "William'a yardımcı olmanızdan bahsetmiyorum. Demek istediğim, neden Montana'nın bir yerlerinde mezarda yatmak yerine burada benimle konuşuyorsunuz?"

William'la bu konuyu konuşmuş olduğu belliydi. "Gerçek sebebi mi istiyorsunuz? O it herif değer verdiğim birini aldığı için."

"Yedi polis öldüren iki metre boyundaki köylü bir dev sevdiğiniz birine zarar vermek üzereydi. Siz de onu öldürdünüz. Sizce benim gibi bir gangster, birisi beni sarsmaya ya da bir yakınımın peşine düşmeye kalktığında ne yapardı? Ertesi gün tüm gazeteler benden bahsetmez miydi?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Tabii bunu siz yapmadınız."

"Ben mi?" İnatmaz gözlerle William'a baktı. "Ben neden vaktim kısı?"

"Birisin annesi neden burada değil?"

Mathis'in boynun kollarının gerildiğini gördüm ve William'ın sertçe te çektiğini işittim. Mathis gözlerini benim-
liklere kilitledi ama hiçbir şey söylemedi.

William, "Bunun Mathis'le hiçbir ilgisi yoktu," diye sa-
yardı. "Hic. Bu konuyu neden actın? Böyle şeyler söyleye-
mezsin."

Nihayet konuştum Mathis, "Bu çok alakaca, dostum. Ger-
çekten alakaca," dedi.

Mathis'in arabı pavyası dükkanlarından birindeki çöp
vakıma firmalarına doğru tek yönlü bir geziye çıkmak üzere
olduğundan ama teorimi doğrulamak için daha fazla tepkiye
ihtiyacım vardı. "O ve iki kişi öldürüldükten sonraki gün
gazetelerde ne yazıyordu? Düşmanlarından hangisini bunun
yazı cezalandırdın?"

Uzun, huzursuz bir duraksama oldu. Mathis sonunda,
"Hak edilen cezalar verildi," diye yanıtladı.

Sıkı Kadını o öldürmüştü ve bunu William da biliyordu.
Göz ucuyla Easton'un yüzündeki acı dolu ifadeyi yakaladım.

Derin bir nefes aldım. "Sizinle açık konuşacağım. Ben
polis değilim. Bilimciyim. Ben olaylarda örüntüler ararım.
William oğlunun başına neler geldiğini bulmak istediği için
sırtına geldi. Umurumda olan tek şey bu. Çocuğu kaçıranın
kim olduğunu bulmak istiyorum. Bunu yapan adamın hâlâ
dışında olup olmadığını bilmek istiyorum."

Mathis'in yüzümü inceleyen bakışları koyulaştı. Başını
salladı, sonra da benimle tokalaşmak üzere elini uzattı. "Ben
de onu bulmanızı istiyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Baba Figürü

William tek beyaz yüzün benimki olduğuma adım gibi emin olduğum, ama bu gerçeği hiç kimsenin sallamadığı bir barda tam karşımda oturuyordu.

“O zamanlar Brenda’yla ikimiz de darımadık. Ben madde kullanıyordum. O da kullanıyordu. Chris’in böylesine iyi bir çocuk olması bir mucizeydi. O çocuk kendi kendini büyüttü. Ve sonra—”

Bir elimi kaldırdım. “Aluma ama, Chris’in kayboluşuyla bir ilgisi yoksa karının başına gelenleri ne umursuyorum ne de bilmek istiyorum.”

William’ın yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. Bana bir itirafta bulunmak istiyordu. Anlamaya çalışmamı istiyordu. Ortada tek bir sorun vardı: Hikâyenin inanabileceğim herhangi bir versiyonunda William’ın kötü görünmemesi imkânsızdı.

“Tek söylemek istediğim, Mathis’in—”

Sözünü kestim. “Mathis değişik bir sosyopat.”

“Onu tanıyorsun. Harika bir adamdır. Toplum merkezlerine yardım yapar. Sana sırtındaki gömleği bile verir...”

“Tabii sen gömleğini ondan almazsan. Bak, kendini istediğin kadar ikna edebilirsin, ama onun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun. O adam şimdi yılın babasıyken biraz sonra birini yetim bırakabilir.”

“Buralarda büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Bilmiyorum. Ama o da bilmiyor. Mathis paralı yerden geldi. Buraya gelmesinin tek sebebi, yapmak istediği kötülükleri bu civarda biraz daha uluorta yapabileceğini biliyor olmasıydı.”

William başını iki yana salladı. “Sen peşin hükümlü—”

"Ben kimseyi yargılamadım. Doğru olmayan bir şey söyledim mi? Mathis senin ya da benim gibi değil. O çok özel bir tür sösypat. Harika bir politikacı olabilecek türden. Seni sevdiğini düşünmeni sağlıyor, ta ki sen onun yoluna çıkınca ya dek. Sonra da seni mahvedecek bir şey yapıyor ve bunun kendi suçun olduğunu düşünmeni sağlıyor."

"Bunu kendi deneyimlerinden mi biliyorsun?"

"Geçtiğimiz yıl zamanımın çoğunu bu tür zihinleri anlamaya çalışarak geçirdim. Karizmayla ilintili bazı genler bile var. Bazı kişiler, içsel empati yoksunluğunu bu şekilde telafi ediyor. Onların gözünde bir hiç olduğun hâlde seni dünyadaki herkesten daha çok umursuyormuş gibi davranıyorlar."

"Yani senin için bütün bunlar yalnızca genlerle ilgili, öyle mi?"

"Hayır. Her zaman değil. Bence bu davranışları sonradan da öğrenebilirsin." Mesela kendini karının katiliyle birlikte çalışmakta hiçbir sorun olmadığına ikna etmek gibi.

William hafifçe başını salladı. "Ama onun Chris'in kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sanmıyorum. En azından doğrudan ilgisi yok."

"Ne demek bu?"

"Joe Vik olayında, kurbanlar arasında bir örüntü vardı. Birçoğu uyuşturucu sorunlarıyla bir başına kalmış genç kızlardı."

"Lonnie Franklin gibi mi? Yani Grim Sleeper?"

"Evet. Kolay lokmalardı."

William savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim oğlum da mı kolay lokmaydı?"

Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Christopher'ın babası uyuşturucu işiyle uğraşan, etrafta intikam için annesini öldürdüğüne dair söylentilerin dolaştığı, adı çıkmış bir elebaşı için çalışıyordu. Polislerin gözünde sizler zaten lekeli insanlarsınız. Chris'in başına gelenleri araş-

tırmak için olabilecek en az çabayı gösterdiler çünkü onu çoktan Mathis'in fırınlarından birinde küle dönüşmüş olduğundan çok eminlerdi. Bunu asla kanıtlamayacaklarını biliyorlardı, bu yüzden arama zahmetine girmediler.”

“Duygusuz pezevenğin tekisin sen. En azından Mathis sana kendini bok gibi hissettirmiyor.”

“Sırf bıçağın gırtlığına dayandığını fark etme diye öyle yapıyor. Ben dürüst biriyim. Çocuğunla hiç tanışmadım ama hakkında anlattıkların bana onu sevdirdi. Bana fark ettiğinden çok daha yakın olan birini kaybettim. Vik'in peşinden gitmemin nedeni sevdiğim birini tehdit etmesi değildi. Onun peşinden gittim çünkü henüz tanıma fırsatı bile bulamadığım birini benden aldı. Suçluluk duygusunu anlıyorum. Acıyı da bilirim. Elimdeki tek panzehir ise gaddar bir dürüstlük.”

William konuşmaya başladı ama onu durdurmak için elini kaldırdım.

“Sana yalan söyleyip geçmişin hiç önemli değilmiş gibi davranabilirim. Ama önemli. İkimiz de biliyoruz ki karn ateşle oynuyordu. Olanları hiç yargılamıyorum. Seni affetmek ya da suçlu hissettirmek benim haddim değil. Beni endişelendiren tek kişi Christopher'ı kaçırان canavar. Yaptıkları yüzünden değil, hâlâ yapıyor olabilecekleri yüzünden.”

“Onun hâlâ serbest olduğunu düşünüyorsun.”

Başımla onayladım. “Neden dursun ki? Polislerin olanları umursamamasını nasıl sağlayacağını çözmüş. Bir sonraki adında bakacağım yer burası. Her nedense Corman bana kayıp çocukların dosyalarından oluşan bir yığın klasör verdi. Bir şeylerin döndüğünü onun da bildiğinden şüpheleniyorum. Ayrıca adamın Corman'ın ve diğer polislerin kör noktasını keşsettigi için hâlâ serbestçe dolaşabildiğini düşündüğünden de şüpheleniyorum.”

“Bizim gibi aileler yani.”

“Evet. Görünmez kişiler.”

William birasından uzun bir yudum alıp bana baktı. “Yine de beni yargılıyorsun.”

“Oğlunun başına gelenleri öğrenmene yardımcı olacağım. Ne düşündüğüm önemli mi?”

William başını iki yana salladı. “Demek istediğim, Mathis zeki biri. Gerçekten zeki. Bize yardımcı olabilir. Tek yapmamız gereken ondan yardım istemek.”

“Şahsi fikrim, ondan olabildiğince uzak durmak.”

“Yani tüm o albenisinin ardındakileri görebildiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır, düşünmüyorum. Sorun da bu. İçgüdülerim onu sevmemi söylüyor. Beynimin mantıklı tarafı ise gün gibi ortada olanı gözden kaçırmamamı söylüyor. Patronun bir sahtekâr ve—”

William, “Sahtekâr olan benim,” diye araya girdi.

“Ama çocuk katili değilsin.” Şişemin ucunu ona doğru eğdim. “Şunları bitirelim de gidip onu bulalım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Sosyal Yardım

Corman'ın dosyaları kayıp çocuk raporlarından oluşan gelişigüzel bir derleme değildi. Çocuklar dağılmış ailelerden geldiği için herhangi bir delil toplamanın zor olduğu sorunlu vakalardı. Bazı vakalarda polisler daha fazla bilgi edinmek üzere tekrar eve geldiklerinde ailelerin aceleyle oradan ayrılmış olduklarını görmüşlerdi.

Dosyaların en az yarısı, yasadışı göçmenlerle dolu hanelere aitti. Kaçırılan çocuklardan kaçının sırf aileler yetkililerle konuşmaktan fazlaca korktuğu için bildirilmediğini düşününce tüylerim ürperdi. Böyle bir durumda polise gitmekten korkmanın ne tür bir kâbus olabileceğini aklım almıyordu.

Verileri Predox'a girince şehrin haritası üzerinde ~~uzun~~ ve bir avcının iş üstünde olabileceği bölgeleri gösteren ~~renk~~ renkli bir şeritle karşılaştım. İnsanların hangi bölgelere, Meksika, Orta Amerika ve Güney Amerika'ya aramak ~~ve~~ kontrollü telefonlar ve ankesörlü telefon kartları satın ~~aldı~~ larına dair kayıtları girmiş olsaydım da benzer bir harita ~~ya~~ karşılaştırdım.

Christopher'in kavbolduğu verin en yakınında bulun ~~an~~ noktadan başlayıp araştırmamı dışa doğru genişletmeye ~~ka~~ rar verdim.

Ryan Perkins'in büyükannesi bir yıl önce polise çocuğun kayıp olduğunu bildirmişti. Okuldan sonra gittiği bakıme ~~vin~~ vinden ayrılmış ve bir daha eve dönmemişti.

Polis raporu, çocuğun babasının kaçak olduğunu ve anne ~~si~~ yle bazı velayet sorunları yaşadığını yazıyordu. Corman'ın yazdığı bir sonraki rapor ise babanın kaçırılma esnasında Nevada'nın Henderson şehrindeki hapishanede olduğunu belirtiyor ve olayın bu kadar basit olamayacağını ima edi ~~y~~ yordu.

Halkevine girdiğimde yaşlıca ve cana yakın bir siyahi ka ~~d~~ dın beni selamladı. Birazdan gelecek olan çocuklar için masa ~~la~~ ra boyama kitapları yerleştiriyordu.

"Merhaba, delikanlı. Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba, benim adım Theo Cray. Bazı kayıp çocuk vaka ~~la~~ rı üzerinde çalışıyorum."

Kadının yüzüne üzgün bir ifade yayıldı. "Ah, Tanrım. Yok ~~sa~~ sa Latroy için mi geldiniz?"

"Latroy mu?" Defterime göz atarak bu ismi aradım. "Lat ~~roy~~ roy kim?"

"Üç hafta önce kayboldu. Evini aradım ama kimse cevap ~~ver~~ vermedi. Polisle konuştuğumda, annesinin tutuklandığını söylediler. Ama büyükannesi de Latroy'un nerede olduğunu

bilmiyor. Onun Sosyal Hizmetler tarafından alınmış olabileceğini düşünüyor.”

Tanrı aşkına, Ne karmaşa ama. “Aslında ben Ryan Perkins için gelmiştim.”

“Ryan Perkins mi?”

Ona oğlanın fotoğrafını gösterdim. Uzaktan çekilmişti, bu yüzden gözleri kırmızıydı ve yüz hatları zorlukla seçiliyordu.

“Ah, tamam, şu çocuk. Babasıyla gitmemiş miydi?”

“Görünen o ki hayır.”

“Tanrım...” Bir elini kalbine koydu. “Buraya bir sürü çocuk gelip gidiyor. Hepsini takip etmek zor.”

Hadi canım. Yoksul çocuklar için açılan bir okul sonrası programında iki kayıp çocuk mu? Ben olsam çocuğumu sokaya göndermeyi yeğlerdim.

Sakin ol bakalım, Theo. Bu yerin var olmasının tek sebebi bu çocukların dağılmış yuvalardan gelmesiydi. Bu kadın da onlara istikrarlı bir ortam sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

“Bana bu çocukların herhangi biri hakkında bir şeyler söyleyebilir misiniz? Birbirlerini tanıyorlar mıydı?”

“Ah, hayır. Latroy Edmunds buraya yalnızca bir hafta kadar geldi. Yetenekli çocuktur gerçi. Harika bir ressamdı. Çok cana yakındı.” Dolaba gidip kilidini açtı. “Bunu burada bırakmıştı. Tuhafıma gitmişti çünkü en sevdiği şeydi. Onu burada korumamı istemişti. Görünüşe göre annesinin onun eşyalarını satmak gibi bir alışkanlığı vardı.”

Bana bir Iron Man figürü uzattı. Çok eskiydi. Birkaç fotoğraf çektim, sonra figürü kadına geri verdim.

“Latroy hakkında hatırladığınız başka bir şey var mı? Annesi ya da büyükannesi dışında gelip onu alan biri oldu mu hiç?”

“Hayır. Burası herkese açık bir program, bu yüzden çocuklar üzerinde bir okul kadar kontrol sahibi değiliz.”

“Peki ya Ryan Perkins?”

“O da aynı şekilde. Çocukları takip etmek için elimden geleni yapıyorum.”

“Yaprıgınıza eminim. Çocuklar sizin gibi birinin gözetiminde olduğu için şanslılar.”

Renkli odaya göz gezdirdim ve bakışlarım çocuk çizimleriyle dolu arka duvara ilişti. Daha yakından bakmak için duvara doğru yürüdüm.

Resimlerde tipik olarak kabaca çizilmiş süper kahramanlar vardı. Hulk’ı temsil eden bir sürü yeşillik. Dev robotlar ve sevgi dolu kedi köpek yorumlamaları. İçlerinden bazılarının herkesin el ele tutuştuğu ideal aile hayatını gösteriyordu.

Çizimlerden biri diğerlerinin arasında göze çarpıyordu. Oyuncaklarla dolu bir torba taşıyan, baştan ayağa siyahlar giymiş birinin resmiydi bu. Bana kaçık bir Noel Baba’yı anımsatmıştı. Daha yakından bakmak için eğildim.

Kadın, “Ah, Latroy’un çizimlerini biliyorsunuz demek,” dedi.

“Affedersiniz?”

“Onu Latroy çizmişti. Bu küçük bir şehir efsanesi; sanırım böyle söyleyebiliriz.”

“Hangi şehir efsanesiymiş bu?”

“Oyuncakçı. Söylenene göre büyük bir Cadillac’la şehirde dolaşıp iyi çocuklara oyuncak dağıtırmış.”

“Kulağa gayet hoş geliyor.”

“Evet. Gerçekten öyle. Latroy’un duvara diğer resmini de asmasına izin veremedim gerçi.”

“Neden?”

“Biraz... rahatsız ediciydi. Oyuncakçı’nın kötü çocuklara neler yaptığını gösteriyordu.”

Kadın yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorana dek orada ne kadar dikildiğimi bilmiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sinyal

Garvin İlkokulu'nun müdür yardımcısı beni koridora yönlendirip okul kütüphanesini işaret etti. "Burada harika bir özel ders programımız var. California Üniversitesi'nde okuyan öğrenciler okul ödevlerinde çocuklara yardımcı oluyor."

Kütüphaneye göz atıp ilgiliymiş gibi davranarak, "Harikaymış," dedim. Çocuklar masaların etrafında sıralanmış hâlde oturuyor, bir öğretmen ise okul kitabından bir şeyler okuyordu.

Bayan Dawson okuluyla ve zorlu ailelerden gelen çocuklar üzerindeki etkileriyle gurur duyan nazik bir kadındı. "Kızımızın dördüncü sınıfa gittiğini mi söylemişsiniz? Yıl ortasında nakil olması onu zorlayabilir ama burada birçok geçici öğrenciyi ağırlıyoruz. Çabucak arkadaş edinecektir."

"Öyle umarım. Gracie bazı sorunlar yaşadı. Ama davranışsal bir sorunu yok."

Hayali kızımın bazı öğrenme sorunları olabileceğini anlayışla karşılayan Dawson başını salladı. "Size başarı programımızı göstereyim. Çocukların normal müfredata hızlıca yetişmelerine yardımcı oluyoruz."

Başka bir koridora girip diğer birkaç sınıfın önünden geçtik. Pencereleden içeriye göz atarak duvarlarda şu okul sonrası programındakine benzer çizimler olup olmadığına baktım.

Çizimlerin çoğu ödevlerle ilgili gibiydi ve hiçbirisi daha önce gördüğüm serbest çizimlere benzemiyordu. İlk nesil göçmen çocuklarına odaklanmış ve öğrenme sorunlarına yardımcı olan bir okulda, başka Oyuncakçı çizimleri de bulacağımı umuyordum.

Bu gerçekten uzak bir ihtimaldi ama Corman'ın dosyaları-

na bile girememiş bir çocuk olan Latroy'un böylesine ürkütücü resimler yapmış olması merakını uyandırmıştı.

Çocuklar onlara tamamen yabancı biri tarafından kaçırılmadıysa bu kişi onları tanıyan ya da kaçırılma öncesinde onlarla iletişime geçmiş biri olabilirdi. Çocukların hedef alınma şekli, suçlunun onların aile hayatı hakkında bilgi sahibi olduğunu gösteriyordu. Bunu öğrenmenin bir yolu sormaktı. Bir diğeri ise kayıtlarına ulaşmaktı ki bu, suçlunun bölgedeki okullardan ya da kamusal çocuk bakım hizmetlerinden birinde çalışıyor olduğunu ortaya çıkarabilirdi.

Kulağa paranoyakça geliyordu ama Ted Bundy bir aile kriz hattında onu nazik ve anlayışlı biri olarak tarif eden eski bir polis memurunun yanı başında çalışıyordu. Bu adam, tek bir gecede beş farklı kadına saldıran ve içlerinden ikisini öldüren adamla aynı kişiydi.

Buradaki okul bölgesi, öğrencileri hedef alan canavarlar bakımından nasibini almıştı. Korkutucu olan ise öğrencilerini suiistimal ve taciz eden birkaç öğretmen hakkında on yıllar öncesine dayanan şikâyetlerin varlığıydı. En kötü örneklerden biri, öğrencileri çoğunlukla, polislerden herhangi bir şey söyleyemeyecek kadar korkan yasadışı göçmenlerin çocuklarından oluşan bir öğretmene ilişkin şikâyetlerdi.

Garvin, potansiyel risk altındaki çocukların fazla sayıda bulunduğu bir okul olmanın yanı sıra Latroy'un da okuduğu okuldu. Sınıf arkadaşlarından herhangi birinin Oyuncakçı'yla karşılaşp karşılaşmadığını öğrenmek istiyordum.

Dawson, "İşte başarı sınıfımız," dedi. "Görünüşe göre Bayan Valdez çocukları faaliyet alanına götürmüş."

Sınıfın arka duvarı çocukların çizimleriyle doluydu. Ayrıntılarını göremeyeceğim kadar uzaktaydı. "Bir göz atabilir miyim?"

"Şey, tabii." Dawson geçmem için kapıyı tuttu. Gözlerinde

haliften şüpheli bir bakış yakaladım. “Şirketinizin adı ne demiştiniz, Bay Gray?”

“Dememiştim. Ben evden çalışıyorum. Bir yazılım analistiyim.”

Doğruca müdür odasına gidip dördüncü sınıf bir Freddy Krueger hakkında delil toplamak üzere okulu incelemek isteyen endişeli bir vatandaş olduğumu söyleyecek degildim ya.

“Doğru. Peki Bayan Gray ne iş yapıyor?”

Minik masa ve sandalyelerin arasında dümdüz ilerleyerek sınıfın arka duvarındaki çizimlere yaklaşırken, “Kendisi garson,” diye yanıtladım.

Duvarda, daha önceki çizimlerle aynı şekilde hayvanlar, aileler ve çocukların televizyonda gördüğü şeyler vardı. Ben resimleri incelerken Dawson da beni çözmeye çalışıyordu. Birdenbire, söylediğim kişi olmadığımın korkmaya başladığını sezebiliyordum.

“Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor; odama geri dönmeliyiz.”

“Elbette.” Yerimden kıpırdamadım. Çocukların eskizlerini sindirmeye çalışıyordum. Biraz soyutlardı.

Duvarın bir yanında, elinde bir torba oyuncak olan ince yapılı, siyahlı bir adam gördüm. Resmi işaret ettim. “Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?” Resmin altında Rico yazıyordu, Latroy değil.

Dawson yakından bakabilmek için eğildi. “Siyahi bir Noel Baba olabilir mi?”

“Kızımın arkadaşlarından biri Oyuncakçı hakkında bir şeylerden söz etmişti. Hiç duydunuz mu?”

“Hayır. Sanırım artık gitmemiz gerekiyor.”

“Elbette. Annesine bir mesaj atıp sorayım.” Telefonumu çıkarıp resmin bir fotoğrafını çektim.

“Bay Gray, burada fotoğraf çekmenize izin veremem.”

“Özür dilerim.” Telefonumu yana doğru indirdim ve öğretmen masasında açık duran sınıf defterini fark ettim. “Hadi sizi ofisinize götürelim.”

Dawson kapıya doğru döndü, bense doğrudan masaya yöneldim.

“Bay Gray?”

“Sakızımı atınamam gerekiyor.”

Sırtım ona dönük bir hâlde tüm öğrenci isimlerinin bulunduğu sayfanın fotoğrafını çektim. “Pekâlâ, okul güvenliğini arıyorum.” Göz açıp kapayana dek kalçasında duran telsiz dudaklarına götürdü.

“Harika.” Onu bakışlarımla ezdim. “Onlara Latroy’un başına neler geldiğini sorun.”

Kadın donakaldı. “Pardon?”

“Latroy Edmunds. Bir ay önce kayboldu.” Arka duvardaki çizimi işaret ettim. “O da Oyuncakçı’nın resimlerini çiziyordu.”

“Neden bahsettiğinize dair hiçbir fikrim yok. Ben polisleri aramadan burayı terk edin.”

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Sizden yardım isteyen oldu mu?”

“Kaybolan bir diğer çocuğun babası.”

Bu söylediklerimi nasıl anlayacağına karar vermeye çalışıyordu. Bir yandan, şüpheli bir dallama gibi davranmıştım, ama öte yandan kayıp çocuklar ve neler olduğunu çözmeye çalışan ailelerden bahsediyordum.

Sonunda, “Herhangi bir sorunuz varsa okul müdürüyle konuşmanız gerekiyor,” dedi. “Ama şimdi okulumuzu terk etmenizi istemek zorundayım.”

Kadının beni yakından takip ettiği ve okulda dolaşmasına izin verdiği bir tehdit mi, yoksa kaçığın biri mi olduğuna karar vermeye çalıştığı gergin bir yürüyüşün sonunda arabama vardım.

Bu haklı bir soruydu; cevabından benim bile emin olamadığım bir soru.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Acil Durumda Aranacak Kişi

Oyuncakçı'nın kökenini ne kadar derinden araştırmayı gönüllü olduğuma karar vermek, hangi yasakları çiğnemeve gönüllü olduğuma karar vermek demektir. Şu anda elimde yalnızca iki çizim vardı; biri kayıp bir çocuğa, diğeryse tahminen kayıp olmayan bir çocuğa aitti. Henüz William'a sormamışım çünkü bunun zaten baskı altındaki zihnini yem bir açmaza sokmayacağından emin olmak istiyordum.

Dördüncü sınıfa giden ve ikinci resmin çizeri olan Rico Caldwell'i bulmak, emniyet kayıtlarını bulmaktan daha zor olabilirdi.

Doğruca ilkokuldaki Bayan Dawson'ı arayıp bana Rico'nun ev adresini vermesini isteyemezdim. Çıkış saatinde okulun dışında bekleyip çocuklar servislere binerken, "Rico!" diye haykırmak da pek parlak bir fikir değildi.

Seçeneklerimden biri, semtin bilgi işlem dairesinde çalışıyormuş gibi davranıp okuldan birilerini aramak ve bu kişiye bir şeye tıklamasını söyleyerek bilgisayarına bir kimlik avı yazılımı bulaştırmaktır; başarı oranı korkutucu bir suç taktiği idi bu. Fakat böyle bir yaklaşımın sorunu, federal bir suç sayılmasıydı. Beni hapse tıktırmayacak bir yaklaşım bulmayı tercih ederdim.

Kendi çapında riskli olan ama bana saatler içinde bir yanıt bulabilecek başka bir yaklaşım daha vardı. Sağlığa birazcık zararlıydı gerçi.

İstihbarat ajanslarına danışmanlık yapmanın yan faydalarından biri, her türlü ilginç atölyeye erişiminizin olmasıydı.

Bu konuda hiçbir doğal beceriye sahip olmadığım için sosyal mühendislik alanında bir atölyeye katılmıştım. Burada kötü niyetli insanların sizi virüslü bir yazılım çalıştırmaya ikna etmek ya da bir şirketin başkanına ulaşabilmek için sözlü becerilerini kullanmak konusunda başvurdıkları yaygın yöntemleri öğrenmenin yanı sıra, güvenli binalara girmenin alışılmadık ölçüde kolay yollarını da öğrenmiştim.

Arabamı sokağın ilerisine park ettikten sonra, Los Angeles Birleşik Okul Bölgesi yönetim binasının arkasından dolanarak park yerinin kenarındaki en hassas noktayı belirledim. İnsanların sigara molası vermek için çıktıkları yer.

Yarı resmi iş kıyafetleri giymiş, üçü de California yasalarına göre binadan uygun ölçüde uzaktaki bir ağacın altında sigara içmekte olan iki kadın ve bir adam gördüm.

Kimliğim kalçamda "tesadüfen" öne bakar şekilde asılı dururken yeni satın aldığım Camel paketimi çıkarıp onlara dostane bir tavırla başımı sallayarak selam verdim ve yanlarına varınca bir sigara yaktım.

Adam, "Bakın, yeni biri," dedi. Benim boylarımda, Hispanik bir adamdı; kafası saçla kaplıydı ve yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"Galiba kötü çocukların takıldığı yer burası."

Solumdaki siyahi kadın başıyla nazikçe selam vererek, "Ben Corrine," dedi. "Bunlar da Jackie ve Raul." İşaret ettiği diğer siyahi kadın gülümseyerek, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Jeff. İki saattir tıkilıp kalmama rağmen ne hakkında olduğumu hâlâ bilmediğim bir toplantı için valilikten geldim."

Jackie, "Sacramento'dan mı?" diye sordu.

"Ve Los Angeles'tan. İşe buradan gidip geliyorum."

"Daha da önemlisi," dedi Corrine, "bekâr mısın? Heteroseksüel misin? Buralarda Y kromozomu eksikliği çekiyoruz da."

“Boşandım. Bekâr hayatına ayak uydurmaya çalışıyorum.”

Kadınlar birbirlerine bakıp gülüşerek aynı anda, “Pauline,” dediler.

Raul, “Ahbap,” diyerek iç geçirdi. “Neye bulaştığının farkında bile değilsin.”

Sen de öyle.

Bundan sonraki, kendimi birazcık yaramaz hissettiğim on dakikayı yeni arkadaşlarımla geçirdim. Sigaralarımızı söndürüp içeri girme vakti geldiğinde Corrine’le sohbet etmeye başladım ve Raul’ün sensöre rozetini gösterip hepimizi içeriye sokmasını bekledim.

Asansörlere yöneldiğimiz sırada Raul, “Nereye gideceğini hatırlıyor musun?” diye sordu.

“İçinde bir dolu uyuyan insan olan konferans salonu.”

Asansöre adım attığımız sırada, “İkinci kat. İçlerinden birini seçmen gerekecek,” dedi.

Sonraki katta asansörden indiğim sırada Corrine beni işaret etti. “İşin bitince dördüncü kata uğra. Seninle tanışmasını istediğimiz biri var.”

Kapı kapanırken Raul gözlerini devirdi.

İşte böylece okul bölgesinin yönetim binasındaydım ve müstakbel bir randevum vardı; hepsi sadece belirli bir alışkanlık yüzünden dışlanan bir grup insana, benim de onlardan biri olduğum sinyali vermem sayesindeydi. Bunun en zor yanı, sigara içermiş gibi yaparken öksürmemeye çalışmak olmuştı.

Kayıtlarla dolu bir binada olmama rağmen, hedefim bir bilgisayara erişim sağlamak ya da dosyaları altüst etmek değildi. Asıl ihtiyacım olan şey açık bir telefondur.

Koridorda yürüyerek konferans odalarının camlarından içeriye baktım ve sonunda küçük, kullanılmayan bir oda buldum. Sandalyelerden birine yerleştim, yanımda getirdiğim

dosyadaki kâğıtlardan birkaçını çıkarıp masaya serdim ve burası bana aitmiş gibi görünmeye çalıştım.

Kimsenin beni kovmayacağından emin olunca, telefonu kaldırıp cevap verecek kişinin Bayan Dawson olmamasını umarak Garvin İlkokulu'nu aradım.

"Garvin İlkokulu, kiminle görüşecektiniz?"

"Merhaba, ben Okul Bölgesi arşivinden Showalter. Öğrencilerinizden birinin acil durum formunu kayda girmeye çalışıyoruz ama yazılar pek okunaklı değil. Bilgileri açıklığa kavuşturabilecek birileri olup olmadığını merak etmiştik."

"Ben yardımcı olayım. İsim neydi?"

"Rico Caldwell."

"Tamam. Bu bilgiyi size telefonda veremem ama elinizdeki okursanız doğru olup olmadığını onaylayabilirim."

Bunu bekliyordum. "Ne yazık ki görüntü fazlasıyla pikseli. Ama teyit etmek isterseniz size dahili telefonumu verebilirim."

"818-434 numaralı hatta dahilse olur."

Telefondaki numarayı kontrol ettim. "Evet. Dahili numaram 3874. Açmazsam Showalter'ı sormanız yeterli."

"Bir saniye içinde döneceğim."

Aslında dönmesi on iki saniye sürdü.

"Showalter," diye yanıtladım.

"Kusura bakmayın. Bazen öğrenci bilgilerini yabancılara vermediğimizden emin olmak için bizi kontrol ediyorlar. Sanırım daha önce Rico hakkında bir telefon almışız. Her şey yolunda mı?"

"Evet, öyle görünüyor. Kimin aradığını biliyor musunuz?"

"Üç gün önce çocuk doktoru muayenhanesinden birileri aradı ama telefon numarası bırakmadı."

Bu ilginçti işte. Acaba biri Rico'yu gözetliyor olabilir miydi?

Kadın, "Kaleminiz var mı?" diye sordu ve bana Rico'nun

ev adresini, annesinin adını ve iletişim formunda yazan diğer her şeyi sıraladı.

Ona teşekkür ettim ve binadan olabildiğince hızla çıktım.

Dördüncü kata çıkıp Corrine ve diğerlerine bir görünmek, gelecekte buraya olan erişiminimi kolaylaştıracak olsa da, aynı zamanda işin aslını bilen birine, valilikten gelen adamlardan bahsetmeleri riskini artırır.

Herhangi birinin bunu önemseme olasılığı sıfıra yakın olsa da sıfır değildi. Daha da önemlisi, Rico'nun emin ellerde olduğunu doğrulamak zorundaydım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sosyal Yardım

Rico, Lincoln Gardens adlı bir sitede yaşıyordu; yeşilden çok kahverengiye çalan bir parkın etrafında sıralanmış, boyası çatlamış sarı renkli ve iki katlı binalar dizisi.

Siyahi çocuklar bir basketbol topunu sektirirken Hispanik yeniyetmeler benekli sahada bir futbol topunun peşinden koşturuyordu; zaten aklımda olan her türlü klişeyi pekiştiren bir görüntüydü bu.

Anneler dışarıda durmuş birbirlerine son dedikoduları aktarıırken erkekler arabalara yaslanmış İspanyolca ve İngilizce sohbet ediyorlardı.

Rico'nun dairesi sitenin arkalarında kalıyordu. Oraya doğru yürürken hiç kimse bana dönüp bakmadı bile.

İkinci kattaki açık kapının ardından televizyonun bangır bangır sesini duyabiliyordum. En üst basamağa eriştiğimde iki üç yaşlarında bir kız çocuğunun kırık bir oyuncak bebek ve küçük bir tencere kapağıyla oynamakta olduğunu gördüm.

İçeride kanepeye yayılmış, sokaklarda yarış yapan araba-

larla ilgili bir filin seyreden on üç yaşlarında iki yenisim, oğlan vardı.

Açık kapıyı tıkladım. "Merhaba?"

Çocuklar bir an için dönüp bana baktıktan sonra tekrar televizyona döndüler.

"Anneniz evde mi?" diye sordum.

Bir tanesi, "¡Vete, gringo tonto!" diye bağırdı.

Ben de ona "Bájate del sofá de cucaracha perezosa antes de que te aplaste," diye bağırarak cevap verdim.

Bu sözler dikkatini çekmeyi başardı. Ama yalnızca dönüp bana bir hareket çekecek kadar.

Bir yetişkinin dikkatini çekmeyi umarak kapıyı tekrar tıkladım.

Yüksek devirli arabaların sesini duyamadığı için sinirlenen velet diğer odaya doğru, "¡Abuela! ¡Hay un maricón en la puerta!" diye bağırdı.

Boyu bir buçuk metreden uzun olmayan yaşlı bir kadın üzerinde sabahlığıyla paytak adımlarla kapıya doğru geldi. Kafasını kaldırıp bana bakarak, "¿Qué?" dedi.

Bana simgesel bir inanılrlık sağlayacağını umarak kadına kimliğimi gösterdim. "¿Dónde está Rico?"

Kadın evin içine doğru bağırdı. "Rico! Rico!"

Küçük bir çocuk salınarak odaya girdi ve bana şüpheli gözlerle baktı. Üzerinde yalnızca şort olduğu için yaşına göre biraz fazla çelimsiz durduğu görülebiliyordu.

"Rico?" diye sordum.

Çocuk başını salladı.

"¿Hablas Inglés?"

"Evet?" Bana temkinli gözlerle bakıktan sonra büyükannesinin koruması altında çıkmaksızın biraz daha yakınımaya geldi. Onunla göz hizasında olabilmek için dizlerimin üzerine çömeldim ve ayaklarımın dibinde oyun oynayan küçük kız tarafından sıcak bir gülümsemeyle karşılandım.

Resmin çıkışını cebinden çıkarıp açtım. "Bunu sen mi çizdin?"

Bunun başını belaya sokup sokmayacağından emin olmayan Rico bir süre resme baktı.

"Sorun yok. Yalnızca öğrenmek istemiştım."

Kanepedeki iki ergen aniden benimle ilgilenmeye başlamış ve Rico'nun arkasına geçip kapı eşiğini tıkamıştı.

"Evet," dedi Rico.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Adı nedir?"

Birdenbire oğlanların gözlerinde korku dolu bir ifade belirdi. Çizime karşı değil, soruma karşı değil, bana karşı. Rico koşarak diğerlerinin arasından geçip eve daldı. İki ergen gülmeye başladı. Bir tanesi yarım yamalak bir İngilizceyle küçük çocuğun ardından, "*Hombre de juguete* seni yakalayacak!" diye seslendi.

Ayağa kalktım. "Siz bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Diğer çocuk, "Si," dedi. "Oyuncakçı. Herkes onun kim olduğunu bilir."

"Onu gördünüz mü?"

"Si," diyerek diğer çocuğa kaçamak bir bakış attı.

"Nerede?"

"Guzman Parkı'nda. Hep orada durur."

"Beyaz bir adam mı?"

"Hayır," diyerek başını salladı. "*El negro*."

"Ne zaman orada olacağını biliyor musun?"

"Şu anda orada."

Arkadaşına bile danışmadan cevap verişindeki içtenlik bana bundan fazlasıyla emin olduğunu söylüyordu. Geri kalanından ise pek emin değildim.

Daha fazla yanıt almak için küçük Rico'yu sıkıştırmak is-

terdim ama şu anda ruh hâlinin benimle konuşmaya uygun olmadığı hissine kapılmışım. Oyuncakçı'dan bahsettiğimde çocuğun yüzü hembeyaz kesilmişti. Büyük çocuklar bunun bir şaka olduğunu düşünmüşlerdi ama adamın nerede olduğundan fazlasıyla emin gibilerdi.

"Teşekkür ederim." Kafası karışmış olan büyükanneye gülümsedim. Merdivenden inerken küçük kız bana el salladı.

Uzaklaşırken, merdivenin tepesindeki balkondan beni izleyen ergenlerin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bir şeyler dönüyordu ama ne olduğunu tam olarak çözemiyordum.

Guzman Parkı arabayla iki dakikalık mesafedeydi. Lincoln Gardens ile Rico'nun okulunun arasındaydı ve otobüse binmiyorsa Rico'nun her gün oradan geçiyor olması muhtemeldi.

Arabamı park ettim ve yalnızca yürüyüşe çıkmış gibi yaparak parkta dolanmaya başladım. Çocuklar basketbol sahasında oyun oynuyor, bir grup genç kız ise beton bir bankta oturmuş sohbet ediyordu.

Bebek arabalarını iten ve gezdirdikleri çocuklarının ellerini tutan en az iki aile gördüm. Hoş bir akşamdı ve herkesin keyfi yerinde gibiydi. Yan tarafta ot içen bir grup genci ve bir köşede görünüşe göre yasadışı bir ticaret pazarlığı içindeki iki adamı herkes görmezden geliyordu.

Beyaz bir Cadillac ya da elinde bir torba oyuncak bulunan koyu renkli giysiler giymiş siyahi bir adam görmedim. Tam olarak bunu görmeyi beklediğimden değildi elbette.

Parkın çevresindeki gezintimi bitirerek ortadaki, halka şeklinde dizilmiş banklara giden patıkaya saptım. Banklardan birine oturarak etrafta şüpheli herhangi bir şey aradım.

Tam da kendimi kandırılmış hissetmeye başlamışım ki arkamdaki çimenlik alanda ayak sesleri işittim. Omzumun üzerinden baktığımda, Dedektif Corman'ın uzun adımlarla bana doğru geldiğini gördüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kayıp Bağlantılar

Yanıma otururken alaycı bir sesle, "Ailenle birlikte buraya taşınmayı düşündüğünü duydum," dedi.

"Taşınırdım ama çocukların izini kaybetmek gibi kötü bir ününüz var," diye yanıtladım.

"Sorun şu ki insanlar kayıp çocuklarını bulduklarında her zaman bize haber vermiyorlar."

"Sorun bu mu?" diye sordum. "Yoksa birisi kaybolduğunda size haber vermemeleri mi?"

"İstemezlerse onlara yardım edemeyiz."

"Peki ya Latroy Edmunds?"

"O da kim?"

"Okul sonrası programında çalışan bir hanımefendi onun kayıp olduğunu söyledi."

"Hiç kimseye haber vermeden ebeveynleriyle Juárez'e dönen ya da Nevada'ya giden her çocuk için tutanak tutsaydık birikecek evraklarla sınıra duvar örebilirdim."

"Peki ya Ryan Perkins? Ebeveynleri Meksika'ya mı dönüyor?"

Corman omuz silkti. "Muhtemelen hayır. Belki Atlanta'ya, belki de Houston'a gidiyorlardır, kim bilir. Hepsini takip etmek zor. İnsanlar polisin olmadığı bir polis devleti istiyor. Peki, seni buraya getiren nedir? Çocuğunu gezdirebileceğin bir park falan mı arıyorsun?"

"Bana verdiğin dosyalara bir göz attım."

"Onları Teksas'a dönüş uçağında okuyacağını umuyordum."

"Daha çok bir saha araştırmacısı sayılırım. Her neyse, bir teorim var. Ama bunu ilk kez ortaya atanın ben olmadığım-dan şüpheleniyorum."

"Neymiş o?" diye sordu Corman.

"Los Angeles bölgesinde bir seri katilin dolaşığı."

Kuru bir sesle, "Eh, bu şaşırtıcı oldu," dedi.

"Daha doğrusu, risk altındaki çocukları hedef alan bir seri katil. Yerel örüntüyü kırmak için çok değil, belki birkaç yılda bir, birkaç kilometrelik alanda yer değiştiren birisi. Belki kurbanlarının demografisini de bir parça değiştiriyor olabilir ama o da çok değil. Görünen o ki daha çok küçük erkek çocuklarına odaklanıyor."

Corman kollarını göğsünde kavuşturup kafasını yana yatırdı. "İlginç. Bu çıkarıma yalnızca dosyalardan mı vardın?"

"Şey, dosyalarda bariz bir şey yoktu. Ama elinde bunlardan daha fazlası bulunan bir emniyet müdürlüğü dedektifinin neden zorda kalabileceğini anlıyorum. Elbette asıl sorun, bu dedektifin bile gözünün önündekini görmek istememesi. Belki bazı vakalarda aceleci sonuçlara varıp dosyanın üzerini çiziyor ve birkaç yıl sonra bundan biraz pişmanlık duyuyor da olabilir."

"Bu kişinin ben olmadığı kesin," dedi Corman. "Sana o dosyaları aralarında bir şeyler bulabileceğini düşündüğüm için verdim. Ama seni temin ederim ki büyük çoğunluğunun çok sıkıcı ya da cevaplarını zaten bildiğimiz trajik açıklamaları var."

"Belki. Ama aralarında ilişki kurulabilecek bir bağlantı var." Ona Ryan Perkins'in ve Rico'nun çizimlerinin çıktılarını verdim. "Bunu kayıp çocuk çizmiş. Diğerini ise Latroy'un sınıf arkadaşı."

Corman resimleri alarak bir an inceledi ve sonra kıkırdamaya başladı. "Oyuncakçı."

"Hikâyeyi biliyor musun?"

"Evet. Compton'un Freddy Krueger'idir – ya da, oğullarının bahsedip durduğu şey neydi? Hah, Slenderman." Resimleri bana geri verdi. "Hikâyeleri duydum. Bu yüzden mi buradasın? Bir şehir efsanesini mi takip ediyorsun? Artık Mythbusters ekibini emekliye ayırabilir miyiz?"

Çizimleri tekrar cebime koydum. "Biliyorum. Çok aptalca. Ama şöyle bir şey var: Oyuncakçı'yı internette araştırdın. Sosyal medya gibi alanlarda derinlemesine aramalar yapmanı sağlayan bazı yararlı araçlarım var."

"Ne buldun?"

"Aslında hiçbir şey. Ondan yalnızca birkaç kez bahsedilmiş."

Elini sallayarak parkı işaret etti. "Ama yine de gelmiş, hayali bir karakteri ensemeye çalışıyorsun."

"Gözetleme konusunda hezimete uğramış olsam da araştırmam oldukça ilginç veriler ortaya çıkardı. Oyuncakçı'nın bahsi yalnızca bu alanda geçiyor. Bana verdiğin tüm o dosyalar bu *meme*'in menzili içerisinde kalıyor. Bu da bana biraz tuhat geldi. Yalnızca bir hikâyeden ibaret olsaydı, onu çocukların kaybolmadığı yerlerde de duyuyor olurduk."

"Bostrom'a oğlunun Oyuncakçı'yı görüp görmediğini sordun mu?" dedi Corman.

"Henüz değil. Önce bunun bir mahalle efsanesinden fazlası olup olmadığını anlamak istedim."

"O kadar geçmiş bir tarihe gidiyor mu ki?"

"Bilmiyorum. Dedğim gibi, internetteki izleri çok kısıtlı. Ayrıca bunun bir ilkokul hikâyesi olması ve bu yaşlardaki çocukların Twitter'da link atmadığı gerçeği de var. Özellikle de bu çocukların."

Corman ayağa kalkarak saatine baktı. "Eh, sana bol şanslar. Eve dönüş uçağında düşünecek bir şeyin oldu."

Ben de ayağa kalkarken, "Şerif beni şehirden mi kovuyor yoksa?" diye yanıtladım.

"Şerifi bilmem, ama bu polis, bir daha sahte beyanla okul binasına girdiğini görürsem Los Angeles şehir hapishanesindeki bazı şüphelilerle ilk elden konuşma fırsatı elde edeceksin diyor."

"Oyuncakçı bağlantısı seni rahatsız etmiyor mu?"

"Belki bir tanesi gerçekten kayıp olan iki çocuğun çizdiği

bir öcü resmi mi? Hayır. Rahatsız etmiyor. Bu bir rastlantıdan bile önemsiz."

"John Butkovich'i hiç duymuş muydun? Ailesi, polisleri yüzü aşkın kez arayıp, oğullarını öldürdüğünden şüphelendikleri bir adamı araştırmalarını istemişti."

"Dur tahmin edeyim, bu adam onu gerçekten öldüren kişiymiş."

"Evet. Ve bildiğimiz kadarıyla başka en az otuz ya da kırk çocuğu daha. Ama John Wayne Gacy bile tam sayısını bilmiyor."

Corman sızlandı. "Peki o halde, birisi beni arayıp etrafta dolaşan bir katil palyaço olduğunu söylerse bunu ciddiye alacağıma dair sana söz veriyorum."

"Alır mısın gerçekten?" Resimleri çıkarıp havaya kaldırdım. "Peki ya bu çocuklar seni arasa?"

"İyi akşamlar, Dr. Cray. Sana iyi yolculuklar. Oyuncakçı selam gönderirse sana söylerim."

Bir arabanın farları daha önce fark etmediğim bir şeyi aydınlatınca Corman'ın arkasına bakım. Parkı gözlemeye o kadar dalmışım ki tam orada duran şeyi görememiştim.

"Sen iyi misin?"

Omzunun üzerinden arka tarafı işaret ettim. "Demek pis veletler yalan söylemiyormuş."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Çizer

Yüzümü, son buzul çağının başlangıcından beri hiç iş yapmamışa benzeyen bir klima tamir dükkânının arka tarafını kapatan metal parmaklıklara dayadım. Duvarda binlerce farklı sanatçı tarafından yapılmış bir grafiti kolajı vardı. Ama tam ortalarında, sergilenen sanatsal beceri nedeniyle epeyce hür-

met gösterilmiş gibi duran, koyu renk takım elbiseli, yüzünün olması gereken yerde kırmızı gözlü ve şeytani gülüşlü bir boşluk bulunan bir adam çizimi duruyordu. Ayaklarında kanlı oyuncak bebekler ve koleksiyon figürlerinin arasına dağılmış kopuk çocuk uzuvları vardı.

Sanki her an duvardan çıkıp yanımıza gelebilirmiş gibi görünüyordu. Kafasının üzerinde OYUNCAKÇI SENİ IZLIYOR yazıyordu.

Belli ki çizen kişi için bir şeyler ifade eden uğursuz bir kâbustu bu. Corman pek etkilenmemiş hâlde resme bakarken duvarın birkaç fotoğrafını çektim.

“Sence bunu dokuz yaşındaki biri mi yaptı?” diye sordum.

“Sanırım on yıl kadar önce yapılmıştı. Belki de diğer çocukların ondan bahsetmesini sağlayan şeyin şu küçük kâbus olabileceğini hiç düşündün mü?”

“Belki.” Telefonumu alıp William’ı aradım.

“Hey, Theo. Nasıl gidiyor?”

“Sana kısa bir sorum var.” Gelişigüzel davranmaya çalışıyordum. “Chris hiç Oyuncakçı denen biriyle ilgili bir şehir efsanesinden bahsetmiş miydi?”

“Hayır. Sanmıyorum. Neden?”

Sanki bir kurşun parmaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi hüsran dolu bir hisse kapıldım. “Hiç. Sadece merak ettim.”

“Üzgünüm, filmi hiç izlemedim. Bu yüzden bilemiyorum.”

“Film mi?” diye yanıtladım.

“Evet, Oyuncakçı bir film ya da televizyon programı gibi bir şey değil miydi?”

“Bunu nereden çıkardın?”

“Chris’in şehir efsanesi hakkında herhangi bir şey söylediğini sanmıyorum, ama galiba Oyuncakçı’yı gördüğünden

bahsetmişti. Belki teyzesi falan onu sinemaya götürmüştür diye düşünmüştüm.”

Oyuncakçı'yı gördüğünden... “Peki, film hakkında ne demişti?”

“Sanırım bir tür siyahi Noel Baba falandı. Beyaz bir Cadillac'a biniyor ve iyi çocuklara hediyeler veriyordu. Çocukların bir filme kafayı takıp onu gerçek zannetmelerini bilirsin.”

Yüce. Tanrım. Düşüncelerimi toparlamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Ona Oyuncakçı'nın bir film olmadığını, oğluyla gerçekten konuşmuş ve -onu öldürmüş olabilecek- gerçek birisi olduğunu açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

“Sonra konuşuruz. Bir şeyi kontrol etmem lazım.”

Corman çite yaslanmış, konuşmamızı izliyordu. Yüzümdeki ifadeyi fark etmişti.

“Galiba Chris Bostrom da Oyuncakçı'yı duymuş, öyle mi?”

Başımı salladım. “Babasına onu gördüğünden bahsetmiş.”

Corman biraz savunmacı bir tavırla, “Eh, babası bundan bahsetmemiştii,” dedi.

“Babası onun bir film olduğunu düşünmüş.”

Corman başını iki yana sallayarak gözlerini yere dikti. “Babasının Chris'in kayıp olduğunu ihbar etmek için neden bu kadar uzun süre beklediğini biliyor musun?”

“Bana birçok neden sıralamıştın.”

“Onunla görüştüğümde, gözleri kan çanağına dönmüştü ve bir şeylerin etkisinden yeni yeni çıkıyordu. Oğlunun neler yaptığı, neyi gördüğü ya da kimi tanıdığı hakkında pek de bir fikri olduğunu sanmıyorum.”

Üç parmağımı havaya kaldırdım. “Üç çocuk. Oyuncakçı tam üç kez görülmüş.”

“Eminim Magneto’nun da kim olduğunu biliyorlardır. Buna bağıntı bile denmez. Uyuşturucu satıcılarının, küçük kardeşlerini zapt edebilmek için onlara anlattıkları yerel bir halk hikâyesi sadece.” Corman elini sallayarak bu fikri savuşturdu. “Onu bulursan bana haber ver. Ben tüm sokak aralarını, tüm yan sokakları dolaştım. Köşe başında bekleyen bir Oyuncakçı falan yok.”

Corman ayrıldıktan sonra, duvar resmine bakan bir banka oturdum ve telefonumla çektiğim görüntüyü yakınlaştırdım.

Kan ve doğrudan size bakan gözler o kadar ayrıntılı çizilmişti ki. Bir ergenin yalnızca eğlenmek için spreyci boyayla duvara çizdiği bir şey değildi – akıllarından hiç çıkmayan huzursuz edici bir görüntüyle başa çıkmak için yaptıkları türden bir şeydi.

Çizerin Oyuncakçı’yı duymuş olduğunu zannetmiyordum. Onunla gerçekten karşılaşmış olduğunu ve bu grafitinin onun için neredeyse bir terapi niteliği taşıdığını seziyordum.

Resmin sağ alt köşesine yakınlaştığımda orada bir imza olduğunu fark ettim: D. Rez.

Anlatacak bir hikâyesi olduğu konusunda her şey üzerine bahse girerdim. Hikâyesi belki arkadaşlarıyla birlikte bu çılgın şehir efsanesini nasıl uydurduklarıyla ilgiliydi. Belki de içgüdülerimin bana söyledikleriydi.

İçgüdülerim... Onları görmezden gelemiyordum. Onların ya aksini ya da doğruluğunu kanıtlamam gerekiyordu.

Arabasına bindiğini görüyor olmama rağmen Corman’ın cep telefonunu aradım. “Evet?”

“Bana çete biriminden birilerinin telefon numarasını verebilir misin? Grafiti konularıyla ilgilenen herhangi biri de olur.”

Sızlandığını duyabiliyordum. “Bu seni eve gönderecekse olur tabii. Marcus Grenier ile konuşman gerekiyor. Doğrudan emniyeti ara.”

“Teşekkürler.”

“Ve bana bir iyilik yapar mısın? Onu aramanı benim söylediğimden bahsetme.”

On dakika sonra az ve öz konuşan birisine benzeyen bir adam telefona cevap verdi. “Grenier’la görüşüyorsunuz.”

“Arayıp grafitiler hakkında bir şeyler sorabileceğim kişinin siz olduğunu söylediler.”

“OCS programını arayın; Operation Clean Sweep. Temizlemenize yardımcı olurlar.”

“Hayır, ben bir çizerin kimliğini bulmaya çalışıyorum,” diye yanıtladım.

“Sanat galerisinden arıyorum diyeceksen telefonun içinden uzanıp ağzına bir tane çıkarım. Lanet veletlerin daha da ayyuka çıkmasına ihtiyacımız yok.”

“Ya bir rakipsem ve benim çizimimin altına imza attığı için onu pataklamak istiyorsam?”

“Benimle taşak geçiyorsun derim, ama yine de fikrini sevdim. Götün biri binanı mı boyamış?”

“Öyle.”

“Onu dava etmek için bir avukata gideceksen sana adını söyleyebilirim. Ha-ha. Ya da dava çoktan açıldıysa seni savcıya bağlayabilirim. Imza neydi?”

“D nokta R-E-Z.”

“Bir saniye.” Telefonun diğer ucundan gelen klavye seslerini duyabiliyordum.

“İyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin? Aslında ikisi de iyi haber. Artice Isaacs şu anda cezaevinde silahlı soygundan yargılanmayı bekliyor. İşte bu iyi geldi. Hikâyene mutlu son.”

“Bana dosya numarasını söyleyebilir misin?”

“Ne? Yeterince mutlu olmadın mı? Bu onun işlediği üçüncü suç. Muhtemelen bu sefer gerçekten hapse girecek. İyi bakalım, elinden geleni ardına koyma. Kalemin var mı?”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Hoşbeş

Bir gün sonra, belli ki rahat edemeyelim diye tasarlanmış, yere vidalı metal bir taburede oturuyordum. Hemen bitişiğimdeki camın diğer tarafında, boynunda muhtemelen gelecekte devlet memurluğu başvurusunu zorlaştıracak küfürlü bir dövme bulunan beyaz bir adam, gardiyanları daha da öfkeliendirmeye çalışarak aralarındaki bir sorun yüzünden kız arkadaşına bağırırken telefonunun ahizesini eliyle kapatmakla meşguldü.

Artice'ten ne duymayı bekleyeceğimi bilmiyordum. Sabıka kaydı pek de iç açıcı görünmüyordu. Reşit değilken işlediği suçların kaydı kapalı olsa da, ilk yetişkin suçlamasının on altı yaşındayken yapılmış olması dosyasının epeyce kabarık olduğunu söylüyordu bana.

Annesi sürekli hapse girip çıktığı ve belli ki bir pezevenkten diğerine konduğu için koruyucu ailelerde kalan Artice'in hayatta yüzü pek gülmemişti. Yetişkinlikte ilk hapis cezasını, satma amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan almıştı. Son vukuatı, çalıntı telefonla aradığı bir Uber şoförünü soymaya çalışmaktı.

Dosyasına bakılırsa şimdiye dek kimseye gerçekten zarar vermemiş olması karşısında biraz teselli bulmuştum, ama bunun asıl anlamı, kimse tarafından ihbar edilmemiş olmasıydı. Azılı suçlular hakkındaki acı gerçek, işledikleri suçların en fazla yüzde 10'u için ihbar edildikleriydi. Ne zaman bir blogda, "Oysa tek yaptığı..." başlığına denk gelsem bunu düşünürdüm. Öte yandan, adalet sistemimiz nelerden şüphelendiğimiz değil, neleri kanıtlayabildiğimiz üzerine dönüyordu ve bir polis devleti olmak istemiyorsak daha iyi bir alternatifimiz olup olmadığından pek emin değildim.

Gazeteci olduğumu söyleyip, birkaç atıştırmalık ya da di-

şanda pek kıymetini bilmediğimiz diğer şeyleri satın alabilmesi için hapishanedeki hesabına elli dolar yatırarak Artice'le bir görüşme talep etmiştim.

Bir gardiyan eşliğinde içeri girdiğinde ilk fark ettiğim şey, beni odanın ta karşı tarafından seçebilen gri renkli, neredeyse gümüşü bir çift göz oldu. Artice çenesini hafifçe kaldırıp bana sırttı.

Bir gardiyan onu karşımdaki sandalyeye yönlendirdi. Artice yerine oturup ahizeyi eline aldı.

"Yeni en sevdiğim kişi! Artice Rehabilitasyon Fonu'na yaptığın bağış için çok teşekkürler."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu," diye yanıtladım. "Bunu ve bekleme odasında geçirdiğim üç saati vergilerimden düşebiliyor muyum?"

"Bunun için üzgünüm. Bir sonraki sefer çalışanlarıma seni daha hızlı geçirmelerini söyleyeceğim."

Ne beklediğimden emin değildim, ama karşımda oturan neşeli genç adamı beklemediğim kesindi.

"Teşekkürler." Havadan sudan konuşmayı ne kadar sürdürmem gerektiğinden emin değildim. Konuştuğum kişiler sonraki birkaç Noel'i parmaklıklar ardında geçirip geçirmeyeceklerini öğrenmeyi bekleyen birileri değilken bile bu konuda epey kötü sayılırdım.

"Ee, hikâyeyi bir de benden dinlemek için mi geldin?"

Uber olayı için geldiğimi düşünüyordu. "Hayır."

Önceden çalıştığı bir dizi gerekçeyi sıralamaya hazır olan yüz ifadesi, bununla ilgilenmediğimi söylediğimi fark ettiği anda değişti.

"Bir saniye, olayı bir de benden dinlemek isteyen gazeteci değil misin sen?"

"Yalandı," diye yanıtladım.

"O zaman ne sikime buraya geldin? Savcıysan davayı düşürmeni isteyebilirim."

“Avukat değilim.” Dosyamdan duvar resminin fotoğrafını çıkardım. “Sana bunu sormak istemiştim.”

Bir saniyelğine resme baktı, Sonra gözlerini bana çevirdi. “D. Rez’in kim olduğunu bilmiyorum. Çok yetenekli bir genç olduğu belli. Sergisine gitmek istiyorsan seni onunla bağlantıya geçirebilirim.”

“Pekâlâ, bazı sorularıma cevap verebilirse D. Rez’in kantin hesabına elli kâğıt daha gönderebilirim.”

Artice bunu biraz düşündü. “Aslında biliyor musun, D. Rez belki müsait olabilir. Bekle.” Kalkıp tekrar yerine oturmuş gibi yaptı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Artice soytarıyı oynamayı seviyordu. Muhtemelen bir koruyucu aileden diğerine ve sonrasında da bir merkezden diğerine giderken geliştirmek zorunda kaldığı bir beceriydi bu.

“Peki, Bay D. Rez, Oyuncakçı’dan bahsedelim.”

Yüzüne buz gibi bir ifade yayıldı. Elmacık kemiklerindeki kalıcı gülümseme soldu. Bir an için korkmuş bir çocuğu görüyorum sandım.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Duvar resminin üstündeki *Oyuncakçı* yazısını işaret ettim. “Burada öyle yazıyor. Ve yanılmıyorsam, resmin geri kalanı için kullandığın boyanın aynısıyla yazılmış.”

Beni çözmeye, neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordu.

“Hikâyesini bilmek istiyorum,” diye açıkladım.

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çocukların kendi aralarında konuştukları bir şeydi sadece. Hepsi bu.” Yanıtı neredeyse robotikti.

“Onunla hiç tanıştın mı?”

Cevap vermeden önce, beni aksine ikna edemeyecek kadar uzun süre bekledi.

“Tanışmak mı? O gerçek değil. Freddy Krueger gibi biri. Onunla nasıl tanışırsın ki? Oyuncu falan olsa başka.”

“Montana'daki katili duydu mu? Cinayet rekorunu kırmış olabilecek olan adamı?”

Yavaşça başını salladı. “Haberlerde görmüş olabilirim. Cüsseli, korkutucu bir köylü.”

“Ta kendisi. Ben onunla tanıştım.”

“Nasıl geçti?”

“Beni neredevse öldürecekti. Bu konudan bahsetmeyi sevmiyorum.”

“İnsanlar sana inandı mı?”

Şimdi oldu... Sanırım suskunluğunu anlıyordum. “Eninde sonunda. Önceleri karşılaştığım sorun, kimsenin onun gerçek olduğuna inanmamasıydı. Toprakta cesetler çıkarmak zorunda kaldım. Bir sürü ceset.” Sığ mezarlarda çürüyen genç kadınların solgun yüzlerini hâlâ görebiliyordum. “Kimsenin sana inanmaması nasıldır bilirim.”

Kafasını iki yana salladı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Çeteden birkaç çocukla kafayı çekmişim.”

Kahretsin. Beklemediğim bir şeydi bu. “Hatırladıkların bunlar mı? Yoksa terapistler mi öyle söyledi?”

“Terapistler. Sikmişim onları. Kafana girip sana neyin gerçek olup olmadığını söylüyorlar. Bir bok bildikleri yok.”

Duvar resmini yeniden havaya kaldırdım. “Kim bu? Sana ne yapı?”

“Siktiğimin hayaleti işte.”

“Ne demek o?”

Artıca bunu düşünürken gözleri boşluğa daldı. Ona biraz zaman tanıdım. Bunu çok derinlere gömdüğü belliydi.

Kâğıdı tekrar eline aldı ve neredeyse duyulamayacak bir sesle konuşmaya başladı. “Uydurduğumu söylediler. Bana yalancı dediler. Küçücük bir çocuktum. Bu kadar boktan bir şeyi kendi başıma uydurmam imkânsızdı.”

“Ne kadar boktan?”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beyaz Araba

Artice kafasını ellerinin arasına aldı ve gözlerini masaya dikerek Oyuncakçı'yla olan deneyimini anlatmaya başladı. Dilini tutup onun konuşmasına imkân tanıdım. Yaşadıklarını bir yetişkin olarak ilk kez dile getiriyor olduğu hissine kapılmıştım. Bazı ayrıntılar silinse de, geçen yıllar, kişiye, olanlar hakkında daha derin bir anlayış getirebilirdi.

Farkına vardığım ilk şey Artice'in verdiği tarihlerin belirsiz oluşuydu. Oyuncakçı'yla ilk olarak ne zaman karşılaştığını asla bilemeyecek olsam da, hızlıca yaptığım bir hesaplama bunun muhtemelen Christopher'ın kaybolmasından altı ay ila bir yıl sonra yaşandığı sonucuna vardım.

Artice'in yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa hatıraları hâlâ canlıydı.

"Onu görmemden önce çocukların sürekli Oyuncakçı'dan bahsettiğini duyardım. Söylenene göre büyük beyaz bir Cadillac'la etrafta dolaşan ve camını indirip sana uslu bir çocuk olup olmadığını soran bir adamdı. Evet dersene sana beş papel ya da küçük bir koleksiyon figürü falan verirdi. Sonra da sana bunun bir sır olduğunu söylerdi. Diğer çocukların kıskanmasını istemezdi.

"Henüz çocuk olduğumuz için herkes bundan konuşuyordu tabii. Sana, 'Oyuncakçı'yı duydun mu?' diye fısıldarlardı. Onunla tanışıp tanışmadığını sorarlardı. Hatta bazı çocuklar eksik kalmak istemedikleri için yalan bile söylerdi.

"Ben hiçbir şeyi olmayan bir çocuktum. Oyuncakçı'nın yanımda camını indirmesi fikrinin beni ne kadar heyecanlandırdığını sen anla. Yemin ederim, onu görmek için kaldırımlarda durup Oyuncakçı olduğunu umarak yanımdan geçen her beyaz arabaya baktığım bile oldu.

“Sonra bir gün 120. Cadde’de yürürken yanıma büyük bir Caddy yanaştı. ‘Hey sen!’ diye seslendi. Kalın bir sesi vardı. Boru gibi kalın bir ses. ‘Uslu bir çocuk musun bakalım?’

“‘Olmaz mıyım hiç,’ dedim ona. Hemen beş dolar çıkarıp bana doğru salladı. Penceresine yanaştım ve dışarı uzanıp eli mi yakaladı. Nazik ama sıkıca tutup beni yakınına çekti. Gözlerime bakıp tekrar uslu bir çocuk olup olmadığını sordu.

“‘Evet, bayım,’ dedim. Adımı ve nerede yaşadığımı sordu ve bana beş dolar verdi. Bunu sır olarak saklamamı söyledi ve çekip gitti.

“Hayatımda hiç beş dolarım olmamıştı. Görsen lotoyu kazandım zannederdin. Doğruca marketin on sentlik şekerleme bölümüne gittim ve satın alabileceğim her şeyi aldım.

“Kalın kafalı veledin tekiydim. Beş kâğıda beni satın almıştı.

“Günlerce onu tekrar görmeyi bekledim. Sonunda yine aynı Caddy’yle yanıma yanaştı ve uslu bir çocuk olup olmadığını sordu. ‘Evet, bayım,’ dedim. Sonra bana verdiği beş dolardan diğer çocuklara da bahsettiğimi duyduğunu söyledi.

“Zırlamaya başlayıp bunun doğru olmadığını, diğer çocukların yalancı olduğunu söylemeye başladım. Sonra da doğru olduğunu itiraf edip bir daha asla başkasına söylemeyeceğime yemin ettim.

“Sonra gaza basıp uzaklaşmaya başladı ve o anda kendimi Noel Baba evimin önünden geçip gidiyormuş gibi hissettim. Sonra birdenbire fren ışıkları yandı ve Noel Baba fikrini değiştirmiş gibi sevindim.

“Yolcu kapısı açıldı ve ‘Oyuncak Diyarı’na gitmek ister misin?’ diye soran sesini duydum.

“Ne sikimden bahsettiğini bile bilmiyordum ama oraya gitmek istediğimden adım gibi emindim. O yüzden, ‘Evet, lütfen, Bay Oyuncakçı,’ dedim.

“O da arabasının tabanına yatmam gerektiğini, çünkü

beni Oyuncak Diyarı'na gizlice sokacağını, çünkü çocukların oraya girmesinin yasak olduğunu söyledi.

"Dokuz yaşındaydım, ahbap. Söyledikleri çok mantıklı gelmişti. Bunu nereye gittiğimizi görmemem için istediğini düşünemedim bile.

"Yolculuk dakikalar sürmüş olabilir. Saatler sürmüş de olabilir. O kadar heyecanlıydım ki umursamıyordum. Sonunda, arabadan inebilirsin, dedi. Oyuncak Diyarı'ndayız. Kapıyı açtım ve siktiğimin Oyuncak Diyarı'ndaydım, hem de ne oyuncak! Artık orasının bir garaj olduğunu biliyorum ama o zamanlar beni Kuzey Kutbu'na bile götürse fark etmezdi. İçeride figürlerle dolu duvarlar ve bir sürü oyun vardı, kocaman bir oyuncakçı dükkânı gibiydi. Üstüne üstlük balonlar ve müzik de vardı.

"Beni büyük ekranlı televizyonlarda çizgi filmlerin oynadığı başka bir odaya götürdü. Bir diğerinde ise video oyunları vardı. İstedikim kadar oynamama izin verdi.

"Bana bir meyve suyu verdiğini ve onu içtikten sonra kendimi biraz tuhaf hissettiğimi hatırlıyorum. Oyuncak Diyarı'nda böyle hissedilmesi gerektiğini falan sanmıştım."

Artıce soluklandı. "İşte, ben oyunları oynarken o da bir şeyler yapmaya başladı. Sanki bir oyunmuş gibi beni yakaladı. Gülüyor ve eğleniyordum. Neler olduğunu bilmiyordum." Yüzünde ısırap dolu bir ifade belirdi. "Sadece bir çocuktum. Daha önce kimse benimle ilgilenmemişti."

Midem kaşıldı. "Çok üzgünüm, ahbap. Bu konuyu açtığım için özür dilerim."

Bana tuhaf bir ifadeyle baktı. "Başlatma şimdi. En kötü kısmı bu değil. Sikeyim, ıslahevindeki danışmanlar da böyle numaralar çekerdi. Asıl önemli olan bundan sonra olanlar. Çükümü falan tuttuktan sonra beni tekrar arabasına bindirip yerde saklanmamı söyledi ve beni ilk aldığı yere götürdü.

"Daha önce başka bir çocuk da Oyuncakçı'nın ona dokun-

duğunu falan söylemişti. Diğer çocuklar ona nonoş demeye başlamıştı, ben de o yüzden dilimi tıttım.

“Oyuncakçı birkaç gün sonra beni yine aldı. Kimseye anlatıp anlatmadığımı sordu. Anlatmadığımı söyledim. Bu sefer bana inandı. Beni tekrar Oyuncak Diyarı’na götüreceğini ve yine geçen seferki gibi Caddy’nin tabanına çömelmem gerektiğini söyledi.

“Oraya vardığımızda bana yine kırmızı meyve suyu verdi. Ama geçen sefer onu içtiğimde Super Mario Kart’ı doğru dürüst oynayamadığımı hatırladım, bu yüzden içermiş gibi yaptım ama aslında bardaktakileri yere boşalttım.

“Oyun koltuğunda oturmuş oynarken, odaya gelip beni yalnızca en uslu çocukların girebildiği özel bir odaya götürmek istediğini söyledi.

“Orada ne olduğunu sorduğumu hatırlıyorum. Yalnızca bana özel bir sürpriz olduğunu söyledi.

“Ben de tabii ki onun peşinden gittim. Arka avluya çıktık; dışarıda bir garaj vardı. İçeri girdik ama her yer karanlıktı. Korkmuştum, ama Bay Oyuncakçı bana sorun olmadığını söyledi. Bangır bangır bir müzik açtı.

“Etrafta dolandığını hissedebiliyordum. Egzersiz matı gibi bir şeyin üzerinde duruyorduk ve Oyuncakçı ne zaman hareket etse alttaki mat biraz kayıyordu.

“Işıklar açıldı ve... Lanet olsun.” Artice gözlerini kapadı. “Bay Oyuncakçı çınlıçplak karşımda duruyordu. Fark ettiğim ilk şey vücudundaki bir sürü yaraydı. Bombok görünüyordu. Sonra bıçağı olduğunu gördüm. OJ Simpson’ın cinayet bıçağına benzeyen kocaman bir şey. Ama daha da kötüsü, yüzündeki ifadeydi. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. O zamana kadar hep gülen, neşeli bir adam olmuştu. Ama şimdi içine şeytan girmiş gibiydi.

“İlk kesigi fark etmedim bile.” Artice göğsüne doğru bir hamle yaptı. “Üzerimde elden düşme bol bir tişört vardı, bu

yüzden kesik çok derine inememişti. Ama yeterince derindi. Siktığımın kapısına doğru koştum. Oyuncakçı kapıyı kilitle-
diğini düşünmüş olmalıydı ya da hızlı hareket edemeyecek
kadar sarhoştur. Bilemiyorum."

Artice bir an için duraksadı; nefesi hızlanmış ve bakışları
donuklaşmıştı. Sonra gülümsedi.

"Dostum, kuyruğu yanmış kedi gibi koşarak o kapıdan çı-
kıp avluyu geçtim. Avluda bir çit vardı ama iyi tırmanırdım.
Bir gergedan gibi çite çarpınca, adamın çıkardığı sesi hatırlı-
yorum. Güm!

"Arkamdan, 'Geri dön, bu yalnızca bir oyun!' diye bağırdı.
Okuduğu martavala bak. O kadar da aptal değildim. Koştum,
koştum ve sonunda bir otobüs durağına vardım. Oradaki
Meksikalı bir kadın beni görünce çığlık atmaya başladı.

"Sonra bir baktım ki ambulanstayım ve polisin biri bana
neler olduğunu soruyor. Ona Oyuncak Diyarı'nda olduğumu
ve bir canavarın Bay Oyuncakçı'yı ele geçirdiğini anlattım.
Tabii ki kafayı üşüttüğümü düşündüler.

"Birkaç gün sonra beni sivil bir arabayla gezdirip hangi ev
olduğunu göstermemi istediler. Ama orayı bulamadım. Ka-
çarken sadece can havliyle koşmuştum. Hiç arkama bakma-
mıştım.

"Danışmanlar, bunun bir çetenin üyeliğe kabul töreni fa-
lan olduğunu ve benim yalan söylediğimi düşündüler. Dokuz
yaşındaydım. Civarda gerçekten bazı acımasız tipler vardı
ama o zamanlar böyle şeyler yapan bebek çeteleri falan yoktu.
Yine de inanmak istediklerine inandılar. Bir süre sonra buna
ben de inanmaya başladım."

Birkaç dakikadır ilk kez konuştum. "Bunları tekrar hatırla-
mana sebep olduğum için özür dilerim. Peki onun resmini
çizmen...?"

"Çocukları uyarmaya çalışıyordum, yani sanırım. Ama ger-
çek şu ki pek hatırlamıyordum. Ara sıra aklıma ufak tefek ay-

rıntılar geliyordu, yıllar sonra bile... Mesela o garajın kokusu Orada ölüm vardı. Ve de başka şeyler – duvarlardaki kavanozların içinde bir şeyler duruyordu. Ne olduklarını bilmiyorum ama koduğumun fıstık ezmesi falan değillerdi.” Uzun uzun geçirdi. “İşte böyle. Artice, Oyuncakçı’ya karşı.”

“Yüce Tanrım.” Tek diyebildiğim bu oldu.

“Benim için üzölme. Mario Kart oynayabilmek için hile yapmak istememiş diğer küçük kardeşlerim için üzöl.”

“Peki, o evi bir daha bulamadın mı?”

Başını iki yana salladı. “Büyüdüğümde civarda arabayla dolaşıp onu bulmaya çalıştım; kucagımda bir silahla o beyaz Caddy’yi aradım. Hiç bulamadım. O gece ne kadar koştuğumu bilmiyorum. Çok uzakta olamazdı. Çok kan kaybediyordum. Ama polislerin onu bulamayacağı kadar uzaktı anlaşılan.”

“Hatırladığın herhangi bir şey var mı? Evler? Göze çarpan yapılar?”

“Sayılır. Ama hepsi birbirine girmiş hâlde.”

“Peki ya adımlarının izini sürmenin bir yolu olsaydı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Civarda garaj ve çit tanımına uyan fazla ev olamaz.”

“Birkaç fotoğraf getirirsen bakabilirim.”

Bir an için düşündüm. “Sanırım çok daha iyi bir şeyimiz var.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Simülasyon

California’nın Barstow şehrinin bir saat kuzeyinde, Afganistan’daki bir yeri andıran bir diğer şehir vardı. Bakkalları, camileri ve hatta bir futbol stadyumu bulunan çöl manzaralı şehri Ortadoğu’daki binlerce yerle karıştırabilirdiniz.

Fort Irwin’deki bu şehir, yurtdışı görevine gidecek olan

ABD askerlerini eğitmek için inşa edilmişti. Diğer üslerde de benzer eğitim merkezleri bulunuyordu; örneğin Virginia'daki bin iki yüz kilometrekarelik şehir, kentsel terörle mücadele taktikleri eğitimi için kullanılıyordu hatta bu şehrin kısmı bir yeraltı geçidi bile vardı.

Terörle mücadele girişimleri başladığından beri asker gönderebileceğimiz yerlerin simülasyonlarını inşa etmek için milyarlarca dolar harcamıştık. Bu simülasyonların bazıları sanaldı.

OpenSkyAI'da çalışmaya başladığımda bana temelde geleceğin Google Earth'ü sayılabilecek bir kentsel tehdit değerlendirme aracına erişim yetkisi sağlanmıştı. Kuzeydoğuda bir yerlerde, Amerika'nın (ve diğer ülkelerin) her bir metrekaresinin yüksek çözünürlüklü görüntülerini içeren ve görüntülemek istediğiniz herhangi bir yerin üçboyutlu modelini etkili bir şekilde yaratabilen, geniş kapsamlı verilere sahip bir sunucu çiftliği vardı.

Oraya telefonumdan erişebiliyordum. Artice bazı ayrıntıları naklederken, söyledikleriyle eşleşen yerler bulan bir komut dosyası çalıştırdım. Bulunduğu otobüs durağını zaten biliyorduk. Sonraki adım evi tespit etmektir.

En yakın altı adayı belirledim ve Artice'in izlemesi için üçboyutlu bir görüntü oluşturdum. Birinci şahıs perspektifi, Artice'in o zamanki boy uzunluğuna kadar doğruydum.

Telefonumu cama doğru çevirdim ve onun için mekânları oynattım. İlk dördüne pek tepki vermedi. Gözbebeklerini büyüterek tam on ikiden vurduğumuzu söyleyen, beşinci ev oldu.

"Koduğumun evi işte buydu!" diye haykırarak, görüşmemizi sonlandırmaya hazırlanan gardiyanın sert bakışlarına hedef oldu. Sesini alçalttı. "Lanet olsun. Burada olmasaydım..."

Burada olması muhtemelen iyi bir şeydi. O evin kapısını

açacak olan kişiye neler yapacağından emin değildim. Onun yerinde olsaydım benim ne yapacağımdan da emin değildim.

Dikkatini bana vermesi için, "Artice," dedim. "Bu ev olmama ihtimali var."

Bana öfkeyle baktı. "Onlar gibi olma. Onlar gibi olma."

"Sadece söylüyorum. Zaman bazı şeyleri değiştirir. Oyuncakçı artık orada oturmuyor bile olabilir." Aynı zamanda Artice'in tüm bunları uydurmuş olma ihtimali de vardı. Bu olasılığı tamamen eleymezedim.

Artice öfkelenmek yerine yalnızca başıyla onayladı. "Peki, şimdi ne olacak? Polisleri mi arayacaksın? Sana inanırlar."

"Bana olan inançlarımı abartıyorsun. Öylece 911'i arayıp bir tutuklunun ifadesine dayanarak Compton'un Freddy Krueger'ının yaşadığı yeri bulduğumu söyleyemem."

Bitkince iç geçirdi. "Tıpkı bütün o fahişeleri öldüren Grim Sleeper gibi. İçlerinden biri polislere olayın nerede olduğunu bile söylemişti."

"Tek bir evle yanılmıştı," diye belirttim.

"Ve bu da dünyalar kadar fark yarattı. Peki, ne yapacaksın? Öfkeli bir tweet mi yazacaksın? Bütün o liberal beyaz dostlarına zavallı siyahi çocuğa nasıl yardım ettiğini mi söyleyeceksin?"

"Gidip evin kapısını çalmayı planlıyordum."

Artice o delici gri gözlerini bir kez bile kırpmadan bana baktı. "Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?"

"Ben dokuz yaşında bir çocuk değilim ki. Beni içeri davet ederse onu geri çevireceğim. Ama oradan çoktan gitmiş olduğuna bahse varım."

"Nedenmiş?"

"Çünkü sen kaçmayı başardın. Biraz akıllıysa, bir süreliğine o evden uzak durmuş, birkaç ay sonra da başka yere taşınmıştır."

"Nereye?"

"Bence aynı bölgede kalmıştır, çok uzağa gitmiş olamaz."

"Peki, onu nasıl bulacağız?"

"İkamet kayıtları. Faturalar. Burada yaşıyorsa ardında bir iz bırakmış olmalı."

"Evet..." Artice bir an için düşüncelere daldı. "Onunla ilgili bir şey daha var. Çocukken pek anlayamamışım ama artık daha mantıklı geliyor."

"Neymiş o?"

"Tuhaf konuşuyordu. Sanki beyaz biriymiş gibi, ama beyaz değildi. Sanki buralı değil gibiydi."

"New York olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "O zamanlar diğer aksanları bilmiyordum. Bir sokak dili, bir de televizyon dili vardı. İkisini de öğrenmiştim. Biri arkadaşlarımla konuşmak içindi. Diğeryise bir ıslahevinde hayatımı zindan edebilecek herhangi bir yetişkinle konuşmak içindi." Yine duraksadı. "Ahhap, bence doğrucaya oraya gitmemelisin. Benim çıkmamı bekle, birlikte gidelim."

"Ne zaman çıkacaksın?"

"Belki Oyuncakçı'yı yakalamana yardımcı olduğumu söylersen daha erken çıkarım. Kimse yaralanmadı. Hepsi bir yanlış anlaşılıyordu."

Bunu yuttuğundan emin değildim ama bunun kararını vermek bana düşmezdi. "Bir şey bulmam lazım. Bir tür delil. Yoksa hiçbir anlamı olmaz."

"Şey, evet. Bulduğunda onlara bunu gösterebiliriz." Artice uşörtünü kaldırıp kalçasından omzuna kadar uzanan devasa yara izini gösterdi.

"Hay canına yandığım."

"Tam üstüne bastın."

"Nasıl oldu da kaçabildin?"

"Korku, ahhap. Korku. Korku en iyi dostundur." Bir an duraksadı. "Ama bunu zaten biliyorsun. Değil mi?"

"Benimkini başka zaman gösteririm."

Artice başını iki yana salladı ve etrafa kaçamak bakışlar attı. "Burada öyle şeyler söyleme."

"Aman, pardon."

"Olanları bana haber ver. Vermezsen Oyuncakçı'nın seni de ele geçirdiğini varsayarım. Ne yaparsan yap, kırmızı meyve suyunu içme." Artice neşeli kimliğine geri dönmüştü; sanırım akıl sağlığı açısından iyi bir şeydi bu. "Mario Kart'ta Bowser'ı asla yenemezsin."

"Yazdım kenara."

"Ciddiyim. Kendine dikkat et. Bir canavarın elinden kurtuldun diye sonrakinden de kurtulacağını düşünme. Ben hayattayım çünkü onlardan uzağa koştum. Onlara doğru değil."

Artice ziyaret bölümünden çıkarken tavsiyesini dikkate aldım. Oyuncakçı, yalnızca birkaç gün içinde matematiksel bir tuhaflık olmaktan çıkıp fazlasıyla gerçek bir olasılık hâline gelmişti.

Artice, Rico'nun evindeki o çocuklar gibi benimle eğleniyor olabilirdi. Size duymak istediklerinizi söylemeyi iyi bilen becerikli bir yalancı olabilirdi. Gerçi görebildiğim kadarıyla yalnızca doğruyu bundan söylüyorsa bir çıkarı olabilirdi.

Oyuncakçı'yı bulmak ona yardımcı olup dışarı çıkmasını sağlayabilirdi. Bunun toplum geneli için iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum, ama hayatı en başından boka sarmış olmasaydı burada olmayacağına dair bir hisse kapılmıştım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Tapu

17658 Wimbledon'a ait kayıtlarda, binanın yapılışından beri dört farklı sahibi olduğu yazıyordu. Ev 1986'dan 2005 yılına dek Kevin ve Trudy Harrison'a ait olmuştu. 2005 ile 2011 arasındaki sahibi ise Jeffery L. Washington olarak gö-

runuyordu – Oyuncakçı dönemi idi bu. Şimdiyse New Castle Gayrimenkul'e aitti.

Normalde ev sahibinin adını öğrendiğimde bir aydınlanma ânı yaşamış olmam gerekirdi, ama Orta-Güney tapu kayıtlarını incelerken, tapuda yazan adın evi satın alan kişinin gerçek adı olmayabileceğini fark etmiştim. Paravan şirketler ya da adlarının bir tapuda kullanıldığından haberi bile olmayan veya tamamen hayal ürünü olan insanlar tarafından satın alınan birçok ev vardı.

Bu evin parası Jeffery Washington tarafından tamamen nakit olarak ödenmişti. Jeffery L. Washington hakkında bilgi edinmeye çalışma çabalarım sonuçsuz kaldı. Bu kişinin gerçekte var olmadığından emin gibiydim.

Bu dönemin sonrasında bölgede bir ev satın alan başka bir Jeffery L. Washington bulamadım. Belki de başka bölgeye taşınmıştı, ama bunun takma isim olma ihtimali daha yüksekti.

Yine de açmaza girmiş sayılmazdım. Faturalardan telefon aramalarına kadar, bulunmayı bekleyen her türlü kayıt olabilirdi. Bu tür kayıtlara erişimim olmasa da Artice ile Christopher'ı bu evle ilişkilendirecek güçlü bir şey bulabilirdim. Yine de boşuna umutlanmak istemiyordum.

Bunun dışındaki en çıkar yol komşularla konuşmaktı. Oyuncakçı'nın bir şeyler görmüş olabilecek iki komşusu vardı. Elbette Orta-Güney'de olduğumuz için hiç kimsenin bana tek kelime etmemesi de gayet ihtimal dahilindeydi.

Evin geçmişini araştırdıktan sonra William'a telefon ettim. Gidip insanların kapılarını tekmelemeye başlamasını ya da daha kötüsü, Mathis'e bir şüpheli bulduğumuzu söylemesini istemiyordum, bu yüzden ona yalnızca bazı ipuçlarını araştırdığımı ve bir süre sonra ona daha fazla bilgi verebileceğimi söyledim. Bunun çok yakında olacağını umuyordum.

“Oyuncakçı hakkında söylediklerin de neydi?” diye sordu.
Ona en azından bu kadarını söyleyebileceğimi düşündüm.
“Bazı çocukların anlattığı bir şehir efsanesi. Birkaç yılda bir
hortluyormuş.”

“Peki bunun Christopher’la bir ilgisi var mı?”

“Belki. Bence Oyuncakçı gerçek biri olabilir.” William a
bu adamın bir sübyancı ve katil olduğunu söylemek istemi-
yordum ama boşlukları kendi başına da doldurabilirdi.

Açıkça, “Ve Chris’le uğraşmış olabileceğini mi düşünüyor-
sun?” diye sordu.

“Mümkün. Bu adamların bazıları çocukları tımarlamayı
sever. Hangilerinin onlara güven besleyebileceğine bakarlar.”

İç geçirmekle yetindi ve uzun bir duraksamanın ardından,
“Rasgele bir adam olmasını umuyordum. Bilirsin ya, onu gö-
zune kestiren bir serseri falan,” dedi.

“Biliyorum. Belki de öyleydi. Bu yalnızca bir hikâye.” Ar-
dında devamının olduğundan emin olana dek ona Artice’in
yürek parçalayan hikâyesinden bahsetmeyecektim.

Onu bulduklarımdan haberdar edeceğime söz vererek te-
lefonu kapattım; oğlunun öldürülmüş olabileceğini düşün-
duğüm evden yalnızca birkaç blok uzakta durduğumu göz
önüne alırsak, bu pek de dürüst bir söz değildi. Aralıklı sokak
ışıkları yanana ve mahalleyi sarı parıltılara boğana dek birkaç
kez etrafta arabayla dolaşıp evi izlemiştim.

17658 dışındaki diğer tüm evlerin sensörlü bahçe ışıkları
olduğunu fark ettim. Taba rengine boyanmış tek katlı evin ön
perdelerinden sızan hafif ışık dışında arazi tamamen karanlı-
ğa gömülmüş hâldeydi.

Tuhat olan tek şey bu değildi: Mahallede bulabildiğim
en uzun çit bir seksen yüksekliğindeydi. 17658’in çitleri iki
buçuk metre kadardı ve herhangi birinin içeriye bakmasını
engelliyordu. Ayrıca arka avluda, evin ön tarafından bile gö-
rülebilir bir dizi gölgelik ağaç vardı.

Bir hanliy n n tam orasında bulunuyor olmasına rağmen garıp bir şekilde  era ve güvenli g r nuyordu. Çitler, evin yanlarından üç metre kadar uzaktaki diğer evlere kadar uzanıyordu.

Ev, havadan bakılınca ta arkadaki yan yola dek devam eden uzun bir arazinin üzerine kurulmuŗtu. Belki de Artice'in bahsettiiği garaj en geride bulunuyordu.  ve bitişik inŗa edilmiŗ olan diğer garajın dıŗında bir kilit vardı ve pek de sık açılıyor gibi durmuyordu.

Bana göre en büyük gizem, sahibinin kimliğiydi. Ev 2011 yılında bölgedeki rayiç bedelin yaklaşık yüzde 20 altına satılmıŗtı ve bu da –muhtemelen acelesi olan bir ev sahibinden– pazarlıkla alınmıŗ olabileceği ya da iki tarafın birbirini daha önceden tanıdığı anlamına geliyordu. Hatta belki de taraflar aynı kiŗiydi.

Ensemdeki tüyleri ürperten de bu d ŗ nceydi zaten: Jeffery L. Washinton hâlâ evin sahibi olabilirdi. Hatta şu an içeride bile olabilirdi.

Arabamdan inmeden önce zaten çok da fazla olmayan seçeneklerimi gözden geçirdim. İlki, arabamı havaalanına sürüp yolda Corman'ı arayarak ona bildiklerimi anlatmaktı.

Ama Oyuncakçı kapıyı anadan  ryan, üstü baŗı kan içinde ve elinde bir bıçakla a madığı sürece Corman'ın elinden, kapsamlı bir kayıt taraması yapmaktan baŗka bir şey gelmezdi.

Oyuncakçı, cinayetlerle arasında bağlantı oluŗturabilecek her şeyi ortadan kaldırmıŗ olabilirdi – tabii zeki biriyse. Artice elinden kurtulduktan sonra yapılacak en sağduyulu şey bu olurdu.

Elbette burada bir seri katilden bahsediyorduk. Bu adam sağduyulu kelimesinin anlamı hakkında bambaŗka fikirlere sahip olabilirdi.

Gözümü karartıp kapıyı  almak zorunda olduğuma karar verdim. Tabancamla kılıfını ceketimin altından kot pantolonumun içine soktum.

Joe Vik'le karşılaşmamdan sonra bile silahlara pek ısmamıştım, ama OpenSkyAl'nin Savunma Bakanlığı'yla arasındaki güvenlik anlaşmalarına getirilen kurnazca bir yorum sayesinde ABD içindeki her yerde silah taşıma iznim vardı – gerçi yine de yerel bir yargıç bunu uygun bulmayabilirdi.

Asıl soru, silahı kullanmayı göze alıp almadığımdı. Sözümü geri alıyorum: Asıl soru, onu kullanmak zorunda kalacağım bir durumla karşılaşp karşılaşmayacağımdı.

Avluya bir kez daha göz gezdirdim, sonra da 17658'in önüne varıp kapısını tıklattım. Evin içinde bir televizyonun sesinin kısıldığını ve bir köpeğin havladığını duydum. Eh, hiç olmazsa evde birileri vardı...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kan Tazısı

Kapı aralandı ve evden çıkan küçük gri bir tüy yumağı kendini ayaklarımın dibine gömerek orayı hemen terk etmem gerektiğine dair uyarı niteliğinde havlamaya başladı.

İçeriden yaşlı bir kadın, “Eddie!” diye bağırdı. “Onu rahat bırak!”

Köpek görevini yerine getirdiği için tatmin olmuş bir hâlde içeriye koştu. Kapı genişçe açıldığında siyahi, kısa boylu, büyük gözlüklü yaşlıca bir kadın gördüm.

“Buyurun?” diye sordu.

İçeride üzerime atılmaya hazırlanan çıplak bir seri katil falan olmadığından –Eddie dışında– emin olmak için içeriye kaçamak bir bakış attım.

“Merhaba, ben Theo Cray.” Ona kimliğimi gösterdiğimde kadın aniden iç çekerek daha iyi görebilmek için kimliği kendine yaklaştırdı. Bıraktıktan sonra da, “Bu pek de iyi bir fotoğraf değil, Bay Cray,” dedi.

“Pek fotojenik değilimdir.”

“İçeri girin, buyurun,” diyerek kapıyı geçmem için araladı. “Çay içer misiniz?”

“Ee, olur.” İçeri adım atarken, doğruca bir tuzanın içine yürümediğimden emin olmak için kapının arkasına şüpheli bakışlar attım.

Evin mobilyaları Clinton’ın başkan olduğı dönemden beri değiştirilmemiş gibiydi. Oturma odasının duvarları ahşap panellerle kaplıydı. Oyuncakçı’nın döneminden kalan büyük ekranlı bir televizyonun önünde geniş bir kanepeler duruyordu.

Kadın kapıyı kapatırken, kapının üzerinde üç sıra kilit ve iç tarafında anahtar gerektiren bir başka kilit daha gördüm ve kafamda ziller çalmaya başladı. Bu, birini içeride tutmak için kullanılan kilitlerdendi.

Kadının mutfağına gidip iki fincan çay doldurmasını izledim. Yer döşemesi çiziklerle doluydu ve halının bazı noktaları aşınmıştı.

“Ben de tam arka verandaya çıkmak üzereydim,” diyerek iki fincanla birlikte yanımdan geçti.

Onu takip ederek otlarla kaplı, engebeli ve kuru bir toprak parçasına bakan ufak beton yükseltiye çıktım. Kadın oturdu ve benim de karşısındaki paslı sandalyeye oturmamı işaret etti.

Sonunda, “Kilisenin göndereceğini söylediğı adam siz misiniz?” diye sordu.

“Hımm, hayır, Bayan...?”

“Bayan Green,” dedi. Biraz önce evine giren adamın tamamen yabancı biri olmasından hiç rahatsız değilmiş gibiydi.

Eddie ayaklarımın etrafını kokladı ve bir tutam kuru çimeni incelemek ve bir şeylere hırlamak üzere verandadan ayrıldı. Bay Green’in beni boğazlamak üzere olduğundan endişelenerek gergin gergin arkama baktım.

“Bay Green evde mi, hanımefendi?”

“Bay Green artık Tanrı'nın kollarında. Ruhü şad olsun.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. İkkiniz de burada mı yaşıyordunuz?”

“Ah, hayır. Bay Green'le ben Lynwood'da yaşadık. O öldükten kısa bir süre sonra buraya taşındım.”

Buraya neden geldiğimle kesinlikle ilgilenmiyormuş gibiydi, ama benim de soru sormaya bir yerden başlamam gerekiyordu. “Ben devlet çalışanıyım. Bize iş başvurusu yapan birinin özgeçmişini araştırıyorum. Sizden önce burada yaşayan adam hakkında neler söyleyebileceğinizi merak ediyordum.”

Eddie saldıracak yeni bir şey buldu ve toprakta debelenecek avını kadının ayaklarının dibine doğru çekti. Kadın eğilerek Eddie'nin kulaklarının arkasını kaşırken sorumu cevaplaması asırlar sürdü.

“Beyefendiyi tanımazdım. Yalnızca bir emlakçıyla görüştüm. Burayı satın aldığımızda adam çoktan taşınmıştı.”

“Anlıyorum. Geride herhangi bir şey bırakmış mıydı?”

“Yalnızca televizyonu.”

“Komşularınız hiç ondan bahsetti mi? Onun hakkında ilginç bir şeyler söylediler mi?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır. Sanırım buraya pek uğramadığını söylemişlerdi ve ben taşınınca da epey şaşırdılar.”

İşte bu ilginçti. Oyuncakçı burayı bir tür saklanma yeri olarak kullanıyor olabilirdi; tabii bu gerçekten de onun eviyse. Belki de burası yalnızca kurbanlarını getirdiği bir yerdi.

Eddie çok önemli olduğuna karar verdiği başka bir şeyi kovalamak için yerinden fırlayarak tekrar avluya daldı.

“Polisler sizi hiç ziyaret etti mi?”

“Ne için?”

“Daha önce burada yaşayan adam hakkında bir şeyler sormak için.” Adını hâlâ bilmiyordum, tabii Jeffery L. Washington değilse.

“Hayır. Hatırladığım kadarıyla hayır. Bu kişinin başı belada mı yoksa?”

“Bana fazla bilgi vermiyorlar. Evde tuhaf bir şeyler var mıydı? Belki sıradışı bir şey bulmuş olabilirsiniz?”

Bana göz ucuyla kuşku dolu bir bakış attı. “Gerçekten çok acayıp sorular soruyorsunuz, Bay Cray.” Eddie çığnediği bir çubukla tekrar kadının ayakucuna geldi.

“Üzgünüm, Bayan Green. Bana acayıp sorular verdiler.”

Elini sallayarak sözlerimi savuşturdu. “Önemli değil. Haberlere çıkan insanlar da her türlü acayıplığı yapıyor. Hele bir de başkanımız yok mu, ağzımı açtırmayın bana şimdi.”

“Endişelenmeyin, açurmam.” Avlunun karşı tarafındaki kulübeye bakım. “Oraya neler koyuyorsunuz?”

“Eski püskü şeyleri işte. Bay Green’in bazı eşyalarını.”

Bir göz atmayı çok isterdim, ama bunu tuhaf kaçmadan nasıl sorabileceğimi bilemiyordum. “Bay Green ne iş yapardı?”

“Yirmi yıl boyunca deniz piyadeliliği yaptı. Sonra da postanede çalıştı. İyi bir adamdı. Ailesine iyi bakardı.”

“Çocuğunuz var mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, bayım. Yalnızca Bay Green ve ben.” Eddie’yi okşadı. “Bir de Eddie.” Köpek, auştırmalığını yere bırakarak çenesini kadının eline sürüttü.

Salyayla kaplı nesneyi daha iyi görebilmek için eğildim ve bir keresinde bir paleontologun yaptığı gözlem aklıma yıldırım gibi düştü: Kitaplarda, muhtemelen gerçekte olandan çok daha fazla dinazor türü var.

Sorun, dinozorların yalnızca dev sürüngenler olduklarını düşündüğümüz dönemden kaynaklanıyordu. Sürüngenlerin oldukça doğrusal yaşam döngüleri vardı. Bir timsah yavrusu, bir yetişkinle hemen hemen aynıydı. Paleontologlar çok farklı kemik gruplarına denk geldikçe, sürüngen varsayımına dayanarak, bunun birbirinden çok farklı iki dinazor türüne ait olduğu çıkarımında bulunuyorlardı, fakat aslında bu örnek-

ler yalnızca biri yetişkinlik, diğeryse yavrutuk dönemindeki tek bir türe ait olabildi.

Uzmanlık alanım bilişimsel biyoloji olsa da, insan anatomisini, Eddie'nin  ignediği kemiğin, mutfak masasında bulduğu ya da bir arabanın lastiğinden sekerek avluya yuvarlanmış bir şey olamayacağından ş phelenecek kadar iyi biliyordum.

Bu kemik parçası, bir çocuğun kaburgasını fazlasıyla andırıyordu.

Cebimden bir eldiven çıkarıp kemiğe uzandım. Eddie bana hırladı ama Bayan Green onu geri çekti.

Damarlarımda soğuk su akmaya başlarken koyu kahverengi kemik parçasını daha iyi görebilmek için loş veranda ışığında havaya kaldırdım.

Bayan Green, "şehir yetkililerini çok kez aradım," dedi. "Her sağanaktan sonra avlumdan kemiklerin çıktığını söyledim."

Tekrar avlunun gölgelerine baktığımda, yerden sivri şekillerin göründüğünü fark ettim. Her yerdelerdi.

Y RM  YED NC  BÖLÜM

Endişeli Vatandaş

Joe Vik'in -adını beni neredeyse öldürmenin eşiğine gelmesinden yalnızca bir saat önce keşfettiğim adamın- peşindeyken hayatın filmlerdeki gibi olmadığını öğrenmiştim. Emniyet güçlerinin soruşturmaları çok uzun sürüyordu. Birinin sırf sizinle konuşması için bile saatler ya da günler boyu beklemeniz gerekebilirdi. Bir yapbozun tüm parçaları elinizde olsa ve onları herkesin görebileceği şekilde masaya serseniz de parçaların orada olduğunu kabul etmeleri bile aylar alabiliyordu.

Vik'i yakalamak için bazı yasaları  ignemek ve pek de gu-

rur duymadığım bazı şeyler yapmak zorunda kalmıştım. Bir noktada, şüphelilerin ölü olması ve yargılayacak kimseleri kalmaması sebebiyle sinirlenen Montana savcıları, var olmayan bir soruşturmaya müdahale ettiğimi iddia ederek, beni günah keçisi yapma fikriyle, dava etmeyi bile düşünmüşlerdi. Neyse ki hem açığa çıkardığım kurbanların –olanları gün yüzüne çıkardığım için haber bültenlerine çıkarak bana teşekkürler yağdıran– ailelerinden, hem de valilikten gelen baskılar, benim kötü adam olarak gösterilemeyeceğimi çok açık bir şekilde belli etmişti. Ama buna rağmen aramızdaki dargınlık geçmedi. Teşkilatları utandırmış ve Joe Vik'in –çok sayıdaki– dostları arasında bazı düşmanlar edinmiştim. Hatta bu dostlarından bazıları emniyette çalışıyordu ve yemek masalarında misafir etükleri adamın acımasız bir seri katil olabileceğini kabullenemiyorlardı.

Dedektif Corman'ın numarasını çevirirken aklımdan bunlar geçiyordu. Bana bir baş belası gibi davranmış olabilirdi, ama bir rakip gibi davranmamıştı. Hatta onun bulamadığı bir şeyleri bulma ihtimalime karşı bana diğer vaka dosyalarını bile vermişti.

Bayan Green'den, daha fazla delili mahvetmemesi için Eddie'yi içeriye götürmesini istemiştim. Tanrı bilir şimdiye dek kaç insan kemiğini kemirmişti.

Aramaya Corman'ın telesekreteri cevap verdi. “Ben Corman, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.”

Halbuki söyleyeceklerimi kafamda defalarca tekrarlamışım. Buna hazırlıklı değildim.

Bir kez daha aradım. Karşıma yine telesekreter çıktı.

Akşam olduğu için telefonunu kapatmış olabileceğinden korkarak 911'i aradım.

Bir kadın, “Dokuz yüz on bir, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Merhaba, şu anda 17658 Wimbledon adresindeyim. Yer-

den kemikler çıkıyor. Buraya bir polis aracı gönderebilir mısınız?”

“On yedi-altı-elli sekiz Wimbledon mı demiştiniz?”

Klayve sesleri duydum. “Doğru.”

“Pekâlâ. Görünen o ki bu sorunu Hayvan Kontrolü birimine bildirmelisiniz. İsterseniz aramanızı yönlendirebilirim.”

“Durun, ne?”

“Bir hayvanla sorun yaşıyorsanız Hayvan Kontrol birimini aramanız gerekiyor,” diye yanıtladı.

“Hayvandan bahsettiğimi kim söyledi?”

“Dosyalarımıza bakılırsa, 17658 Wimbledon’dan, avluya kemik getiren rahatsız edici bir hayvan hakkında sekiz arama yapılmış.”

Burnunu cama yapıştırmış olan Eddie’ye baktım. Bayan Green, Söylemiştim, der gibi bana bakıyordu.

Tüm soğukkanlılığımı yitirdim. “Yani tüm bu insan kalıntılarıyla ilgilenmiyor musunuz? Şu anda en az üç ya da dört cesede yetecek kadar çok kemiğe bakıyor olduğum gerçeği size göre tamamen önemsiz mi?”

Kadının ses tonu değişti, ama umduğum yönde değil. “Bâyım, daha önce oraya bir ekip aracı göndermiştik. Adli analiz yapma vasfınız yoksa benimle bu üslupla konuşmamanızı tercih ederim.”

Soğukkanlılığım da kendi soğukkanlılığımı yitirdi. “MIT’de biyoloji doktorası yeterli vasıf sayılır mı?! Peki ya *Human Origins*’te yayımlanmış koduğumun makaleleri?” Fenerimi topraktan çıkan küçük bir çene kemiğine doğrulttum. “Ne-yin insan olduğuna dair türcü bir tanımınız yoksa ve Neandertal çocuklardan oluşan, Tanrı’nın belası bir kabile, ebesinin nikâhına kadar gelip yolunu kaybetmediyse karşımda insan kalıntıları duruyor! Tabii Los Angeles emniyet güçleri buraya gelip bana aksini söylemedikçe.”

Bayan Green başını sallayıp başparmağını kaldırarak beni destekliyordu.

Basın bu 911 çağrısını ele geçirdiğinde ve transkriptler yayımlandığında Dedektif Corman pek de mutlu olmayacaktı. Tam bir lavuk gibi konuşuyordum ama acil durum ekipleri de insanda kifayetsiz oldukları izlenimi bırakıyordu.

“Bayım, hemen bir devriye aracı gönderiyoruz. Bu arada size de sakinleşmenizi öneririm.”

Telefonumu yandaki avluya fırlatmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

Polis ışıkları evi ve ağaç tepelerini mavi ve kırmızıya boyadığında hâlâ avluda durmuş kemiklerin fotoğraflarını çekiyordum.

Kırılabilir bir şeye basmamaya dikkat ediyordum, ama suç laboratuvarı işleri devralmadan önce olabildiğince çok fotoğraf çektiğimden fazlasıyla emin olmak istiyordum.

Kulûbe beni çağırıyordu ama polis her yeri derinlemesine incelemeyi yapıya girmeye cûret bile etmedim.

Oyuncakçı'nın vekillerinin raporu görüp keyifle ciyaklaması için tek gereken, bir DNA kalıntının garajın zeminine düşmesiydi.

Zaten Joe Vik'in mal varlığını temsil eden vekillerle çok sıkıntı yaşamıştım. Adamın, o kadar fazla mülkü ve saygınlığıyla, mülklerini korumaya can atan o kadar dostu vardı ki. Dost canlısı bir savcı bana Joe ve arkadaşlarının bölgede faaliyet gösteren bir metamfetamin çetesinin merkezinde olabileceğini söylemişti. Bu beni biraz bile şaşırtmamıştı. Bölgede çok tuhaf şeyler dönüyordu zaten.

Ben yere çömelmiş, topraktan görünen bir leğen kemiğinin ucunu incelerken arkamdaki sürgülü cam kapı açıldı. Geçtiğimiz birkaç haftanın sağanak yağışları avluyu aşındır-

ms gibiydi; avlu muhtemelen California'nın kuraklık ne-
niyle su kullanımını kısıtlamasından beri sulanmamıştı ve bu
da bana diğer sırların kendilerini ne zaman gün yüzüne çık-
acağını düşünmeye sevk etmişti.

Genç bir memur, "Arayan siz miydiniz?" diye sordu.

Kısa sarı saçlı beyaz bir adam olan memur, bir izci ünifor-
ması içinde olması gerekiyormuş gibi görünüyor ve bir poli-
se göre tehlikeli ölçüde yetersiz besleniyormuşa benziyordu
Eddie bile onun pestilini çıkarabilirdi.

Ayağa kalkarken, "Evet, memur bey," diye yanıtladım.

Güçlü fenerini, incelemekte olduğum kemiğe doğrulttu
ve bir an için ona baktı. "Hımm. Galiba bir domuz kemiği
Bu tür telefonları sıkça alıyoruz."

Yine. Mi. Lan.

Gözlerimi kapatıp içimden ona kadar saydığımı görmedi.
"Memur bey, affınıza sığınarak..." Siktir et. "Sizce bu bir dön
ayaklıda görebileceğiniz geniş kalça kemiğine benziyor mu?"

Oıların arasındaki yuvarlak bir şekli işaret ettim. Memu-
run feneri, işaret ettiğim yönü izleyerek bir kafatasının kü-
çük, donuk sarı renkli tepesini ve açığa çıkan tek göz çuku-
runu kör edici bir ışıkla aydınlattı.

Memur, "Hasiktir," diye mırıldanarak avluda ilerlemeye
başladı.

Adam kanıtların üzerine basmaya kalmadan, önkolunu
nazikçe yakaladım. "Memur bey, yere bakın."

Topraktan yukarı uzanan keskin kaburgayı fark etti. "Siktir..."
"Dedim size."

Geriye doğru geniş bir adım atarak telsizine konuşmaya
başladı. "Ben 4421. Buraya acilen Cinayet Masası ve Adli Ta-
bip gerekiyor."

Hareket memuru, "Anlaşıldı," dedi.

Bir an sonra bir erkek memur telsize cırlamaya başladı.

“Long Beach, umarım bu ergenlik töreninde kesilip arka avluva gömülen bir domuz değildir.”

İsim karında yazana göre Memur Russell, bana dönerek başını iki yana salladı. “Daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü?”

Diğerlerinin gelmesini beklerken ona anlatacağım müthiş bir hikâyem vardı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İsimsiz

Oyuncakçı kimdi? Eddie'nin kasvetli atıştırmağını ağzından çekip almamdan üç gün sonra Los Angeles Emniyet Müdürlüğü'ndeki bir konferans masasında oturmuş, baş dedektif Cheryl Chen'in, Los Angeles FBI ofisinden gelen ajan Craig Sibel'in yardımıyla vakayı bana nezaketen açıklamasını dinliyordum. Corman ortalarda yoktu çünkü Wimbledon'daki keşif yeni bir vaka olarak ele alınıyordu.

Odanın karşısındaki ekrana, şimdiye dek ele geçirdikleri bulgular olduğunu tahmin ettiğim dehşet verici bir slayt gösterisi yansıtılmıştı.

Chen uzaktan kumandasında bir düğmeye basarak ilk resmi açtı. Bayan Green'in bir arkeolojik kazı alanı gibi bölümlere ayrılan arka bahçesinde metal platformların üzerinde ayakta duran ya da çömelen beyaz giysili adli tıp uzmanları kalınuları gömülü oldukları yerden dikkatlice çıkarıyordu.

“Şimdiye dek on yedi ceset bulduk. Birçoğu birbirine karışmış, bu yüzden sayıyı doğrulamak ve kurbanların kimliklerini saptamak için DNA analizlerini beklememiz gerekiyor.

“Şüpheli onları yaklaşık otuz santim derinliğe gömmüş, sonra da üzerleri çimlerle kaplanmış. Notlarınızda belirttiğiniz üzere buradaki asıl sorun, geçtiğimiz birkaç yıldır Bayan Green'in çimleri sulamaması ve evin, çimler ölür ve mevsim-

sel yağmurlar yağarken kademeli olarak erozyona uğrayan hafif bir yükseltide bulunması. Bu durum üst katmanı açığa çıkarmış ve köpek çürüyen cesetleri araştırmaya karar verdiğinde bu katman daha da yukarı çıkmış.”

“Çocuklar kaç yaşlarında?” diye sordum.

“Adli tabibe göre hepsi sekiz ile on üç yaşları arasında. Küçük olanların cinsiyetlerini kesin olarak belirlemek zor ama görünüşe göre hepsi erkek.”

“DNA incelemesi ne durumda?”

“Laboratuvarlarımız günler içinde belirli sorulara yanıt bulmuş olur ama daha geniş kapsamlı bir araştırma haftalar sürecektir.”

“Çok daha fazlasını çok daha hızlıca yapabilecek yetkili bir laboratuvara erişimim var.” Joe Vik vakasını çözmemeye yardımcı olan şey, CIA için adli tıp araştırmaları yapmak ve –havaya uçmalarından önce ve sonra– teröristlerin kimliğini belirlemek üzere tasarlanmış bir laboratuvar olmuştu.

“Laboratuvarımızdan oldukça memnunuz,” dedi.

“Dışarıdan da bir rapor almak isterseniz yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaklardır.”

Chen, “Teşekkür ederiz. Sizi haberdar ederiz,” diye yanıtladı. Diğer bir deyişle: *Uzatma*.

Los Angeles Emniyet Müdürlüğü için hassas bir konuydu bu. Yalnızca yaşlı bir kadının onlara sekiz kez söylemeye çalıştığı bir avlu dolusu ceset bulmakla kalmamışlardı; oraya ancak beyaz bir adamın telefonu üzerine gitmiş olmaları durumu daha da kötüleştiriyordu. Fakat asıl sorun teşkil eden şey bir avluda on yedi tane ölü çocuk bulunması ve cesetler bulunana dek ne Los Angeles Emniyeti’nin ne de FBI’nın herhangi bir resmi soruşturma açmış olmasıydı.

Bu toplantının öncesinde arabamla evin önünden geçmişim. On iki yeni kamyonet saymışım. Haber bülteni sunan bu kadar çok kanalın var olduğunu bile bilmiyordum.

Herkesin sordugu soru şuydu: Evde kim yaşıyordu? Komşularla yapılan röportajlar çelişkiliydi. Etrafta görülen siyahi bir adamın üç farklı tarifi yapılmıştı, ayrıca daha az sıklıkla görülen ama yine de birden çok kez karşılaştıkları beyaz bir adam da vardı.

Chen bana sonraki birkaç slaydı da gösterdi. "Duvarlarda muhtemelen kurbanları bağlamak için kullanılan delikler bulduk. Ayrıca kapıların iç taraflarındaki kilitler de var. Adli tıp ekibimiz evde bazı kan kalıntıları buldu, ama görünüşe göre asıl cinayet bölgesi ev değil."

"Kulube mi?" diye yanıtladım.

"Evet. Zemin ve duvarlar boyanmış, ama boyanın altında etrafa sıçramış kan damlaları bulduk. Henüz yalnızca birkaç santimetre karelik alanı tarayabildik. Alt katmandaki kan ve doku örneklerine ulaşmak daha uzun zaman alıyor."

Pürüzlü bir beton parçasını gösteren resmi açtı. "Temel bir metre kalınlığında. İçinde kan biriken bir çatlak bulduk. Bu bize cesetlerin çürüme oranıyla eşleştirebileceğimiz bir zaman çizelgesi verebilir."

Kan, çatlağın içine sızdıkça, katledilen her bir çocuk için bir tür çökelti katmanı oluşturmuştu. Bu birikinti, diğer kan örneklerine ek olarak onlara ikincil bir zaman çizelgesi verecekti.

"Peki ya tavan?"

Chen bir sonraki slayda geçti. Kulübenin tavanına fosforlu boyalar sıçramıştı. "Katil bunları gizlemekle uğraşmamış."

"Acelesi varmış," diye yanıtladım. Oyuncakçı, yalnızca bir sonraki sahiplerinin evi görür görmez sorular sormamasına yetecek, fakat ayrıntılı bir soruşturmayı kandıramayacak kadar çaba harcamıştı.

Bu beni kaygılandırdı. Neden bu kadar baştan savma davranmıştı? Lonnie Franklin cinayetlerinin birçoğunu bir karavanda işlemiş ve polislerin, kurbanlarını önemsemediğini

fark edince eskisi kadar temkinli davranmamaya başlamıştı

Oyuncakçı ise kurbanlarını çok daha ihtiyatlı biçimde seçiyordu. Etrafta bu kadar fazla adli delil bırakması ya birdenbire temkini elden bıraktığını ya da endişelenmesine gerek olmadığını düşünmeye başladığına işaret ediyordu.

Belki de polisler oturma odasına kadar girmişken bile onun kim olduğuna ilişkin hiçbir fikrimizin olmayışı, bu adam hakkında görünenden fazlası olduğu anlamına geliyor olabilirdi.

“Şimdiye kadar açığa çıkardıklarımız hemen hemen bu kadar, yani epey az. Bildiğimiz tek şey geride bıraktıkları.”

“Peki ya Artice?” diye sordum.

“Bize çok yardımcı oldu. Şu anda onun hatırladıklarından hareketle bir eşkâl çıkarıyor ve o dönemde şüpheliyi gören diğer çocuklara ulaşmaya çalışıyoruz. İnsanların bu konuda neler söyleyeceğini göreceğiz. Çok geçmeden bir düğümün daha çözüleceğini düşünüyorum.”

Ben bundan o kadar emin değildim. Lonnie Franklin’in komşuları bile ondan bahsetmek konusunda tereddütlü davranmıştı. En yakın arkadaşları bir şeylerin döndüğünden şüphelenseler de ağızlarını bile açmamışlardı.

Bu bölgedeki yaygın korkulardan bir tanesi, bir cinayetin rasgele mi yoksa emir üzerine mi gerçekleştirildiğinden emin olamamanızdı. Polislerle konuşmak sizi dahil olmak istemediğiniz bir listeye sokabilirdi.

Grim Sleeper’ın en faal olduğu dönemden bu yana işler epey değişmişti, ama halk ile polis arasındaki ilişki şu anda tüm zamanların en kötüsüydü.

Ajan Sibel’a, “Bu adam nasıl biri?” diye sordum. “Profil çıkardınız mı?”

Adam başını iki yana salladı. “Kendi evlerinde cinayet işleyen adamlar genellikle tapularının kendi üzerlerine olması için pek uğraşmazlar. Bu daha çok kiralık katillerin yapacağı bir şey.

Ama adam kiralık katil profiline uymuyor. Bu konuda elimize hiçbir ipucu geçmedi." Omuz silkti. "Hiçbir fikrimiz yok."

İkisine birden dönerek, "Peki ya çocukların öldürölme şekli?" diye sordum.

Sorumu Chen yanıtladı. "Elimizde yalnızca ön inceleme raporları var. Bu çocuklar kesilerek parçalarına ayrılmış. Ama ölüm ânında cinsel istismara uğradıklarına dair hiçbir delil yok. Belki öncesinde olabilir, ama ölüm ânında ya da sonrasında yok."

"Artice adamın tecavüzcü olduğunu söylüyor."

"Evet. Ama bunlar şüphelinin ayrı ayrı gerçekleştirdiği faaliyetler olabilir. Onları önce istismar etmiş, sonra da suçluluk duygusu ya da korku yüzünden öldürmüş olabilir."

Sibel bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden onu yüreklendirdim. "Sizin düşünceleriniz nedir?"

"Hâlâ belirsiz. Artice, diğer çocukların hiçbirinin şiddet içerikli şeyler hatırlamadığını söylüyor – katilin onu öldürmeye çalıştığı zaman dışında tabii. Bu da ikisinin birbirinden ayrı eylemler olduğu anlamına geliyor olabilir..." dedi tereddütle.

"İşte burada fikir ayrılığına düşüyoruz," dedi Chen. "Bençe çocukları önce istismara hazırlıyor, sonra da suçunu örtbas etmek için onları öldürüyor olabilir, ancak Sibel ve ekibi adamın asıl amacının öldürmek olduğunu düşünüyor."

"Çocukları şiddete başvurmadan istismar ediyor, ama onları aklına sonradan esen bir fikirle mi öldürüyor?" diye sordum.

"Doğru."

Bunun Artice'in tarif ettiği deneyimle uyuştuğunu zannetmiyordum ama yine de dilimi tuttum. Bu insanlar birer uzmandı.

Chen slayt gösterisini kapattı. "Bu soruşturmadaki yardımlarınız için teşekkür ederiz."

Bunu sanki daha önceden bir soruşturma varmış da ben polis ihbar hattını aramışım gibi söylemişti. Yine de üzerine düşmedim. “Yapabileceğim başka bir şey olursa beni haberdar edin.”

“Elbette,” dedi Chen. “Siz de olası herhangi bir ipucu bulur ya da aklınıza bir şey gelecek olursa lütfen doğrudan bana ulaşın.”

Doğrudan ona ulaşacaktım. Pekalâ. Biraz kontrolcü davranıyordu ama bu benim sorunum değildi.

“Bilgisayar modellerim başka bir şey bulursa size haber veririm. Tabii elimde daha fazla veri olsa daha iyi olurdu.”

“Ne yazık ki kamuyla paylaşabileceklerimiz kısıtlı.”

Ah. Ben de kamudan biriydim. Teknik olarak bu doğrudu, bununla birlikte dışarıdan uzman getirme izni almaları mümkündü. Chen benim hangi tarafta durmamı istediğini açıkça belli etmişti.

Kafaya takmamam gerekirdi. “Dedektif Chen, Wimbledon'daki cesetlere nasıl rasgeldiğimi biliyor musunuz?”

“Sanırım Artice size ulaşmış olmalı? Ya da bir arkadaşı?”

Onlara verdiğim notların bu kısmına üstünkörü göz gezdirmiş olduğu belliydi. “Pek sayılmaz. Hâlen akıbeti belirle-nememiş olan bir çocuğun babası benimle iletişime geçti.” Parmaklarımın arasında birkaç milimetreluk bir boşluk bıraktım. “Araştırmaya başladığımda dosyanın kalınlığı şu kadardı. Bulguları dayandırabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama biraz çabayla o evi bulmayı başardım.”

Sibel, “Oyuncakçı adam hikâyesi sayesinde mi?” diye sordu.

“Evet. Bir söylenti sayesinde.”

Chen, “Bay Cray,” diye araya girdi, “yardımaınıza minnettarız. Hak ettiğiniz şekilde onurlandırıldığınızdan emin olacağız. Ama bu arada katilin hâlâ dışarıda olup olmadığını belirlemeye çalışıyoruz. Ödül törenini bunun sonrasına erteleyelim, olur mu?”

“Tanrı aşkına,” dedim. “Demeye çalıştığım bu değildi.”

“Peki neydi o zaman?”

“Araçlarım var. Kaynaklarım var. Yardımcı olabilirim.”

“Bizim de oldukça yetkin bir laboratuvarımız var.”

“Yetkin dediğiniz, en gelişmiş teknolojinin yirmi yıl gerisinde. Laboratuvarınıza, çalışanlarınızdan herhangi biri metilasyon-işaretçisi analizi yapabilir mi ya da biyom haritası çıkarabilir mi diye sorun.”

Chen, “Adli soruşturma konusunda en iyisiyiz,” diyerek bana güvence verdi.

“Size inanıyorum. Ama ancak on yıllar sonra erişim sağlayabileceğiniz araçlardan bahsediyorum. Ben onlara hemen erişmenizi sağlayabilirim.” Asıl demek istediğim, bana erişmelerini sağlayabileceğimdi.

“Bunu düşüneneceğiz,” diye yanıtlayarak bana nazıkçe sıkırtı çekti.

Kafamı iki yana sallama dürtüsüne karşı koydum. “Christopher Bostrom’ın bisikletinden parmak izi aldınız mı?”

Notlarını karıştırdı. “Aldığımızı sanmıyorum. Ama zaten üzerinden on yıl geçmiş.”

“Bu süre içinde o bisiklete kimsenin binmediğine garanti verebilirim. Rica ediyorum?”

Kadın sanki bana bir iyilik bahşedermiş gibi, “Öyle olsun,” dedi.

Sibel ona bir bakış attıktan sonra konuşmaya karar verdi. “Bu bilgi basına yansımada ama kulübeden parmak izleri topladık. Bir sürü.”

Bunu ilk kez duyuyordum. “Ee?”

“Sıfır eşleşme. Tüm veritabanlarını kontrol ettik. Hiçbir şey yok. Hem de bu izler kısmi parmak izi değil. Tam izler.”

“Yani katilin hiçbir kaydı yok?”

“O ellere ait hiçbir kayıt yok. Tüm faturalara. Telefon kayıtlarına. Her şeye baktık. Hiçbiri bizi bir yere götürmüyor. Sahte isimler ya da sahte şirketler, Banka kayıtları. Hiçbir şey.”

"Bir insan bu çağda nasıl hiçbir iz bırakmamayı başarabilir?"

Başını iki yana salladı. "Böyle durumlar genellikle nihayetinde bir avukatlık bürosuna falan çıkar, ama şu an elimizde o bile yok. Şu anda ilk başladığımız andan daha azını biliyoruz."

"Fek öyle değil," diye yanıtladım.

"Neden böyle söylediniz?" diye sordu Chen.

"Bunu yapmayı kaç kişi biliyor? Bu oldukça büyük bir ipucu, ama bunu size benim söylememe gerek yok elbette. Siz her şeyi çözmüşsünüz zaten."

Küstah bir pislik olduğunu biliyordum. Ama bunu bileğimin hakkıyla kazanmıştım bence.

Keyifleri bilirdi. Kenarda durup beklemeyecektim çünkü bu katilin içimizden herhangi birinin yeterince hakkını vermediği kadar zeki ve hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşan bin olduğunu biliyordum.

Herkesin gözünün önünde cinayet işliyor olmasına rağmen bu adam da tıpkı Joe Vîk gibi görünmez biriydi.

Artık cesetler gün yüzüne çıkmaya başladığına göre kamufajının zayıf yanları da görünmeye başlamıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gözden Kaçanlar

Los Angeles Havaalanı'nın yakınlarındaki otel odamda yatagında uzanmış, pencereden görünen Los Angeles ışıklarının arkadan vurduğu dizüstü bilgisayarımın ekranını dolduran Jillian'la konuşuyordum.

Onu görmenin üzerinde sakinleştirici bir etkisi oluyordu. Bunun tek nedeni koyu sarı saçları ve kasabalı çekiciliğinin yüreğimi hoplatması değil, aynı zamanda akla hayale sığabilecek en karanlık olayları birlikte atlatmış ve aramızda başka herhangi bir çiftin anlayacağını düşünmediğim bir bağ kur-

muş olmamızdı; gerçi teknik olarak bir çift sayılmazdık. İkimiz de hâlâ birlikte olup olmadığımızı anlamaya çalışıyorduk.

Geçtiğimiz son bir saati, birkaç gündür onunla iletişime geçemediğim için hissettiğim suçlulukla, şimdiye kadar yaşananları ona açıklamakla geçirmiştim.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kusurlu pisliğin tekisin," diye yanıtladı.

Bu kadını seviyordum. Lafı ağzında gevelemiyordu. "O kısım dışında..."

"Ne dememi istiyorsun? Kendini beğenmişin önde gideni olduğunu ve Austin'e geri dönüp bu seferkini gerçek polislerin eline bırakman gerektiğini mi? Çünkü şu anda bunları söylememi istediğini hissediyorum."

"Hayır... Hayır... Şey... Ne yani? Kendini beğenmişin önde gideni miyim?"

"Evet. Buna hiç şüphe yok. Ama ukala bilimci arkadaşlarının kaç öyle değil ki?"

"Doğruya doğru. Ayrıca hiçbir uzmanlığımızın olmadığı alanlarda da kendini beğenmiş davranma eğilimi gösteririz," diye yanıtladım.

"Onlara nasıl parmak izi alınacağını ya da bir şüphelinin nasıl sorgulanacağını falan mı söyledin?"

Bisikletten bahsetmedim çünkü ne demek istediğini biliyordum. "Hayır. Ben sadece—"

"Yine bir Joe Vlk vakasıyla karşılaşacağından mı endişeleniyorsun? Endişelenme. Ondan yalnızca bir tane vardı. Ama bu adam hakkında hiçbir şey bilmediğin konusunda endişelenebilirsin."

"Onlar da bilmiyor. Asıl endişelendiğim bu."

"Neden korkuyorsun?"

Bırak konunun özünü o açıklasın. "Cesetleri çıkarıp testlerini yapmaları ve yeni bir olay yaşanana dek bunu açık bir dava olarak bir kenara bırakmalarından."

“Bunun yerine ne yapabilirlerdi?”

“Daha etkin davranabilirler.”

“Mesela Montana ormanlarında boş boş dolanıp ölü otos-
topçular aramak gibi mi?”

“Temel olarak. Demek istediğim, hepsinin işinin ehli in-
sanlar olduğundan eminim.”

“Ve saygıdeğer Dr. Theo Cray'den iltifat soslu bir eleştiri.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Bazen fazla kavrayışlı
oluyor ve bım telime nasıl basacağını iyi biliyordu.

“Ne demek istediğini açıkça söyle.”

“Şu Oyuncakçı denen adam neredeyse en aşağı on yıl bo-
yuncə faaliyet gösterdi. Onun varlığından ve kurbanlarından
bile haberleri yoktu. Evini buluyoruz, ama evinin bomboş
olmasının yanı sıra, parmak izleri de –gerçekten ona aitlerse–
bizi hiçbir yere götürmüyor.”

“Ve onu yakalayabileceklerini düşünmüyorsun.”

“Bence,” diye açıklamaya başladım, “yakalanabilecek bi-
risi olsaydı şimdiye dek ensesine binmiş olurlardı. Ellerin-
de cidden hiç ipucu yok. Yanlış bir ipucu bile yok. Elbette
hiçbir fikri olmayan insanlar telefon açıp onlara boşa kürek
çektirmeye başladığında bu durum değişecek. Tek avantajla-
rı, olayın Oyuncakçı yönünün henüz basına yansımamış ol-
ması. Bunun çok iyi bir fikir olduğundan emin değilim, ama
en azından kimin işkembeden sallayıp sallamadığını ayırt et-
melerini sağlayacak.”

“Ya başka tanıklar ortaya çıkarsa?” diye sordu.

“Yıllar içinde birçok tanık oldu. İşte diğer sorun da bu: Bu
adamın son kurbanı birkaç hafta önce kayboldu, ama polis
bu çocukla olay arasında hiçbir bağlantı kurmuyor. Sanki bu
adamın bir dizi cinayet işlediğini, sonra ya öldüğünü ya da
başka bir yerde hapse girdiğini düşünmek istiyorlar.”

“Yani sence adam hâlâ aynı bölgede mi?”

Hafifçe omuz silktim. “Bahsettiğimiz bölgenin büyüklü-

güne bağı. Olası olayların haritasını diğere bazı verilerle karşılaştırdım ve ilginç bir şey keşfettim.”

“Şaşırdım,” diye yanıtladı.

“Geliyor beş kardeş.”

“Sataşma bana. ‘Muhteşem Dr. Cray bu sefer ne keşfetti?’ diye sorar, üzerinde dar bir kazak ve kısa bir mini etek bulunan soluğu kesilmiş lisansüstü öğrencisi.” Bunun dikkatimi nasıl dağıtığını fark edince gülmeye başladı. “Öğretmenlik yapmayı nasıl becerdin sen?”

“Öncelikle, o şekilde giyinmezlerdi. Hepsi evsize benzerdi. İkincisi, boşver. İlginç bulduğum şeyi açıklayabilir miyim?”

“Tabii, efendim.”

“Bir avcı bir bölgede fazla avlanır ve bölge popülasyonunun –mesela bir kurdun hedefi hâline getirdiği bir geyik sürüsünün– şimdiye dek yaptıklarını fark etmesi riskiyle karşılaşırsa ideal olarak hedef alabileceği ikinci bir popülasyon bulur... bunu yapma fırsatı varsa. Yani sürü safları sıkılaştırmaya başlarsa, avcı başka bölgeye geçer ama ara sıra geri dönüp sürünün davranışlarının değişip değişmediğini kontrol eder. Avin durumu normale dönerse ya da gösterdiği tepkiler nasıl tepki vereceğini bile bilmediği anlamına geliyorsa, avcı onları yeniden avlamaya başlar. Hatta bazı durumlarda sürü, avcının farkında bile olmadığı için eskisinden daha bile cesur davranır.”

“Yani Oyuncakçı geri çekildi ama bölgeyi gözlemeye devam etti, öyle mi?”

“Aynen öyle. Los Angeles, zorunda değilse, olası hedefler açısından listeden silinemeyecek kadar zengin bir bölge. Bunun yerine, katilin bir B bölgesi olabileceğinden şüpheleniyorum – ya sahip olduğu bir işe veya sosyal duruma dayanan ya da ölçüp biçerek seçtiği alternatif bir konum. Bu alternatif bölgeyi çalıştığı iş gibi bir nedenden ötürü seçmiş olsaydı daha güçlü bir sinyal bulurdum; yani hareketlerinin kolayca

maskelenemeyeceği bir yerde olduğu için onu bulmak çok daha kolay olurdu.”

Jillian alaycı bir sesle, “Hayret, bunu nasıl havada kapmadılar?” diye sordu. “Theo, biraz önce söylediklerini güçbela anladım, hem de cesetleri ararken ve Joe Vik çılgına döndüğü gece seninle birlikte olmama rağmen.”

“Polisler aptal değiller. Glenn zeki biriydi. Bana belli ettiğinden çok daha zekiydi.”

“Evet ama o bile seni anlayamamıştı. Ve bu, Glenn’in hayatına mâl olmuş olabilir. Birçok kişinin hayatına.”

Bir süreliğine Glenn’i düşünerek sessizliğe gömüldük.

İlk konuşan o oldu. “Yani onun peşine düşmek için benden izin mi istiyorsun? İzin verecek olan ben değilim. Bencillik edecek olursam, kendini tekrar tehlikeye atmanı istemiyorum. Ama seni tanıyorum. Bu konuyu öylece bir kenara bırakabileceğini sanmıyorum; hele de bu adam çocuklara zarar verirken. Ama...” dedi, “çözmeye çalıştığın başka bir şey daha olduğunu seziyorum. Eve dönmek istememenin başka bir sebebi var.”

Derin bir nefes aldım. “OpenSky’da işler biraz karmaşık. İşleri berbat etmemişsem, elimde çok iyi bir fırsat olabilir. Bunu istediğimden emin değilim, ama bu...” işte geliyordu o kelime, “bizim için iyi bir şey olabilir.”

Jillian kısa süre önce benimle bir hafta geçirmişti ve akla gelebilecek her şeyi yapmıştı; *biz* hakkında konuşmak dışındaydı. Sanırım ikimiz de birbirimizin bunu hâlâ geçici bir takılma olarak gördüğünü duymaktan korkuyor ve ilişkimizin bu kadar fazla duyguyla böylesine erken bitmesini istemiyorduk.

“Biz mi, Theo?” dedi.

Kızardığımı hissettim. “Sadece şey demek istedim...” Sözlerimi geri almaya çalışarak oyalandım.

“Biz sözcüğünü sevdim,” diyerek kalbimin sanki on beş yaşındaymışım gibi çırpınmasına neden oldu.

“Ben de öyle. Sadece biraz... Siktir etsene. Bu aşağılık herifin peşine düşersem bazı kuralları esnetmem gerekecek. Şimdiye kadar yaptığımdan daha fazlasını.”

“Bir ilkokula gizlice girmek ya da okul bölgesinin yönetim binasına sızmadan daha mı kötü?”

“Hiçbir yere gizlice girdiğim ya da sızdığım yok. Ama evet. Çizgiyi aşmam gerekecek. Şey gibi...”

“Geçen seferki gibi.”

“Evet. Ve yakalanırsam, çizmek istediğim o güzel küçük biz tablosu biraz karmaşık bir hâl alabilir.”

Bunu düşünürken alt dudağını ısırmasını izledim. “Theo, biz demek ben ve sen demek. Ve sen... Doğrusu seni hâlâ çözmeye çalışıyorum. Ve asla tam olarak anlayamayabilirim. Bazen dünyanın en düşünceli erkeğisin. Bazen de bir hesap makinesiyle konuşur gibi hissediyorum ve kendime daha sıcak birine ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Ama sonra bir adım geri çekilip resmin bütününe baktığımda, kimsenin umursamadığı insanların başına gelenleri çözebilmek için kendi hayatını riske atan bir adam görüyorum ve bu uzak tavırlarının aslında çok uzakta olmandan değil, bin metre yukarıdan tüm küçük ayrıntılara bakmaya ve nelerin düzeltilmesi gerektiğini anlamaya çalışmandan kaynaklandığını fark ediyorum. Ve bana bakmadığını görmek ya da öyle hissetmek beni öldürse de, yine de bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor olmanı, daha iyi hâle getirmeye çalışmanı seviyorum. Bunu hiçbir şeye değişmezdim; gözlerinin sürekli benim üzerimde olmasına bile.”

“Yani ne diyorsun?”

“Hakla şu herifi. Ondan uzak dur ama gidip ensele onu. Artık işin bu. Ve başın belaya girerse, ya bir çiftle ya da bir avukatla yanında olacağım.”

Bu kadını seviyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Parçacıklar

Otel odamdaki sandalyede doğruldum ve telefonun diğer ucuna kadar ulaşacağını varsayarak en içten yüz ifademi takındım. Sonra adli tabibin ofis numarasını tuşladım ve Wimbledon'daki evin adli delillerinden sorumlu teknisyen Sanjay Shivpuri'ye bağlanmayı rica ettim.

Cana yakın bir ses, "Shivpuri'yle görüşüyorsunuz," dedi

"Merhaba, Sanjay, ben Theo Cray. Nasılsın?" Merasimsiz ve olabildiğince dost canlısı davranmaya çalışıyordum.

"Gayet iyiyim. Bu çok şaşırtıcı oldu. Biraz önce, gönderdiğiniz notlara bakıyordum. Çok yardımcı oldular. İtiraf etmeliyim ki zaten büyük büyük hayranınızım. Deterjan kullanarak foliküllerden DNA ekstraksiyonu üzerine yazdığınız makaleyi okudum. Harika bir işti."

Alçakgönüllü davranmaya çalışarak, "Bunun şerefi Guan ve ekibine ait. Benim tek yaptığım laboratuvar çalışmalarını açıklığa kavuşturmaktı," diye yanıtladım.

"Eh, çok iyi yapmışsınız. İple çekebileceğim başka herhangi bir çalışmanız var mı?"

"Aslında, parçalanmış DNA'ları deterjan banyosu yaptırmadan düzeltmek için demir nanoparçacıklarının kullanımı üzerinde çalışıyordum. Çok daha uzun zincirler elde etmeyi başardım hatta bu yöntemin kireçleşmiş örnekler üzerinde de bazı uygulamaları olabilir." Bir iyilik beklediğiniz kişinin önünde iştah kabartıcı bir şeyler sallandırmakta hiçbir sakınca yoktu.

"Çok ilginç... Bu makale ne zaman yayımlanacak?"

"Henüz bir zaman çizelgem yok. Hâlâ süreç üzerinde çalışıyorum."

"Hangi tesiste?" diye sordu.

“Mutfak masamda.” Bir seri katili avlamak için derslerimi aksattığından beri kendi laboratuvarım olmamıştı.

“Mutfak masanız mı? Eh, bir ortağa ihtiyacınız olursa UCLA'deki laboratuvara erişim yetkim var. Belki yardımım dokunabilir.”

Doğrusunu istersen, hayran çocuk... “Ne diyeceğim. Belki yeni tekniklerden bazılarını Wimbledon'daki evden çıkarılan adli bulgular üzerinde test edebiliriz.” *Sen ve ben, dostum, kanka gibi takılırız.*

Kesin bir sesle, “Hayır,” diye yanıtladı.

“Hımm, hayır mı? Yalnızca karşılaştırmalı bir analiz olacak. Laboratuvara kaydedilmesine bile gerek yok.”

“Üzgünüm, Dr. Cray, ama Dedektif Chen laboratuvarıma uğrayalı daha bir saat bile olmadı. Size DNA sözcüğünü bile edersem yalnızca canıma okumakla kalmayacağını, işimi de kaybedeceğimi söyledi. Üçüne de meyilliyim. Ama size saygımın bir göstergesi olarak DNA sözcüğünü söyledim, yani bedenimin geri kalanı olamasa da, kalbimin sizinle olduğunu bilmenizi isterim.”

Doğrusu, umduğum gibi gitmemişti. Görünüşe göre Dedektif Chen, adı çıkmış Dr. Cray'ın davaya daha fazla müdahil olmasını önlemeye ant içmişti.

Muhtemelen Montana'da yaşananlardan korkuyordu. Basına koşup benden istenileni yapmamış olsam da benim de olaya karışmış olduğum, herkes tarafından biliniyordu ve bu, polis teşkilatının araştırmayı benden ayrı bir şekilde kendi yöntemleriyle yürüttüklerini açıkça belirtmek zorunda kalan adli up ekibi için işleri güçleştirmişti. “Kesinlikle anlıyorum. İstedğim en son şey araya girmek. Ama varsayalım ki kurbanların gen dizilimini çıkardım ve belki de, bilemiyorum, şüphelinin bir sperm örneğine rastladın ve bu bilgi bir şekilde, bana ait olmanın bir eposta adresine gönderilen bir dosyaya girdi...”

“Bu bir soru muydu, Dr. Cray? Çünkü bu fazlasıyla ay-

rıntılı varsayımın yanıtı, Dedektif Chen'in bizim e-posta dediğimiz şeyden haberdar olması ve ne yapmamam gerektiği ve yaparsam anatomimin en kıymetli parçalarını ne şekilde koparacağı konusunda çok çok açık konuşmuş olması."

"Yani bu bir hayır mı?"

"Altı çizili bir hayır."

"Pekâlâ, son varsayım: Diyelim ki Austin'deki bazı mutfaqlarda bulunan üstün teknoloji sahibi bir araştırma enstitüsünden, FBI laboratuvarlarının bile varlığından haberdar olmadığı birkaç yararlı yöntemi açıklayan birtakım yayımlanmamış bilgiler aldın."

"Bunları araştırmayı bir sorumluluk olarak görürdüm," diye yanıtladı. "Ve de sonuçları kendime saklamayı."

Of. "Peki, sanırım hiç yoktan iyidir."

"Elimden bu kadarı geliyor. Keşke başka türlü olsaydı, ama olaya Dedektif Chen'in gözünden bakmalısınız. Bu adamı yakalarsak adli deliller konusunda herhangi bir karışıklık olmamalı; özellikle de sizin kadar... tartışmalı birinden."

Yarım ağızla, "Eksik olma," diye yanıtladım.

"Ayrıca, aramızda kalsın ama Dedektif Chen'in, tehditkâr işyeri uygulamaları dışında oldukça iyi bir polis olduğunu bilmelisiniz. En iyimizdir. Onu boş yere bu işin başına getirmediler. Raporlarımızda yazdıklarımızı anlayabilen az sayıdaki dedektiflerden biri. Daha önce savcılara hatalı bir adli veri sunduğu için dava kaybettiği olmadı."

Bu yüzden de deli Doktor Cray'in delillerle oynamasını istemiyordu. Anlıyordum ama yine de sinirlerimi bozuyordu.

Sanjay'e veda ettim ve William'a gidip olanları elimden geldigince anlatmak üzere telefonu kapadım.

William, birlikte mutfağında dikilirken, gelinen noktadan dert yanarak, "Ama bu tür şeylerde dünyada bir numarasın," dedi.

"Aslında hayır. Ben adli soruşturmacı değilim. Kullandık-

ları tekniklerin çoğunu bilmiyorum. Benim uzmanlığım diğerlerinin bakmadığı yerlere bakarak ilginç şeyler bulmak.”

“Ve geçen sefer tüm delilleri onlardan çok daha erken davranarak olay yerine gittiğin için toplayabildin,” diye yanıtıladı.

“Evet. Bayan Green’in arka avlusundan bir şey almış olsaydım delilleri karartmak olurdu bu. Dedektif Chen’in bana sorduğu ilk sorulardan biri, olay yerinden örnek alıp almadığındı. Hatta beni otel odamı aramakla tehdit edip peşinen itiraf edersem affedileceğimi söyledi.”

“Ama almamıştın?”

“Hayır. Belki riske girmeye değerdı. Bilemiyorum.”

William boş şişelerimizi alarak çöpe attı ve sonra çöp poşetini kovadan çıkardı. “Ben şunu halledeyim.”

O çöpleri toplarken ben de evin içinde onu takip ettim. “Bir şey bulunabilir mi bilmiyorum ama DNA’yla başlamak benim için yararlı olabilir. Ayrıca Oyuncakçı’nın, arkasında kendine ait bir şey bırakmış olma ihtimali de var; mesela belki bir yerini kesti ve kanı çocukların giysilerine bulaştı. Böyle bir şey bana adamın görüntüsünün üç boyutlu bir modelini çıkarmam için yeterli bilgi sağlar.”

Banyodaki çöp kovasını boşaltırken, “Öyle şeyler olabiliyor mu?” diye sordu.

“Sayılır. Polis teşkilatının adli tıp bölümünün asıl sorunu, yaptıkları şeyin mahkemeye sunulabilecek bulgulara yönelik olması. Bir yargıcın karşısına, yalancı pozitiflik oranı yüzde elli olan bir prosedürle çıkmak istemiyorlar.” Geçebilmesi için ön kapıyı açtım.

“Neden öyle yapsınlar ki?”

“Mahkemede değil. Ama sokaktan rasgele yüz kişiyi çevirirsen ve elli bir tanesi pozitif çıkarsa, geri kalan kırk dokuzunu eleyip daha hassas ama karmaşık bir araç kullanarak diğerlerine odaklanabilirsin.”

“Sen çok zeki bir adamsın. Bakabileceğin bir DNA örneği

ya da her neyse ondan olmadığı için üzgünüm. Polisler hoşalluktan sonra o kadının arka bahçesine dönme şansın var mı?”

William’ı dışarıya kadar takip ederken kafamı iki yana salladım. “Orada haftalarca kalacaklar. Çıkarken de kapıyı mühürleyecekler. Girersem suç işlemiş olurum.”

“Şunu kaldırır mısın?” Evinin yanındaki çöp kutusunu işaret etti.

Poşeti atabilmesi için kapağı kaldırdım. “Keşke yanıma birkaç hatıralık alsaydım. Gerçi bir tıbbi tetkikçinin arabasından bir şey –ölü bir kızıdan sürüntü örnekleri desem daha doğru olur– aldığım son seferinde kendimi kırık bir çeneyle hastanede buldum.”

“Azimli bir adam olduğun kesin.”

“Bazen.” Kapağı yerine bıraktım.

“Daha sıkı bastır. Bir şeylerin girip çöpleri dağıtmasını istemiyorum.”

Kapağı yeniden kaldırdım ve aklım biraz önce dediklerine takılmış hâlde öylece kalakaldım.

“Theo?”

Otomatik olarak, “Evet?” diye yanıtladım. “Söylesene, gece görüş gözlüğü nereden alabileceğimi biliyor musun?”

“Neden? Gece avına çıkmayı mı planlıyorsun?”

“Doğrusu, evet öyle bir şey. Ayrıca yem olarak bir de McDonald’s menüsüne ihtiyacımız olacak.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Çapulcular

Haber kamyonetleri ve polis araçları ayrılmış olsa da, teknisyenler görev dışındayken olay yerinin kirletilmediğinden emin olmak için Wimbledon’daki evin önünde hâlâ içinde tek bir memur bulunan bir devriye arabası duruyordu.

Avlunun sonuna kadar olan bölüm barikat ve şeritlerle çevrelenmişti. Sokağın karşısındaki arsada gündüz vakti gelen habercilerin ekipmanlarını kuracağı alanı işaretleyen birkaç barikat daha vardı.

Devriye arabasının yanından geçerken William'ın Chevy Malibu'sunun ön koltuğunda haritama göz gezdirdim ve daha önce çizdiğim birkaç dairenin içini işaretledim.

William, "Bir kez daha geçmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Muhtemelen eve bakmaya çalışan meraklı tiplere alışıktır ama gereğinden fazla dikkat çekmesek iyi olur. Şurada yavaşla."

William köşeyi dönerken ben de camımı indirdim ve patates kızartmalarımı Wimbledon evinin yanındaki avluya fırlattım.

"Beni öldürdün. Harika kokuyorlardı."

"Zaten olay da bu," diye yanıtladım. "Kullandıkları kızartma yağı yüksek yağ içeren yiyeceklere karşı istek uyandırmak üzere tasarlanmış. Bizler bağımlı olmaya programlı varlıklarız. Biraz da tuz ve ketçaptaki früktozu eklersen mükemmel yemeği yaratmış olursun – tabii diğer tüm besinlerini safra kesesi ve hayvan bağırsağı yiyerek karşılayan, cilalı taş devrinden bir mağara adamıysan."

William başını iki yana sallayarak, "Kız arkadaşın senin yatak muhabbetine bayılıyor olmalı," dedi.

"Gece yarısından sonra iki heceden uzun sözcükler kullanmam yasak," diyerek takıldım. "Şuraya park et."

William arabayı evin arkasına dolanan sokağın girişindeki köşede durdurdu. Sarı şeritler ve barikatlar muhtemelen haber ekiplerinin kameralarını çitin üzerinden uzatmalarını önlemek için arka sokağı da kapatmıştı.

William, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Sen yerinden kıpırdama. Birimizin, diğerini kefaletle çıkarabilecek durumda olması gerek." Arka koltuğa tırmanarak kafamdaki gece görüşü gözlüklerimi indirdim.

“Bu gece biri vurulacak,” diye homurdandı.

“Kendin kaşındın.”

Beni izlemek için kontağı kapattı.

“Baksana; tekrar çalıştırıp telefonunu ön camdaki tutucuya yerleştir. Yolcu bekleyen bir Uber şoförüne benzersin.”

Pek duyamadım ama alçak sesle, sanırım beyazlar ve Uber takıntıları hakkında bir şeyler mırıldandı. Sosyal konularda sorun yaşayıp buna Uber’le ilgili bir çözüm getiren insan sayısının şaşırtıcı derecede fazla olduğunu fark ettim.

Dışarıyı görebilmek için arka koltukta kafamı eğdim, ama yanımdan geçen arabalar, burada çimenlik bir alanı gözetleyen, gece görüş gözlüklü tuhaf bir tip olduğunu anlayamazdı.

William sabırsızdan ziyade meraklı bir sesle, “Sence ne kadar sürer?” diye sordu.

“Sanırım şu anda kızartmaları izleyen parlak bir çift göz görüyorum.”

Yiyecekleri fırlattığım yerden, sokağın karşı tarafında bulunan bir çalının altında etrafı gözetleyen gözleri gördüm. Buralarda büyük ihtimalle mahalleyi izleyebileceği ama hızlıca kaçabileceği en güvenli noktayı seçen böyle bir hayvan olması gerektiğini biliyordum.

“İşte geliyor...”

Rakun karşıdan karşıya geçerken sanki bir keskin nişancıdan kaçınmak isteyen bir asker gibi olabildiğince eğilerek emekledi.

Kızartmalara ulaştı, kokladı ve izlenmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan etti, sonra da bir avuç kızartmayı mideye indirdi.

Birkaç ısırdıktan sonra, yiyebileceği kadar kızartmayı aldı ve geldiği yerin ters yönündeki çimenlerin üzerinde yürümeye başladı; bu da onun dişi olduğunu fark etmemi sağladı.

“Bu bir anne rakun. Görünüşe göre yavrularına yemek

götürüyor.” Konuştuğumu duyunca gözleri benim olduğum yöne çevrildi.

“Beni görüyor,” diye fısıldadım.

Hareket etmeyerek, acil bir tehlike olmadığına karar vermesini bekledim. Bir dakika sonra yoluna devam ederek doğruca bize doğru gelmeye başladı.

Sessizce, “Bu yöne geliyor,” dedim.

William, “Korktun mu? Arabayı çalıştırayım mı?” diyerek espri yaptı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Mizahın çalışma şekli çok tuhaftı. Burada, William’ın oğlunun muhtemelen korkunç bir sonla karşılaştığı ölüm evinden otuz metre ötede duruyor ve bir rakun hakkında şaka yapıyorduk.

Yanımızdan bir araba geçer ve bir anlığına beni kör ederken gözlerimi kıstım. “Kahretsin. Gitmiş.” Araba yaklaşırken rakun ortadan kaybolmuştu.

“Tekrar densesen? Biraz daha kızartma atsana? Ya da istersen gidip yavrular için çocuk menüsü alabiliriz.”

William’ın sesi cümlelerin sonunda yumuşadı; muhtemelen acı verici bir anısını hatırlamıştı.

“Hayır. Bunu aynı gece iki kez yapmaz. Rakun gibi bir hayvanı bir balıktan ayıran şey, balığın birkaç dakika sonra aynı oltaya geri gelmesidir. Defalarca, ta ki yakalanana dek. Rakun ise daha ihtiyatlıdır.”

“Ayaklı bir Discovery Channel gibisin.”

“Aslında biyoloji ve seri katiller hakkında bir program yapmam için beni davet etmişlerdi,” diye yanıtladım.

“Ee, ne dedin?”

“Onlara nazıkçe siktirip gitmelerini söyledim.”

“Daha fazla para teklif etmediler mi?”

“Hayır...” Kaldırımın kenarında bir şey fark ettim. “Burada bekle,” diyerek arabadan indim.

Kaldırımında bir tür rögara benzeyen küçük bir boşluk olduğunu fark ettim; Los Angeles'ta ender görülen bir şeydi bu.

Çömelerek senerimi boşluğa doğrulttum ve üç çift parlayan göz ve tıslayan bir anne rakun tarafından karşılandım.

Aile solmuş çimenler, ölü dallar ve bir uyluk kemiğine benzeyen bir şeyin üzerinde oturuyordu.

Bekâr ve çalışan bir anneyi yerinden ettiğim için kendimi kötü hissetsem de koşullar bunu gerektiriyordu. Cebimdeki su tabancasını çıkarıp ona kaçması için alan tanıdım ve sonra doğrudan yüzüne su sıktım.

Peşinde yavrularıyla birlikte küçük ağılından hızla fırladı ve başka bir güvenli noktaya doğru sokağın karşısına geçti.

Tekrar dönüp rögara baktığımda bana bakan başka bir çift küçük göz gördüm. Arkamı döndüğümde yoklama yapıp bir kişinin eksik olduğunu fark edince başka bir noktadan beni gözetlemeye başlayan anneyi gördüm.

Şanslıydı ki yanımda bir çift kaynak eldiveni getirmiştım. Aşağıya uzanıp küçük yavruyu aldım ve onu annesine götürdüm. Yavru, çalıların arasına fırladı ve hep birlikte koşturup gözden kayboldular; tekrar mutlu bir aile olmuşlardı.

Kuru rögardaki kalınuların akrabaları için ise bunu söyleyemezdim.

Yuvanın içindekileri, tam da bu amaçla getirmiş olduğum büyük beyaz boya kovalarına doldururken doğrudan polisin görüş alanında olmamak için William'a arabayı çalıştırtmasını söyledim.

Olabildiğince fazla şey alabilmek için kolumu sonuna dek deliğe sokmam gerekti. Minik bir dördüncü distal falanks, yani bir elin küçük parmağının ucundaki kemik bile bana kurbanın DNA'sını verebilirdi hatta tırnak hâlâ üzerindeyse ve kurban onu tırmalamayı başardıysa katil hakkında bir şeyler bile öğrenebilirdim.

Aldığım her şeyi incelemedim – polis memurunun yanına gelip bana soru sormasından kaçınmaya fazlasıyla odaklanmışım.

Teknik olarak yasaları çiğnemiyor olsam da, en azından anlayabildiğim kadarıyla, önemli bir adli delili kaçırdıklarını fark ederlerse bunu farklı şekilde yorumlayabilirlerdi.

Bu onların hatasıydı ve yaklaşımlarına pek de güvenmiyor olmanın da asıl sebebiydi. Çitler insanlara bir şeyler ifade etse de, rakun dostlarım ve Bayan Green'in köpeği için yalnızca hayali birer yapıydılar.

Oyuncakçı'nın kurbanlarını mülk sınırları içinde öldürmüş olması, hepsinin orada kalmış olduğu anlamına gelmezdi.

Yavrularını beslemek için çeşitli yiyecekler gereksinim duyan çöpçü bir hayvan için, bir insan yavrusunun kemikleri ve çürüyen etinin diğer yiyeceklerden hiçbir farkı yoktu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Örnekleme Yanlılığı

William laboratuvar çalışmalarım için evini kullanmamı önerse de DEA ve IRS ajanlarının kapıyı kırıp içeri girmeleri riski zihnimin bir köşesinde bir karaltı gibi duruyordu. Eve baskın yaptıklarında bir elimde büyüteç, diğerinde ise bir çocuğun çürüyen kafatasıyla yakalanmak istemiyordum.

Bunun yerine LAX Marriott otelinde bir oda kiraladım. Bir otel odası adli inceleme için ideal koşulları pek sağlamasa da sahada kendime ait minik bir temiz oda oluşturma konusunda bazı deneyimlerim olmuştu ve bulaşma riskini en aza indirerek ihtiyacım olan şeyi elde edebileceğimi hissediyordum.

Otel görevlisinin kapıya yapıştırdığım RAHATSIZ ETMEYİN yazısını görmezden gelmesi ihtimaline karşı odanın içindeki örneklerimin yanına üzerinde FİLM DEKORU:

DOKUNMAYIN yazan bir tabela koydum. CSI ve NCIS'ı icat eden ve cinayet kurbanlarının, laboratuvar tezgâhlarında duran çürümüş etlerini bir akşam yemeği seyirliği hâline getiren bu şehirde bunun geçerli bir açıklama olabileceğini düşünmüştüm.

Yapacağım ilk iş kovaların içindekileri masanın üzerinde oluşturduğum çadırın içine boşaltmak ve her bir nesneyi çift katlı bir plastik torbaya koyarak kataloglamak.

Gözüme takılan uyluk kemiğinden başka kemik bulursam, materyalleri onlara sunduğumda –isimsiz olarak, elbette– adli tabibin neyin nereden geldiğini açıkça bilebilmesini istiyordum.

Kovadan birer birer çıkardığım nesneleri saf su kullanarak bir leğende yıkadım ve sonra pislikleri elekten geçirerek tırnaklar ve kulağın içinde bulunan minik kemikçikleri aradım.

William bunun oldukça uzun ve zahmetli bir iş olacağını fark ettiğinde evine gitmişti. Bir zemin haritasından lağımın yerinin nasıl belirlenebileceğini açıklarken ilgilenirmiş gibi yapmış, ama topografyası kökten değişmiş olan yerlerde bile eski akarsular ve göl yataklarının yerini belirlemekten bahsetmeye başladığımda konudan tamamen kopmuştu.

Rögardan çıkardıklarım arasındaki tüm belirgin kemikleri tespit ettiğimde saat üçü geçiyordu. On bir kemik vardı. Neredeyse hepsi parmak kemiği idi.

Görünüşe göre anne rakun bir iki çocuk eli ya da muhtemelen birkaç farklı parmak çalmayı başarmıştı.

Ayrıca uyluk kemiğinin yanı sıra kaval ve dirsek kemiklerine aitmiş gibi görünen birkaç kemik parçası da vardı, ama tamamen emin olamıyordum.

Teorik olarak izi bana kadar sürülemeyecek olan dijital bir kamerayla her şeyin fotoğrafını çektikten sonra ekstraksiyon aşamasına geçtim.

Küçük bir kuyumcu matkabı ve oksijen bulaşmasını önlemek için özel bir polimer yalıtım kullanarak her bir parça-

dan üçer örnek çıkardım; her bir kemigin temiz bölümünden kendi örneklerini çıkarması için adli tabibe yeterince materyal bırakmıştım.

Bir yanını, bir jelatinin içindeki Neandertal dizilimlerinden DNA örnekleri çıkarıp onu bu örneklerin birindeki kemik iliğiyle değiştirerek Sanjay'ı işletmek istiyordu.

Neyse ki diğer yanını bunun tüm fikirler içinde en kötüsü olduğunun farkına vardı ve böylece geceyi sonlandırmaya karar verdim.

Kontrol örneklerimi buzla dolu bir soğutucuya yerleştirdim ve geri kalanını bir termal torbaya koyarak öncelikli olarak haniline yazılı tahvillerle, istihbarat ajansları tarafından kullanılan adli bulgularla ve internet üzerinden ya da FedEx veya UPS gibi sıradan kargo şirketleri ile gönderilemeyecek kadar hassas olduğu düşünülen bilgilerle dolu taşınabilir bellekleri göndermek için kullanılan bir kurye servisinin numarasını tuşladım.

Takım elbise giymiş ve omzunda deri çanta taşıyan orta yaşlı bir adam benimle lobide buluştuğunda ona paketi teslim ettim.

Yedi saat içinde örnekler Virginia'daki bir laboratuvara varacaktı ve sonuçlar gün sona ermeden elimde olacaktı. Neyse ki laboratuvarın sahibine bazı iyilikler yapmıştım ve ücret ödemem gerekmeyecekti. Bu tür bir laboratuvar hizmetinin maliyetiyle muhtemelen bir dinazor falan klonlayabilirdim. Los Angeles Emniyet Müdürlüğü beni dava etmeye karar verirse laboratuvardan bir fatura isteyecek ve onu yargıcın suratına doğru sallayacaktım.

Bu DNA sonuçlarının bana söyleyecekleri Los Angeles Emniyeti'nin kendi başına keşfedeceklerinden pek farklı olmasa da, bazı genlerin aktif olup olmadığını gösterecek ve metilasyon ya da DNA'nın diğer bazı dışavurum şekillerinin mevcut olup olmadığını tespit edecek bazı özel testlerimiz de yok değildi. Tüm bunlar, kurbanların nasıl görüldüğüne dair daha

dogru veriler elde etme çabasının bir parçasıydı ve bu laboratuvarın var olma nedenlerinden en önemlileri arasındaydı.

Sıradan eski DNA zincirleri kişinin görünüşünü yaklaşık olarak verebilse de, bu genlerin kendilerini nasıl dışa vurduğunu belirleyen yarım düzine kadar etmen daha vardı. Basitçe anlatmak gerekirse, kodların birçoğu AGTC türü yönergeler hâlinde bulunurdu ama bazıları ayrıca yüzeye de tutunurdu

Bitkin beynim beni federal hapishaneye gönderecek ve bir daha mikroskop bulunan herhangi bir ortama adım atmamın yasaklanmasına neden olacak başka bir şamata daha bulmadan biraz kestirmeye karar verdim.

O kadar yorgundum ki uykuya dalarken ölüm kokusunu bile fark etmedim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyandırma Servisi

DNA'nın –genetik ve başlı başına yaşamın kökenine dair bilgilerin ana taşıyıcısı olarak görev yapan molekülün– keşfinden önce kalıtsallık biyolojideki en büyük gizemlerden biriydi. Darwin'in ispinozlarından Mendel'in bezelyelerine kadar, ebeveynlerden çocuklara geçen özellikleri kontrol eden görünmez bir güç olduğunu anlayabiliyorduk. Ve daha yakından baktığımızda, kuralların gizemli ve keyfî bir güç tarafından yönetilmek yerine, kalıtımın matematiksel ve genellikle oldukça öngörülebilir olduğunu bulduk.

Watson ve Crick DNA'nın yapısını görüntülemek için kullandıkları X-ışını kristalografisinden yeterli miktarda elverişli bilgi elde etmeyi başardığında nihayet kayıp parçaya ulaşmıştık. Ama bu yapboz parçası da başlı başına bir gizemdi. Ne kadar zeki ya da ne kadar uzun boylu olacağınıza karar veren basit kodlar bulmayı bekliyorduk, ama bunun yerine bazen

bu etmenlerle ilintili olabilen ve bazen de, sinir bozucu bir şekilde, olmayabilen genler bulduk.

DNA rahatlıkla anlaşılabilen basit bir tarif kitabı değildi. Devasa şeritleri daha çok evrimin zorunlu kıldığı doğaçlama bir yöntemle bir araya getirilip sıkıştırılmış yönergelere ya da spagettiye andıran bilgisayar kodlarına benziyordu.

Yaşama ilişkin, etkin bir mimar gerektirmeyen bir açıklama bulma arayışımızda başarıya ulaştık, ama aynı zamanda düzenleyiciyi denklemden çıkardığımızda düzeni de kaybettiğimizi fark ettik.

Laboratuvardan e-postayla gönderilen ilk DNA diziliminin çubuk grafiklerini ve dijital çıktılarını tararken, insan yaşamını oluşturan dağınık, gelişigüzel yönerge koleksiyonunu görebiliyordum. Bazıları bu neredeyse rasgele örüntünün bir mucizenin kanıtı olduğunu iddia etse de, bana göre, bu mantıkla ilerlediğimiz takdirde, doğmayı başarmış tüm canlılar bir mucizeydi – ve hepimiz birer mucizeyse o hâlde hiç kimse mucize sayılmazdı çünkü bu kelime anlamını yitirirdi. Yaşam ya vardı ya da yoktu.

Bu yaşam –bir erkeğe ait olduğunu artık kesin olarak biliyordum– kendi DNA'sının bir hatası yüzünden değil, ya başka birinin DNA'sındaki hata yüzünden ya da bu kişinin yetiştiği ortamın hatası yüzünden zamansız bir sonla karşılaşmıştı.

Kurban A, DNA zincirlerine bağlı olan telomerlerin uzunluğuna bakılırsa yedi ile on iki yaş aralığındaydı. Anne karnındayken düzgünce beslendiğini varsayarsak –Oyuncakçı'nın seçtiği çocukların geçmişi göz önüne alınırsa, kesin değildi bu– boy uzunluğu ortalama düzeyde olmalıydı. Yaygın olarak uzun yaşam ve erkek tipi kelliğe bağdaştırılan bir gene sahipti. Bende de aynı genden vardı. Saçlarımın hizası pek değişmemişti ve yaşamımın erken sonlanıp sonlanmayacağını henüz bilmiyordum.

Etnik olarak çeşitli gruplarda görülen mutasyonlara sahipti. Ağırlıklı olarak Afrikalı genlerine sahip olsa da ayrıca Ortadoğu, İrlanda ve orta İtalya'dan genlere de sahipti. Ten rengi safkan Afrikalı olan atalarına göre daha açık olmalıydı. HERC2 geninin mavi, GEY geninin ise yeşil versiyonunu taşıdığı için gözleri yeşildi.

Bu, Afrikalı bir soydan gelen birine göre olağandışı bir özellikti, ama Kuzey Avrupalı kökleri göz önüne alındığında o kadar da ender değildi... Zihnimin gerisinde bir şeyler dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Kurban B'nin profilini açtım ve DNA'sına göz gezdirdim. A ile çok benzer bir etnik kökeni vardı, ama ayrıca Lübnanlı ve İskandinav genleri de taşıyordu. En ilginç de şuydu: Onda da mavi HERC2 ve yeşil GEY genleri vardı.

Bu iki kurban, genetiklerine bakılırsa yakın akraba değildi. Aynı göz rengi genlerine sahip olma olasılıkları...

Christopher Bostrom'ın bilgisayarındaki fotoğrafını açtım. Gözleri yeşildi! Peki ya Artice? Onun gözleri ise gri, neredeyse gümüşiydi. Bu oldukça ender bulunan bir gendi – aslında genetiğin çıldırtıcı ayrıntılarından biri olan, henüz tam olarak anlayamadığımız OCA2 geniyle ilgili bir gen kombinasyonuydu. Bazı göz rengi genleri sıkı kurallara göre çalışırdı; diğerleri ise henüz kavrayamadığımız diğer etmenler tarafından kontrol edilirdi.

Oyuncakçı'nın kurbanlarından en az üç tanesinin yeşil ya da gümüşü gözleri vardı. Peki ya Kurban C?

Bu kurbanda yeşil göz geni yoktu ama OCA2'nin tuhaf bir versiyonuna sahipti. Acaba onun da gözlerinde bir renk bozukluğu olabilir miydi?

Bu, görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir tesadüftü. Los Angeles Emniyet Müdürlüğü laboratuvarındaki Sanjay'i aradım.

“Sanjay?” diye yanıtlandı.

“Ben Theo. Hızlı bir sorum olacak: DNA dizilimlerini alabildin mi?”

“Bu konuşmayı yaptığımızı sanıyordum,” diye cevap verdi.

“Onları bana vermeni istemiyorum. Bir şeyi kontrol etmeni istiyorum. Daha doğrusu bir şey aramanı...”

“Pekâlâ. Ama bu tek taraflı bir konuşma olmak zorunda, tamam mı?” Klavyesini tuşlarken bir duraksama oldu. “Ara-
dığım şey nedir? İlk dosyayı açtım.”

“HERC2 ve yeşil GEY genlerini ara. Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Bulabilirim. Tamam... Yeşil gözler mi? Christopher Bostrom’ın da gözleri yeşil değil miydi?”

“Evet, yeşildi.”

“Humm. Bakışım ilk çocuk da öyle. Şansa bakın. Bunun olma ihtimali kaç?”

“Ben de onu bulmaya çalışıyorum. Başka bir dizilimi aç.”

“Tamam. Ha... HERC2 ve yeşil GEY. Bu çok tuhaf...”

Adrenalinin damarlarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum. Ya benim elimdeki ilk iki örneğin aynısını açmıştı ya da kurbanların en az dört tanesinin göz rengi aynıydı. “Pekâlâ. Şimdi bir yenisini aç.”

“Bir saniye. Şu anda yalnızca sekiz kişinin dizilimi var. Tamam, işte burada. Humm, hayır. Kahverengi HERC2.”

“Tamam. Belki de bu, katilin değişmez kuralı değildir, sen yine de diğerlerini bir dene.”

“Pekâlâ, dördüncüye bakıyorum. Burada da yeşil göz yok. Beş ve altıyı kontrol ediyorum.” Bir dakika geçti. “Olumsuz. Ama yine de ilginç bir küme. İki yeşil gözlü çocuk.”

“Ve Artice. Onun gözleri gümüş renginde.”

“Adamımızın belirli bir tipi varmış. Burası kesin. Onun için asıl sorun, etrafta böyle kişilerden fazla bulunmaması.”

Sanjay’ın söylediklerinde bir şey zihnimi harekete geçirdi. “Bekle bir saniye.” Dizilimin doğru olduğundan emin olmak

için bilgisayarına birkaç veri girerek bir arama yaptım. “Diğerlerinde OCA2’nin yaygın olmayan varyasyonları bulunuyor mu?”

“Bir bakayım... Bir dakika. Ha... Var. Bu gerçekten... çok tuhaf. Diğer altı örneğin hepsinde benzer mutasyonlar var.”

Bu yapboz parçası yavaşça odağıma yerleşirken, “Çünkü yeşil gözler onun bir numaralı tercihi değil,” diye yanıtladım.

“Bekleyin, OCA2... Bu neyi etkiler?”

“Birçok şeyi. Ama bakmakta olduğun, mutasyona uğramış versiyonu çok belirgin bir özellik taşıyan insanlarda bulunuyor; muhtemelen bir insanın sahip olabileceği en belirgin görsel mutasyon: Albinizm.”

Hattın diğer ucunda ani bir iç çekiş duydum. “Bu büyük bir olay,” dedi Sanjay. “Chen’i aramalıyım. Bunun farkına nasıl vardınız?”

“Üzgünüm, bunu sana söyleyemem.”

Üstlerine vakada büyük bir gelişme olduğunu ve hangi kayıp çocuk vakalarının Oyuncakçı’yla ilintili olabileceğini söyleyebilmesi için telefonu kapadım.

Katilimiz başka bir yerde faaliyetlerine devam ediyorsa, bu sayede onu belirleyebilirdik.

Predox daha şimdiden Houston, Atlanta, Denver ve Şikago’da bir avcı olabileceğini söylüyordu. Ona albinizm ya da kızıl saç gibi, bir Afrikalı Amerikalıya ayıksı bir görüntü sağlayabilecek başka bazı durumlar için anahtar kelime araması yapmasını söyledim.

Bir saat sonra sonuçları tararken kapım gürültüyle tıklatıldı.

Arkama dönerek, “Lütfen rahatsız etmeyin,” diye seslendim. Topladığım örnekleri hâlâ kutulara yerleştirmemiştim. Bunları isimsiz ve olabildiğince hızlı bir şekilde Los Angeles Emniyet Müdürlüğü’nün laboratuvarına ulaştırmalıyım.

Bu sefer kapı daha yüksek sesle tıklatıldı.

“Bekleyin.” Üzerimde yalnızca kot pantolonum ve tişörtümle, çıplak ayaklarla doğrulup kapıya yöneldim.

Açığımda Dedektif Chen, yanında Los Angeles Emniyet Müdürlüğü üniformalı iki memurla karşımda duruyordu ve hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Elindeki kâğıt parçasını yüzüme doğru salladı. “Bu, mülk için arama emrim ve delil karatma bulgularına rastlarsam sizi tutuklama emrim var.”

Arkadaki mini laboratuvarıma, düzgünce sıralanmış hâlde plastik torbalarının içinde duran ölü çocuk örneklerine baktım.

Hay aksi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sorgu

Bir sorgu odasında, masada oturuyordum. Burası bir konferans salonu değildi çünkü masa fazla küçüktü ve bana yakın olan tarafa cıvatalanmış olan halkanın kelepçe takmak üzere tasarlanmış olduğu belliydi.

Neyse ki şu anda kelepçeli değildim. Gerçi son kez kendimi kelepçelenmiş hâlde, beni öldürmek isteyen bir adam tarafından yoldan çıkarılan bir araçta bulduğumdan beri bu konuda videolar çeken Austinli bir adam sayesinde, kelepçeden kurtulma sanatının inceliklerini öğrenmiştim. Ayrıca iş saatlerinden sonra, artık tıp okuyan eski bir MMA şampiyonundan, yalnızca teorik bir bilgi olarak kalmasını umduğum kişisel savunma dersleri alıyor, karşılık olarak da okuldaki kurullarından geçmesine yardımcı oluyordum.

Chen ve yanındaki dedektif Raul Avila, ortalığın hâline bakılırsa, niyetlerini –ya da hiç olmazsa onları ne kadar ciddiye almamı istediklerini– açıkça belli ediyorlardı, ama ben davranışlarının gerçek nedenlerinden hâlâ emin değildim.

Bildiğim tek şey, bu kadar hızlı bir şekilde arama emri çıkarmış olmalarına bakılırsa, emirlerine amade bir saveıları ve dost canlısı bir yargıçları bulunduğuydu.

Ayrıca, kendimi benzer bir durumda bulduğum son seferinde çenemi tutamadığımı ve cinayetle suçlanmaya tehlikeli ölçüde yaklaştığımı da biliyordum.

Aydınlık ve iyilik güçleri benim yanımda olsa da, Chen şu anda olayları öyle görüyordu. Kendi DNA örneklerimi nasıl elde ettiğimi bilmek istiyordu.

Örnekleri kamuya açık bir sokaktan almış olmama ve sorulara hazır bir cevabım olmasına rağmen dilimi tutmam gerektiğini biliyordum. O arama emrini yüzüme doğrulttuğu andan beri, “Telefon görüşmesi,” demek dışında tek kelime etmemiştim.

“Dr. Cray, bu örnekleri ne zaman topladınız? 911’i aradıktan önce mi, yoksa sonra mı?”

“Telefon görüşmesi.”

“Bunu açıklayabilerseniz telefon etmenize gerek kalmayabilir. Yalnızca soruma cevap verin.”

Bu sefer odanın karşı duvarından beni izleyen kameranın camına doğru bakarak, “Telefon görüşmesi,” diye tekrarladım.

“Daha önce bizimle işbirliği yapmaya pek hevesliydiniz; size ne yazık ki görmezden geldiğiniz sıkı talimatlar verilmişti.”

Yalnızca dedektiflerin arasındaki boşluğa bakmakla yetindim.

Chen, Avila’ya dönerek, “Sen konuş,” dedi.

“Dr. Cray, sağlam bir delil güvenlik zinciri kurmamız çok önemli. Böylesi bir delil kararına eylemi tüm vakayı mahvedebilir,” dedi Avila.

“Telefon görüşmesi.” Örneklerimin onların delil zincirinin dışında olduğunu ve zaten hiçbir zaman delil olarak ilan edilmediğini söylemek istiyordum, ama bunu yaparsam çok riskli bir yola girmiş olurum.

Chen sinirlenmeye başlamıştı. “Bir saat içinde bu kapıdan çıkıp gitmenize izin verebiliriz. Ya da resmi olarak dava açabilir ve bir avukat yarın –bu kadar çabuk olursa tabii– size teblig getirene kadar adınız *delil karartma* sözcükleriyle yan yana gazete manşetlerine çıkmış olur.”

Hiçbir şey söylemedim, ama bu sözleri istemsizce sırtıma neden oldu. Bunun, görmeyi isteyeceği son manşet olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bu ancak, tüm adli delilleri çöpe atmaya çalışan bir savunma vekilinin işine yarardı.

Sanırım tepkimin nedenini anladı ve konuşma tonunu değiştirdi. “Size birçok sebepten dava açabiliriz. Vücut dokusu hırsızlığı. Sağlık yönetmeliği ihlali. Mülke izinsiz girme. Birden çok suçunuz var. Burada hapisten bahsediyoruz. Para cezasından değil.” Avila’ya döndü. “Öyle değil mi?”

“Rahat rahat. Fakat bize bazı şeyleri açıklarsanız buradan çıkmanıza da yardımcı olabiliriz. Ne dersiniz?”

“Telefon görüşmesi.”

Chen kıpırmızı kesildi. “Biliyorsunuz ki burada ne kadar zaman geçirirsek şüphelinin izini sürmek için o kadar az vaktimiz kalıyor.”

Sonunda kendimi tutamayıp, “Deme ya,” diye mırıldandım.

Avila çileden çıkmış bir hâlde bana baktı. “Siktir et şu he-rifi.”

“Peki, Dr. Cray, istediğiniz gibi olsun. Sizi nezarete göndereceğiz. Geceyi hapis hanede çok sevimli insanlarla birlikte geçirme fırsatınız olacak. Ve yarın, şanslıysanız bir tebligat alacaksınız. Bizim sağlayacağımız kamu avukatından daha çok güvenebileceğiniz bir dava vekili bulabilirsiniz bir iki günde çıkabilirsiniz. Bu sırada da otel odanızda bulduğumuz, tüm bunlara neden olan örnekler hakkında basın dilediği hikâyeyi uydurmasına izin vereceğiz.”

Avila benim gözümü korkutmaya çalışarak Chen’e dönüp,

“Kayıtlarda kaçak mal bulundurma gibi genel bir terim kullanabilir miyiz?” diye sordu.

Olabildigince sabırlı bir şekilde yerimde oturmaya devam ediyordum. Anlamadıkları şey, hayatımda itibarımla ilgili önemsedığım tek şeyin bir süre önce ölmüş olduğuydu.

Chen kapıyı tıklattı ve bir memur içeri gelerek beni kelepçeledi.

İşlem alanına götürüldüğüm sırada Chen arkamdan seslendi. “Bana ulaşmaya zahmet etmeyin. Sizinle işim bitti.”

Sonraki bir saat boyunca küçük düşürücü bir dizi işlem-den geçirildim. Bunların çoğu, sorunlu tiplerin resimlerinin yer aldığı bir sabıkalı albümünün yanındaki plastik sandalyede oturmak, adımın çağırılmasını beklemek ve çeşitli odalardan geçirilerek parmak izlerimin alınması, fotoğrafımın çekilmesi ve üzerimde kaçak mal bulunup bulunmadığının belirlenmesi için oldukça ayrıntılı ama pek de tıbbi olmayan bir aramadan geçirilmekten oluşuyordu.

Sonunda, bir telefonun bulunduğu küçük bir bölmeye götürüldüm ve telefon görüşmesi yapmama izin verildi.

Montana’da Joe Vik olayının dur durak bilmeyen akıbetinde yolumu bulmama yardımcı olan bir avukatım vardı ama Los Angeles’ta bana pek yardımı dokunmazdı.

Bu yüzden bir avukat aramak yerine daha iyisini yaptım: Dostum Julian Stein’ı aradım. Julian bir risk sermayedarı, bilimin ateşli bir destekçisi ve yaygın olmayan görüşleri savunmaktan korkmayan bir ikonoklasttı.

“Hey, Theo! N’aber? Şu laboratuvar sonuçları işine yaradı mı?”

“Öyle de diyebiliriz...”

“Eyvah. Ne oldu? Bu seferki de mi peşine düştü?”

“Hayır. Daha kötüsü. Polisler peşime düştü. İyi bir avukatın var mı?”

“Şu anda nezarete misin?”

“Evet. Biraz önce tııldım.”

Beni hoparlöre aldı; telefonda bir şeyleri tuşladığını duyabiliyordum. “Los Angeles Emniyet Müdürlüğü mü?”

“Aynen o.”

“Saat kaç? Dokuzaya mı geliyor?”

“İbligat yarın gelebilirse harika olur.”

“Sikerini öyle işi. Bu gece kendi yatağında uyuyacaksın.”

“Ama yatağım Austin’de...”

“İyi ya, sana bir jet gönderirim.”

“Bana yalnızca bir avukat lazım.”

“Bir saniye.” Bir şeyler daha tuşladı. “Yoldadır.”

“Hemen mi?”

“Evet, bayım. Mary Karlin. Hiç duydun mu?”

“Evet. CNN ve FOX’ta çıkan duruşma avukatı. Dikkat çekmeyi seven birisi sanırım?”

“Evet. Tam da bu yüzden, isteyeceğin kişi. Duruşma salonunda yapabilecekleri yüzünden değil – daha ziyade, polislerin onun geldiğini görünce yapacakları şeyler yüzünden.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Adalet

İki saat sonra, trafikte kırmızı Tesla Model X’iyle süratle markas atarak Elon Musk’ın mühendislerinin gerçekten de duyduğum kadar iyi olmaları için dua etmeme neden olan Mary Karlin’in yolcu koltuğunda oturuyordum.

Elli yaşlarında, minyon yapılı, kıpkırmızı saçları ve hiç durmayan bir ağzı olan Mary, yanında bir polis müdürüyle birlikte emniyete dalmış ve ben daha ayakkabılarımı çıkaracak fırsatı bulamadan serbest bırakılmamı sağlamıştı. Polis merkezinde hâlâ aklımı karıştıran bir kasırga yaşanmıştı.

“Justice Davenport’a teşekkür etmelisin. Serbest bırakılmanı emreden oydu.”

“Sana iyilik borcu mu vardı?”

“Ha!” Direksiyonu kırarak bir Prius’u daha solladı. “Hı de değil. Benden nefret eder. Tek yaptığımı, ona, geceyi nezarete geçirmen gerekiyorsa dışarı çıktığında seni bekleyen bir basın toplantısı düzenleyeceğimi, basına da Los Angeles emniyetinin seni, soruşturmanın bu kadar kötü gidiyor olmasından utandıkları ve davayı batırdıkları takdirde *hazırda* bir günah keçisinin olmasını istedikleri için nezarete attığımı anlatacağımı söyledim.”

“Hımm. Hiç öyle düşünmemiştim.”

“Akıllarında böyle bir şey var mı bilmiorum. Ama onları etkilemeye yetti. Ee, peki seni *neden* tutukladılar?”

“Yani beni hiçbir şey bilmeden mi çıkardın?”

“Kaydını okudum. Oldukça belirsiz ifadeler kullanılmış. Bu da hiç işlerine yaramadı. Kendi ayaklarına sıkıldılar. Anlatmak zorunda değilsin ama ben senin avukatınım ve deli gibi merak ediyorum.”

“Wimbledon evinin yakınlarındaki tıkalı bir rögar deliğinde bulduğum birkaç örneği aldım.”

“Kamuya ait bir sokaktan mı?”

“Evet.”

“Hasiktir, iyi bari. Tıkalı mıydı? Şehir çevre koruma vasısı çignenmiş. Yoksul bir mahalleyse yeni bir federal müracaatta daha bulunacağım. Devam et...”

“Şey, birkaç kemik buldum ve kendi analizimi yapmak için birkaç DNA örneği aldım.”

Otobüs şeridinde hızlanırken, “Bayıldım!” dedi. “Yani örneklerin, suç mahallinden alınmadı?”

“Hayır. Oraya gittiğimi bile bilmiyorlardı.”

“Örneklerin nereden geldiğini biliyorlar mıydı?”

“Hayır. Dilimi tuttum. Chen ya polisi aramamdan önce ya da sonra bunları Wimbledon evinden aldığım gibi bir izlenime kapılmıştı.”

“Daha önce sana elinde bir delil olup olmadığını sormuş muydu?”

Chen, tıpkı Montana’da yaptığım gibi örnek toplamış olduğumdan endişelenerek bunu bana birkaç kez sormuştu. “Evet. Defalarca. Ona hayır dedim. Gerçek bu.”

“Sorgunun videosunu isteyeceğim. Dedektifin hiç hoşuna gitmeyecek bu. Fakat olay yerinden –evin olay yeri hâline gelmesinden önce bile– hiçbir şey almamış olman olayı basitleştiriyor. Seni asla bu konuda suçlayamazdı.”

“Ona söylemeli miydim? Belki de hepimizi bunca zahmetten kurtarabilirdim.”

“Tabii ki hayır! Ne yapmaya kalkışacaklarını asla ama asla bilemezsin. Ağzını açmayarak iyi yapmışsın. Ee, şu örnek dediklerin nedir?”

“Kemik.”

“İğrenç. Peki, onlara otel odanda el mi koydular?”

“Evet.”

“Nereye koyulacaklarını sana söyledi mi?”

“Aslında, sanırım onları Wimbledon olayıyla ilgilenen laboratuvara götürdüler.”

Mary heyecanla, “Uuv, sıçmışlar,” dedi. Arabasının ekranındaki bir düğmeye vurdu. Genç bir kadın, “Buyurun?” diye yanıtladı.

Mary, “Bana Davenport’u bağla,” dedi.

“Bir saniye.”

Mary yola odaklanmaya karar vermeden önce bana döndü. “Onlar senin şahsi malların. Sana sundukları arama izninin kapsamına göre, onları delillerin arasına sokamazlar hatta onları Wimbledon vakasıyla aynı bağlamda bile değerlendiremezler.”

“Onlarda kalmalarını istiyorum.”

“Ben de, ama sana karşı bir tehdit olarak kullanacaklarsa olmaz.”

“Yine ne var, Karlin?” dedi aksi bir yaşlı adamın boğuk sesi.

“Duyduğuma göre Los Angeles Emniyeti’ndeki dedektiflerin, yalandan bir izinle birinin özel eşyalarına el koymuş ve onları çoktan Wimbledon laboratuvarına göndermiş bile.”
“Ee?”

“Ee mi? Eh... Değerli olabilecek bir şeyin çöpe atılmasını istemiyorsan Yargıç Lau’yu arayıp dedektiflerine sikip attıklarını bu işi hemen düzeltmelerini emretmesini söyle. Zaten muvekkilimi suçu ona yıkmakla tehdit ettiler – bu arada kendisi şu DNA zimbirtılarını evle uzaktan yakından alakası olmayan kamuya açık bir röganın içinde buldu. Haksız tutuklama davasıyla ilgili Kleiner’la çoktan konuştum bile.”

“Hayır, konuşmadın. Burada benimle oturuyor.”

“Eh, numarası hızlı arama listemde. Aynı şey sayılır.” Bana dönerek, “Başka bir şey aldılar mı?” diye sordu.

“Bilgisayarımıla silahımı.”

“Soytarılıktan başka bir şey değil. Bunu duydun mu? Lau oradaysa bu işi nasıl düzelterekle ilgili ona akıl vermeni öneririm.”

“Siktir git, Karlin.”

“Öyle yapmalıyım ama ne yazık ki bu şehirde siktirme-ye degecek kadar adam olan kimse yok.” Bunları söyledikten sonra “Aramayı Sonlandır” tuşuna bastı.

Kafam karışmış bir hâlde ona bakakaldım. Biraz önce neler yaşandığını hiç anlamamıştım.

Yüz ifademi fark etti. “Silah çekeceksen tetiğe basmayı göze almalısın,’ sözünü duydun mu hiç?”

“Evet...”

“Fena blöf yapılar. Chen ve senin gözünü korkutmaya karar veren diğer her kimse. Tahmin yürütmem gerekirse, onlara seni hizaya getirmelerini söyleyen kişi, bu davayla il-

gilenen savcı Grassley olmalı. Ama sorun şu ki sana bir fail gibi davrandılar, ilgili bir vatandaş olarak değil. Bu da yalnızca saygısızca olmakla kalmadı, aynı zamanda da geri tepti.”

“Peki, bu durum davayı etkileyecek mi?”

“Etki metki yok. Los Angeles Emniyeti muhtemelen bu gece eşyalarını geri verir.”

“Wimbledon davasını kastetmiştim. Onu etkileyecek mi? Çünkü önemli olan o.”

“Ah, şu mesele. Doğru. Senin dibine kadar iyi niyetli olduğumu unutmuşum. Hayır. Senin işine karışmalarının nedeni, birini bulmuş olduklarını düşünmeleri ve bu nedenle de seni susturmak istemeleri.”

“Ne? Birini buldular mı?”

“Bunu benden duymuş olma ama Brezilya’dan bir suçlunun iadesi için talepte bulundular. Sanırım orada hapiste yatan biriyle eşleşen bir parmak izi ve kan örneği bulmuşlar.”

“Vay anasını.”

“Şansları yaver gitmiş. Adam, çetelerin kullandığı kiralık katillerden biri. Birkaç ay önce Brezilyalılar tarafından yakalanmış.”

“Dur biraz, birkaç ay mı dedin? Bu hiç mantıklı değil. Bildiğimiz son kurban kaybolalı daha bir ay oldu.”

Mary başını iki yana salladı. “Bu konuda hiçbir bilgim yok. Ama adamı yakaladıklarını düşünüyorlar.”

“Bence yanılıyorlar.”

Mary, otelimin garaj yoluna çekti ve arabayı park etti. “Ne diyeceğimi bilemiyorum, tek bildiğim, seni dinlemek istemeyecekleri. Bırak, adamı getirsinler. Tüm deliller örtüşmediği takdirde adamı eleyeceklerini umuyorum.”

“Ama bu aylar sürebilir...”

“Rahat sürer. Sen elinden geleni yaptın.”

“Bundan emin değilim. Gerçek suçlu hâlâ dışarıda.”

“Belki. Ama bildiğim şey şu ki Chen bir daha kapını çaldığında elinden geleni ardına koymayacak – muhtemelen seni tuzağa düşürecek kadar ileri gidecek. Profesyonel olarak sana tavsiyem, uzak durman. Sihirli numaralarımın da bir sınırı var.”

Kapımı açtım. “Teşekkür ederim. Ee... Ödemeyi nasıl halledeceğiz?”

“Bu seferlik bendensin çünkü iyi bir amaç uğruna savaşıyorsun. Bir sonraki sefer Julian’a dolgun bir fatura göndereceğim. Şimdilik iyi geceler. Ve bilgisayarını kahvaltuya dek getirmezlerse beni ara. Ah, bir de DNA zimbirtularının onlarda kalabileceğini söylemek için bir şeyler uyduracağım.”

Mary arabayla uzaklaşırken, nasıl ilerlemem gerektiğini düşünmeye çalıştım. Şu Brezilya bağlantısı işleri değiştirebilir ya da değiştirmeyebilirdi, ama bunu bekleyemezdim.

Sabah kapım çalınmadan hemen önce, Predox daha önce fark etmediğim ve olayı olduğundan çok daha acil hâle getirebilecek potansiyel bir örüntüyü işaretlemişti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Yeni Gerçeklik

Bilgisayarımın karşısında oturup, fırıl fırıl dönen renkli şeritlere bakar ve Predox’a hangi soruları sormam gerektiğine karar vermeye çalışırken, bilimin armağanlarından birini hatırladım: Yeni bir gerçek keşfettiğinizde, olaylara tüm bakış açınızı değiştirebilecek yepyeni bir göz de kazanıyordunuz.

Newton’ın yeni matematiği, öncesinde bilinmeyen dünyaların yörüngesel döngülerini keşfetmeyi mümkün kılmıştı. Einstein’ın, uzayın nasıl bükülebileceğini de dikkate alan daha zarif görelilik bilimi, Newtoncu matematiğin Merkür’ün yörüngesini güneşe bu kadar yakın olarak hesaplayamamasının nedenini anlamamızı sağlamıştı.

Daha yakın bir tarihte astronomlar çok uzagımızda bulunan dış güneş sistemindeki Oort Bulutu'nu oluşturan buz kütlelerinin üç boyutlu haritasına baktığında, tuhaf bir örünü keşfetmişlerdi: Nesneler, eğik bir çanağın içinde su misali, sanki bir şey onları kendine çekiyormuş gibi tek bir yönde kamelenmiş gibiydi.

Bu da güneş sistemimizde daha önce keşfedilmemiş bir gezegen olduğu teorisinin ortaya atılmasına yol açmıştı – bu teorik gezegen, astronomlar orijinal dokuzuncu gezegen olan Plüton'un gezegen niteliği taşımadığına karar vermeseydi Onuncu Gezegen olarak adlandırılacaktı.

Bu yeni Dokuzuncu Gezegen hâlâ kuramsal olsa da, varlığını destekleyen verilerin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Bu gözlemi yapan ve yeni gerçekliği tam anlamıyla kabullenen astronomlar ayrıca bir keşifte daha bulunmuştu: Bilimciler yıllar boyunca güneşin, güneş sistemine nazaran neredeyse üç derecelik bir eğime sahip olduğunu gözlemlemişlerdi.

Bunun belki de güneş sisteminin yapısıyla ilgili olabileceği dışında kabul edilen herhangi bir açıklama yoktu – hafif bir yokuşun üzerine kondurulmuş bir ev gibi. Ancak Dokuzuncu Gezegen astronomları, güneş sisteminin uzaklarında devasa bir nesne varsa, bunun iç güneş sistemine olan etkisinin gözden kaçmayacak düzeyde olacağını fark etmişti. İnandırılmaz ölçüde uzun bir kaldıraç gibi, iç gezegenlere hafif bir eğim kazandırır ve güneşin eğimli görünmesine neden olurdu; oysa asıl eğimli olan bizlerdik... En azından bilimciler böyle olabileceğini düşünüyordu.

Oyuncakçı'nın, kurbanlarını –yalnızca uygunluk durumlarına göre değil– olağandışı fiziksel özelliklerine dayanarak seçtiği gerçekliğini kabullendiğimde bu bana genel soruya bakabileceğim yepyeni bir merceğe kazandırdı. Bu doğruysa, başka neler doğruydı?

Oyuncakçı kurbanlarını tuhaf görünüşlerine göre seçiyorsa, seçimlerini başka hangi etmenler etkiliyor olabilirdi?

Her cinayetin en az beş önemli etmeni olurdu: Bir kurban, bir ölüm şekli, bir yer, bir zaman ve bir katil. Hiçbirinin gelişigüzel olmadığını varsayarsak, bunlardan birini ya da daha fazlasını çözmek sizi, tıpkı bir denklem gibi, çözüme götürebilirdi.

Oyuncakçı'nın kurban seçimi, ilk aşamada fark ettiğimden daha da az gelişigüzellik içeriyordu. Elimde daha fazla adli veri olsaydı öldürme şekli –bıçakla cinayet– bana daha fazla bilgi verebilirdi, ama şu anda elimde başka veri yoktu. Cinayet yeri, en azından Wimbledon adresindeki cesetler için aynı gibi görünüyordu, ama bunu mutlak bir kesinlikle söylemek istemiyordum. Latroy'un, Oyuncakçı'nın Wimbledon'ı terk etmesinden yıllar sonra başka bir yerde öldürüldüğü neredeyse kesindi. Ve katilin kimliği henüz bir bilinmez olsa da, üç kurbanın kaçırılma zamanlarını yaklaşık olarak biliyorduk: Artice ve ölümden dönüşü, bir de Christopher ile Latroy'un ortadan kayboluşu.

Sormamız gereken sorulardan biri, ölüm zamanlarının katilin müsaitliğine mi dayandığı yoksa belirli bir amacı mı olduğuydu. Oyuncakçı bir işte çalışıyor ya da planlı şekilde seyahat ediyorsa ve kurbanlara boş zamanında rastlıyorsa, cevap müsaitlik olurdu. Amaç ise onları o gün öldürmesinin bir sebebi olduğu anlamına gelirdi.

Christopher'ın kaçırılması 22 Mart 2009'da olmuştu. Latroy bu yıl 15 Şubat civarında ortadan kaybolmuştu. Polis kayıtlarına göre Artice'in olayı ise Christopher'ın kaçırıldığı yılın 19 Haziran'ında yaşanmıştı.

Bu tarihlerin hiçbiri ilk bakışta herhangi bir dini önem taşımıyordu. Kişisel bir önemleri varsa, Oyuncakçı'yla konuşmaksızın bunun ne olduğunu öğrenmek imkânsıza yakındı.

Predox'a bu tarihlerin dolunaya mı denk geldiğini sordu-

gunda olumsuz yanıt aldım ve böylece Oyuncakçı'nın bir kurtadam olması olasılık dışı kaldı.

Cinayet zamanları arasında herhangi bir sayısal bağıntı olup olmadığını sordugumda Predox bana 354 saat cevabını verdi.

Üç yüz elli dört saat ilk bakışta benim için çok da güçlü bir sinyal değildi, ama sonra Predox'un bana bağlama en uygun olan sonucu değil, en doğru sonucu verdiğini hatırladım.

Üç yüz elli dört bölü yirmi dört, 29,5 güne eşitti: Ay dönüsünün uzunluğu.

Tamam, demek dolunaylar hakkındaki ilk içgüdülerim doğru yöndeydi ama Predox'a yanlış evreyi sormuştum.

Tarihlere yeniden baktım ve beynim doğru bir şey yaptığını anlayınca tatmin dolu küçük bir şok yaşadım.

Kurbanlar dolunayda öldürülmemişti: Aksine, öldürülmeleri (ya da Artice'in durumunda, neredeyse öldürülmeleri) aysız gecelere denk getirilmişti.

Bunun nasıl bir önemi olabileceğini hemen o anda akıl edemesem de aysız gecelerin, Oyuncakçı'nın komşulara görünmekten endişelenmeden arka bahçesinde çırılçıplak gezinip cesetleri gömmesine olanak tanınması dışında, bana büyük bir yardımı daha dokundu.

İstatistiksel olarak konuşursak, şu anda California'da kayıp olan yaklaşık bin çocuğun –ortalama– otuz beş tanesi yeniayda kaçırılmış olmalıydı.

Bu da o tarihler civarında kaçırılmış, yeşil gözlü ya da şimdiye dek elde ettiğim DNA bulgularına uygun başka fiziksel özellikleri olan çocuklara ilişkin arama ölçütlerimi daraltmamı sağladı.

Ne yazık ki Oyuncakçı'nın, her zaman kayıp kişi listesine giremeyen çocukları seçme gibi bir huyu vardı, bu yüzden verilerim sınırlı olabilirdi.

Predox'a bununla uyumlu herhangi bir kayıp vakası olup olmadığını sordum ve aldığım yanıt kanımı dondurdu.

On seksiz gün önce, Latroy'un kaybolmasından bir ay don-
gusu sonra. Ben bu ava başlanamdan yalnızca on gün önce.

Vincent Lamont on üç yaşındaydı ve Atlanta'nın yirmi beş
kilometre dışında, Georgia eyaletinin Snellville şehrinde kay-
bolduğu bildirilmişti.

Bir albinoydu.

Ay takvimini ve Oyuncakçı'nın tercihi ettiği fiziksel özel-
likleri kullanarak California'da son on yılı kapsayan bir ara-
ma yaptım ve bu ölçütlere uyan en az on iki çocuğun daha
kayıp olduğunu buldum.

Oyuncakçı'nın Los Angeles'ta bir ya da iki cinayet mahalli
daha olmalıydı.

Asıl soru şuydu: Onları ve olay yerinde olabilecek ipuçla-
rını bulmaya çalışacak mıydım? Yoksa Georgia'ya gidip katili
orada bulup bulamayacağıma mı bakmalıydım?

Bunlardan biri daha güvenliydi ve bana daha çok adli veri
sağlardı.

Diğeri ise beni çoktan yürüdüğüm ve neredeyse ölümüne
neden olan bir yola sokardı.

Beynim olayı kavrayana dek parmaklarım çoktan uçak bi-
letini ayırtmaya girişmişti bile.

Dedektif Chen belirsiz bağlantısının izini sürerken ben de
kendi ipuçlarımı takip edecektim. Onu, tekrar öldürme fır-
satı bulamadan yakaladığımız sürece kimin haklı olduğu pek
umurumda değildi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Nöbet

Georgia Eyalet Üniversitesi'nin hemen kuzeyindeki Atlanta
Sheraton'da tuttuğum otel odamda kendime bir operasyon
merkezi kurmuştum. Bilinen tüm kurbanların birer çıktısını

almıştım. Katilin Orta-Güney'de hamle yaptığı noktaları gösteren haritaları ve olası bilgilerle varsayımları yazdığım renk kodlu kartları duvara yapıştırmıştım.

Ayrıca yeniaya kadar olan günleri işaretlediğim büyük bir duvar takvimim de vardı: İki haftadan daha kısa bir süre kalmıştı.

Oyuncakçı'nın bir sonraki ay döngüsünde yeniden hamle yapacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu, ama cinayetler bir tür ritüel değeri taşıyorsa, yüksek olasılıkla bir şeyler olacaktı.

Katil haberleri görmüştü. Polisin, eski evini araştırdığını ve onu bulmaya çalıştığını biliyordu. Batıl inançları olan biriyse, kendini korumak için cinayet işlemeye devam etmesi gerektiğine karar verebilirdi.

Ya da vermeyebilirdi. Zihninin nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ayrıca Chen ile kafadarlarının, Brezilya gelişimini her an basına ilan etme ihtimali vardı. Böyle bir şey olursa, Oyuncakçı -Brezilya'daki şüphelinin polisin sandığı gelişme olmadığını varsayarsak- bir kez daha kurtulduğuna ve öldürmeye devam etmekte özgür olduğuna inanacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

İlginçtir ki kendimi Atlanta'da, seri katil profili çıkarma çalışmalarının ilk büyük gerçek testinin gerçekleştirildiği bölgede bulmuştum.

Atlanta Çocuk Cinayetleri adı verilen bir davayla, 1979 ile 1981 arasında öldürülen yirmi sekiz çocuk ve yetişkinin arasında bir bağlantı kurulmuştu çünkü kurbanların çoğu on sekiz yaşın altındaydı.

Yetkililerin etrafta bir seri katil olduğunu fark etmesi için yarım düzine cesedin bulunması gerekmişti. Bunların hepsi, siyahi suçlar diye bilinen suçları kapsadığı için polis, beyaz

kurbanlar için yapacağı çıkarımın aynısını yapmakta tereddüt etmişti – bu durumun, çoğu ırksal olan fakat ırkçılıkla ilgisi olmayan çeşitli nedenleri vardı ama hepsi aynı talihsiz sonuca çıkmıştı.

Toplum etrafta bir avcının kol gezdiğini fark edince çocuk bahçeleri boşaltılmış, insanlar nöbet tutmaya başlamış ve söylentiler yayılmaya başlamıştı.

Burası KKK'nın bir nesil önce açık bir şekilde faaliyet gösterdiği ve düzinelerce cinayetten sorumlu olduğu bir bölgeydi. Bazı KKK üyeleri hâlâ emniyet güçlerinde ve kamu görevlerinde çalışıyordu.

Bazıları bu örgütün geçmişte kaldığında ısrarcı olsa da, West Virginia'daki eski bir KKK üye alım sorumlusu olan Robert Byrd'ün Washington DC'de Demokrat Parti senatörü olarak görev yaptığı bir dönemde bu fikri tam anlamıyla kabullenmek zordu.

Yerel bir Klan liderince kaydedilen korkunç açıklamalar da cinayetleri övdüğü için sorunu daha da büyütmüş ve gelecekteki yıllar için komplo teorilerini körüklemişti.

Ancak FBI profil uzmanı Roy Hazelwood, siyahi polis memurlarınca kullanılan bir ekip aracının içinde siyahi mahalleleri turladığında, beyaz yüzünü gören insanların evlerine çekildiğini ve sokakları boşalttığını fark etmişti.

Bu durum katilin profilini çıkarmada ilk büyük atılımdı. Profil uzmanları, bu mahallelere giren beyaz bir adamın epey dikkat çekeceğini tahmin ediyordu – özellikle de cinayetler herkesçe duyulmuşken.

Toplum inançlarını ve medya spekülasyonlarını büyük bir cesaretle hiçe sayan Hazelwood ve yönettiği FBI ekibi, bu cinayetlerden siyahi bir adamın sorumlu olduğunu ileri sürdü. Daha önce seri katillerle yaşanan deneyimlere dayanarak birkaç varsayımda bulundular: Katil genç biriydi. Polislerle içli

dışlı olmaya çalışan bir tipti. Muhtemelen yalnız veya ailesiyle birlikte yaşıyordu.

Ne yazık ki bu profil, potansiyel şüpheli listesini bir ölçüye kadar daraltsa da hâlâ binlerce genç adamı tarif ediyordu.

Soruşturmacıların ihtiyaç duyduğu şey, cinayetlerdeki bir örüntüydü. Kurbanlar birkaç papel ya da ikna edici bir hikâye sayesinde bir yabancının arabasına binebilecek kadar yoksul insanlardı, ama şüphelinin cesetlerden kurtulma şekli, basında davaya yer verilmeye başlandığında değişmişti.

Cesetleri kıyıda köşede kalmış yerlere bırakmaktan vazgeçmiş ve onları daha kolay bulunacakları yerlere saklar olmuştu – ta ki bir adli tıp uzmanı basına katilin yöntem değiştirerek ipuçlarını silme amacıyla cesetleri suya bırakmaya başlayabileceğinden gelişigüzel bir şekilde bahsedene dek.

Bu medya gafı aslında soruşturmanın yararına olmuştu. FBI profil uzmanı John Douglas bu açıklama yüzünden katilin artık cesetleri atmak için Chattahoochee Nehri'ne bakan köprüleri ve başka yerleri kullanacağı çıkarımında bulundu.

Devasa bir çabayla polis memurları ve hatta stajyerler bile katili beklemek için bölgedeki tüm köprülerin yakınına konuşlandı.

Bir ay boyunca on iki köprüyü gözetledikten ve sıfır şüpheliyle karşılaştıktan sonra, soruşturmacılar ertesi gün bu operasyonu sonlandırmaya karar verdi.

Ne yazık ki kör talihli Wayne Bertram Williams, o gece bir polis akademisi stajyerinin, hemen altında nöbet tuttuğu James Jackson Parkway Köprüsü'nden bir ceset bırakmaya karar verdi.

Genç memur su sesini duyunca, caddeyi gözlemekte olan polislerin telsizine ulaştı ve Williams böylece durdurulmuş oldu.

Cesedin bulunması birkaç gün sürdü, ama sonunda, daha

önce bir diğer kurbanın daha kıyıya vurduğu noktadan yüz on metre ötede bulundu.

Williams salıverilmişti ama sürekli gözetim altında tutuluyordu. Evinin ön bahçesinde doğaçlama basın toplantıları düzenler, polisi küçümser ve hatta yalan makinesini atlattığı konusunda böbürlenirken, soruşturmacılar metodik bir şekilde aleyhinde açacakları davayı oluşturdu.

Nihayetinde iki adamın cinayeti için yargılanacak, başka yirmi dokuz cinayet için de soruşturulacaktı.

FBI'nın herkese açık internet sitesinde yer alan dava arşivlerini okumak, bir davanın aşamalı olarak nasıl oluşturulduğuna ilişkin ilgi çekici bir çalışmaydı. Başlangıçta neyin önemli olup neyin olmadığını bilmek zordu.

Profil çıkarma uygulaması, daha sonradan güçlü bir araç hâline gelse de, kendinden fazlasıyla emin profil uzmanları gerçeklerden çok içgüdüleri ve sezgilerine güvenmeye başladıkça birden çok soruşturmanın yanlış yönde ilerlemesine neden olmuştu.

Kahramanım Richard Feynman şöyle derdi: "Teorinizin ne kadar güzel olduğu önemli değil; ne kadar zeki olduğunuz önemli değil. Deneyimlerinize uygun düşmüyorsa yanlıştır."

Ben insan zihni ve hatta dedektiflerin suçluları yakalamak için izlediği süreçler konusunda uzman değildim. Ben sınırları esnek olmakla birlikte, gerçekleri karşısındaki örneklerden öğrenmeye alışık bir bilimciydim. Kendini bir örümcek ve hatta bir yaprak gibi göstererek gizlenebilen bir karıncayla karşılaşabilirdim elbette, ama karınca kişisel olarak beni kandırmaya çalışıyor olmazdı.

Öte yandan Oyuncakçı, davranışlarını genetiğinin ötesinde değiştirebilen ve ortamına benim öngöremeyeceğim şekilde uyum sağlayabilen, zeki ve başına buyruk biriydi.

FBI bünyesinde çalışan profil uzmanları yararlanabilecekleri ve çıkarımlar yapabilecekleri binlerce vaka –örneğin belli

bir tür bıçak yarasıyla kadını ayakta kalmasına olan takıntı arasında bağıntı kurmalarını sağlayacak valalar – görmüş olsalar da bentin araştırmanın, şimdikiye dek, bir Euler diyagramı ile bir hesap tablosuna sığdırabileceklerine dayanıyordu.

Çoğu sert katil soruşturmasının üzücü yanı, katilin yoğun dönemi geçene kadar tek bir soruşturma bile açılmamasıydı ya da daha kötüsü, soruşturma açıldıktan sonra yetkililerin daha fazla ceset birikmesini beklemek zorunda kalmalarıydı.

Bense bunun olmamasını yeglerdim.

Yatağının kenarında oturup elindeki sınırlı gerçeklere ve Oyuncakçı'yı başka birini daha öldürmeden önce yakalama arzuma bakarken, mantığının güvenli alanından çıkmak zorunda kalacaktım.

Arıce'nin fiziksel tasviri ve tam olarak çıkaramadığı bir aksandan bahsedişinin dışında, bu adamın profiline ilişkin belli belirsiz bir fikir edinmiş sayılırdım, ama bu profilin bana söyledikleri beni huzursuz ediyordu. Onun zihni benimkine çok yabancıydı.

Ben bilimin ve sağlanabilir öngörülerin dünyasında yaşarken o büyü aleminde yaşıyordu. Ve büyü'nün kuralları alabildiğine öngörülmezdi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İnananlar

Oğrencileri görev bilinciyle notlar alır ve Pentikostalizm'in yayılışı üzerine yaptığı sunum sırasında ona gelişigüzel sorular sorarken ben amfinin en arkasında oturmuş, kısa gri saçlı, minyon tipli, siyahi bir kadın olan Profesör Miriam'ın tüm odayı dolduran güçlü sesini dinliyordum.

Finlandiya, Brezilya ve diğer yerlerdeki kiliseleri ziyaret ederek kazandığı saha deneyimlerini dinlerken kendimi ta-

mamen kaptırmıştım. Tam benim tarzımda bir akademisyendi: Kampüsün dışına çıkan biri.

Ders sona erdiğinde delici bakışlarıyla beni fark etti ve ön taraftaki masaya gelmemi işaret etti. “Theo? Buraya gelsene.”

Dağılmakta olan birkaç öğrencinin sorularını yanıtlamasını beklerken, onları her hafta evinin arka bahçesinde düzenlediği bir toplantıya davet edişini hayranlıkla izledim; tahminimce onların sorularını yanıtlayıp birbirleriyle kaynaşmaları için imkân yarattığı bir piknikti bu.

Yalnız kaldığımızda beni masasının karşı tarafındaki bir iskemleye oturmaya davet etti. “Öncelikle, herkese seri katillerle ilgili hiçbir şey bilmediğimi söyleyip duruyorum, ama senin e-postan çok kibardı.”

“Teşekkür ederim, profesör,” dedim. “Ben de onlar hakkında pek fazla şey bilmem.”

Bu ayrıcalığın başlı başına bir mükâfat olduğunu belirten bir gülümsemeyle, “Bana Miriam de ya da dersimden geçer not aldıysan, Teyze diyebilirsin,” dedi.

Ritüeller ve büyü konusunda bir uzman ararken onun çalışmalarına denk gelmiştim. Amerika’daki bu tür inanışlar üzerine kaydadeğer miktarda çalışma yapmıştı ve diğer akademisyenler tarafından rutin olarak alıntılanıyordu; bu da çalışmalarının ne kadar önemli olduğunu bir göstergesiydi.

“Büyüyle ilgili birkaç sorum olacaktı. Los Angeles’taki cinayetlerden sorumlu olan seri katil hakkında araştırma yapıyorum.”

Kuşkucu bir sesle, “Araştırma mı?” diye sordu. “Montana’da yaptığın gibi mi?”

“Tercihen, bu seferki daha farklı şekilde sonuçlanacak.”

“Yalnızca benimle konuşmak için mi ta buralara kadar geldin? California’da sana daha iyi yanıtlar verebilecek birçok kişi olduğunu sanırdım.”

“Pek sayılmaz. Tesadüfen buralardaydım ve sana ritüellere dair bazı sorular sormak istedim.”

“Eh, e-postamda da dediğim gibi, zaman zaman polisın büyüyle ya da ritüellerle bağlantısı olabileceğini düşündüğü vakalara bakmamı isteyebiliyorlar, ama sorun şu ki gerçekte olmayan yerlerde bu tür bağlantılar görme eğilimi gösteriyoruz. Tabii bazen seri katiller birtakım pentagramlar çizip gazetelere kendilerinin şeytan falan olduğunu söyleyen mektuplar göndermeyi seviyor, ama bunların çoğu, davranışlarını haklı göstermek için bir bahane arayan hasta insanlar.”

Başımınla onayladım.

“Ve yakalandıktan sonra kendi hikâyelerini uydurmaktan hoşlanıyorlar; kızıl saçlı küçük bir kızın çuklerini kaldırdığını söylemek yerine, bundan çok daha ayrıntılı hikâyeler yaratıyorlar.” Güldü. “Özür dilerim – öğrencilerimin dikkatini çekebilmek için bazen bu şekilde konuşurum.”

“Onları avucunun içine almış gibiydin. Olağanüstü bir öğretmensin. Seni kıskanıyorum,” dedim içtenlikle.

“Sana sırrımı söyleyeyim.” Masanın üzerine eğildi. “Öğrencilerimi seviyorum. Özellikle de zorlayıcı olanları. Onları çocuklarım gibi görüyorum. Onlar için hâlâ birer ebeveyn figürü olduğumuzu biliyorum; bu yaşta bile. Bunu kabulleniyorum. İnsanlar bana çocuk sahibi olup olmadığını sorduklarında, onlara yaklaşık bin tane çocuğum olduğunu söylüyorum. Her neyse, seni bu katilin olağandışı bir inanç sistemine sahip olduğunu düşünmeye iten nedir?”

“Birkaç örüntü var. Kurbanlarının tamamı yeşil gözlere ya da başka olağandışı özelliklere sahip; albinizm gibi.”

“İlginçmiş. Onları nasıl seçiyor?” diye sordu Miriam.

“Öncelikle, hepsi yoksul ve dağılmış ailelerden geliyor. Ama onları bulma konusuna gelirsek, çok sayıda çocukla

karşılaştığı bir iş yapıyor ya da onları aramayı kolaylaştıran kayıtlara erişim sağlayabiliyor olabilir.”

“Sosyal hizmetler gibi mi?” diye yanıtladı.

“Evet. Beni korkutan da bu. Elinde tehlikeli ölçüde bilgi olabilir. Yine de, birden çok eyalette faaliyet gösteriyorsa, tek bir belediyeyle çalışmıyor olabilir.”

“Ülke genelinde bu kayıtlardan sorumlu tek bir şirket var mı?”

Bu harika bir soruydu. Predox, potansiyel taşıyıcı olarak bir eyalet yazılım danışmanını listelemişti. “Muhtemelen birden çok eyalette çalışan bir yüklenici. Hatta belki de yerel bir ihale kaulımcısının işini yüklenen bir taşeron. Bu, sürdürdüğüm araştırmanın yalnızca bir kolu. Ama seni görmeye gelmemin sebebi, kurbanların özgün özellikleri dışında, tüm cinayetlerin görünüşe göre yeniayda işlenmiş olması.”

Miriam kaskatı kesildi. “Haberlerde bundan bahsetmediler.”

“Hayır. Bunu katilin kolladığı koşulları araştırmaya başladığımda fark ettim.”

“Polis bunu biliyor mu?” diye sordu.

“Onlara e-posta gönderdim...” Chen aramalarımı bile açmıyordu. Ne zaman soruşturma ekibindeki birine ulaşmaya çalışsam sürekli sesli mesaja düşüyordum.

Miriam altın rengine boyanmış tırnaklarıyla masayı tıkırdattı. “Çok garip. Bu aslında oldukça güçlü bir büyü bağlantısı.”

“İşte bu yüzden seninle konuşmak istedim. Vudu hakkında bir şeyler okudum.”

Kıkırdadı. “Vudu mu? Dr. Cray, Musevilige paganizm demek ya da Romalıların Hristiyanlığa ‘yeni Yahudi şeysi’ demesi kadar doğru olur bu. Bu isme o kadar çok anlam yüklendi ki sözcük gerçek anlamını kaybetti.”

“Eh, seni görmeye de bu yüzden geldim zaten. Ben yalnızca aydınlanma peşinde, cahil bir biyologum.”

“Affedildin. Senin bildiğin şey muhtemelen Afrikalı köle-

lerin Katolikliğe kendi folklorlarını katıştırarak uydurdukları vudu türü. Fakat vudu dediğimiz şeyin büyük çoğunluğu, Afrika dışındaki yerlerde yaşatılan, gerçek anlamda Afrikalı inanç sistemleridir.

“Kuran ya da Eski Ahit gibi merkezi bir yazıtı bulunmayan çoğu inanç sistemi aşırı ölçüde pragmatist hâle gelip, etraftaki uygun tüm unsurları kendine katar. New Orleans vudusunun içinde Fransız Katolikliğinden epeyce unsur bulabilirsin; Brezilya’daki vudu türleri ise o bölgedeki bazı yerli inançlarını benimsemiştir.

“Eminim biliyorsundur; yeşil gözler ve albinizm hemen her kültürde doğaüstü kabul edilir çünkü bu insanlar Tanrı tarafından işaretlenmiştir. Sorun şu ki bazı kültürlerde bu özellikler, bu tür insanların küçümsenmesine yol açan şeytani işaretler olabilir. Afrika’da bunlara ‘cinli çocuk’ denir ve ücra köylerde her yıl binlerce ya da daha fazla çocuk katledilir, bu da Amerika’da, çok da eski olmayan bir tarihte, belirli bir doğum lekesinin cadılıkla suçlanmanıza neden olmasından pek de farklı değil.”

“Bu adam çocukları cinli olduklarına inandığı için öldürüyor olabilir mi?”

Miriam bunu bir süre düşündü. “Olasılık dahilinde. Ama bu tür ritüel cinayetleri işlenen topluluklarda, öldürülen çocuklar neredeyse her zaman tanıdıkları ve talihsizliği kabul görmüş kişiler olur. Katilin bu çocukları daha önceden tanımadığını varsayıyorum. Doğru mu?”

“Muhtemelen,” diye yanıtladım.

“Cesetler ne durumda bulundu?”

“Benim tek gördüğüm, kemikler ve bağdoku parçalarıydı. Toprağın altında ne bulduklarını bilmiyorum. Polis bana kesinlikle bilgi vermedi.”

“Peki gördüğün kemikler fiziksel olarak birbirine bağlı mıydı?”

“Hayır. Neredeyse hepsi birbirinden ayrılmıştı.”

“Çok ilginç...” dedi. “Çok ilginç.”

“İlginç olan nedir?”

“Anlaşılan cesetler parçalara ayrılmış.”

“Evet. Bu şekilde onlardan kurtulmak daha kolay olsa gerek.”

“Ama onları gömebileceğin büyük bir bahçen varsa gereksiz. Bu çocuklar doğranmış olabilir.”

Midem kasılmaya başladı. “Ne için?”

“Adam yalnızca cinlileri öldürmüyor – büyülerde kullanmak üzere bazı vücut parçalarını da alıyor.”

Kusmak üzere olduğumu hissettim. “Yani bu bir ritüel mi? Kült gibi bir şey mi?”

“Ritüel, evet. Ama muhtemelen bir kült değil. Ayrıca durum, fark ettiğinden çok daha kötü.”

“Bir adamın büyü yapmak için küçük çocukları dogramasından daha kötü ne olabilir ki?”

Cevabı karşısında nutkum tutuldu. “Onları yiyor.”

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Söylediği her şey mantıklı geliyordu, ama gerçekler o kadar birbirinden ayrı ve davranış kökenliydi ki onunla aynı çıkarımlara varamıyordum.

“Onu yakalayacakları umalım. Brezilya’da şüpheli birini yakalamamışlar mıydı?”

Kafamı yavaşça iki yana salladım. “Evet ve aralarında gerçekten bir bağlantı olabilir, ama aradığımız kişinin o olduğunu düşünmüyorum. Son kayıp çocuk, o adam hapisteyken kayboldu.”

“Haberlerde böyle bir şey duymamıştım,” diye yanıtladı.

“Çünkü söylemediler. Tüm cinayetlerin Los Angeles’ta yaşandığını düşünüyorlar.”

Gözleri benimkileri delercesine bana odaklandı. “Ah, Tanrım, burası olamaz... Yine mi...”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aktar

Yaşamım boyunca öyle ya da böyle büyülu inanışların çevresinde bulunmuştum; uzak akrabalarımın beni içine çekmeye çalıştığı Teksas kiliselerinden, Güney Amerika ormanlarında araştırma yaparken rastlaştığım şamanlara ve şifacılar kadar. Hatta bir keresinde oranın yerlilerini mutlu etmek için bir iksir içmiş ve bir ağacın tepesinde maymun sesleri çıkarırken uyanmama neden olan gerçekdışı bir deneyim yaşamıştım. On yıl sonra, Honduras'ta saha araştırması yapan meslektaşlarımın bana söylediğine göre, yerliler hâlâ Amerikalı Maymun Adam'ın ne zaman döneceğini soruyorlardı.

Yine de Atlanta'nın görece daha yoksul bir kesiminde bulunan Yewe'nin Şifa Dükkanına –metafiziksel ürünler satan bir dükkan– doğru yürürken sıklıkla büyü inanışının çevresinde bulunmama ve hatta simgesel seremonilere katılmama rağmen, büyü dünyasına gerçek anlamda hiç girmemiş olduğunu fark ediyordum.

Küçük dükkan özel dua mumlarıyla, Kumru Kanı ve Bay Guyer'in Şans Tozu gibi adları olan tozlar ve yağlarla, kuş tüylerinden, üzerlerine birer göz gibi deniz kabukları yapıştırılmış taşlara kadar çeşitli sembollerle doluydu.

Tüm bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Önceden beri var olan bir büyü tarihine mi dayanıyorlardı? Yoksa Bay Guyer yeni bir ürün yelpazesi yaratan bir girişimci miydi?

Bazı ürünlerin üzerinde Los Angeles bölgesine ait adresler olduğunu fark ettim ve oradayken çok önemli bir vektörü gözden kaçırmış olduğumu anladım.

Dükkanın sahibi, kökenleri Batı Hint Adaları'na dayanıyormuşa benzeyen incecik, maun tenli, yaşlı bir adamdı. İç-

ri girdiğinde, telefonda bir müşterisine Yılan Isırığı adındaki bir şeyin birkaç haftadır elinde bulunmadığını, ama birkaç gün içinde dağıtıcıdan mal beklediğini açıklıyordu. Aman şükürler olsun...

Dükkâna gelme sebebin bu dünyanın neye benzediğini anlamak ve Oyuncakçı'nın ne tür bir ağın parçası olabileceğini öğrenmeye çalışmaktı.

Bir veya iki bölgeye odaklanan seri katiller hakkında fark ettiğim noktalardan biri, bu insanların genellikle, kurbanlarıyla ilgili bir tür sosyal grupla bağlantı içinde olduklarıydı.

John Wayne Gacy'nin kurbanlarının birçoğu, inşaat projelerinde çalıştırmak üzere işe aldığı genç erkeklerden oluşuyordu. Ek olarak, polislerle zaman geçirmenin yanı sıra erkek fahişelerle de takılıyordu. Kayıp yeniyetmelerden birçoğunun ailesi, işe aldığı gençlerle çokça zaman geçiren bu adamı işaret etmişti.

Lonnie Franklin taş kokain bağımlılığı olan fahişelerle partilemeyi seviyordu. Arkadaşları yaşamının bu yönünden haberdardı hatta bazıları Franklin'in niyetinin görünenden daha karanlık olduğundan da şüphelenmişti. Polisin peşine düşmesinden çok zaman önce fahişeler birbirlerini şiddet eğilimli bir adam hakkında uarmaya başlamışlardı.

Atlantalı seri katil Wayne Williams kendini müzik prodüktörü olarak görüyordu ve hatta amatör bir radyo vericisine sahipti. Daha sonraları, kurbanlarına müzik yıldızı olma vaadinde bulunduğu ortaya çıktı. Polis onu ilk kez durdurduğunda, Williams aslında var olmayan bir kadın şarkıcının elemesine gitmekte olduğunu söylemişti.

Bu adamların üçü de kurbanlarla tanışabilecekleri çevrelerde dolaşıp durmuş, ama bir yandan gıpta ettikleri insanlarla da zaman geçirmişlerdi. Gacy polislerle takılıyordu. Franklin diğer "oyuncularla" vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Williams müzik prodüktörleriyle takılmaya çalışıyordu.

Oyuncakçı gerçekten de okült aleminde olduğuna inanıyorsa, hem Los Angeles'ta hem de Atlanta'da okültle ilgilenen insanlarla arasında en azından göz aşinalığı olmalıydı.

Dükkanın ön tarafında dua grupları, psişik okumalar, şifacılar ve diğer küçük ölçekli doğaüstü işletmelerin broşürlerinin yer aldığı bir pano vardı.

Dükkan sahibi, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Zırcahil görünmemek için sözcüklerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Ben... Şeyi soracaktım... Bu konuyu pek bilmiyorum..."

"Ben de öyle, elli yılın sonunda bile. Nasıl bir sorunuz var?"

Gözlerimi broşürlerden ayırdım. "Birisi canımı sıkıyor da..." Başını sonunu unutacağım bir yalan uydurmaktansa belirsiz ifadeler kullanmak daha iyiydi.

"Mor olan. İşe yaradığını söyleyenler var." Farklı renkte mumların bulunduğu bir rafı işaret etti.

Raftaki mor mumlardan birini alıp tezgâha koydum. "Başka?"

"Bir muskaya ne dersiniz?" Bir keriz düşürdüğünü fark etmişti. "Bir bakalım." Önce dükkanı gözden geçirirmiş gibi bir hareket yaptıktan sonra arkasındaki yüksek fiyatlı ürünlerin bulunduğu rafta karar kıldı. "Bunun gibi kristallerin işe yaradığını söylerler. Sanırım damarlı akik."

Tezgâha çok yüzlü bir siyah turmalin koydu. Damarlı akikle uzaktan yakından alakası yoktu ama boş yere tartışmak istemedim. "Ne kadar?"

Adam beni bir an süzerek, önce çok daha saçma bir fiyat verdikten sonra benimle hangi yüksek fiyatta anlaşmaya varacağına karar vermeye çalıştı. "Yüz kâğıt. Ama size yetmiş beşe olur."

Taşı alıp değerini ölçmeye çalıştım. "Tamam... İşe yaracak diyorsanız."

Omuz silkti. “Yalnızca kendi deneyimlerimden konuşuyorum.”

Pek etkili bir satış konuşması değildi ama buraya kuşku-cuyu oynamaya gelmemiştim. Yüz dolarlık banknotlardan oluşan bir tomar para çıkardım ve içlerinden birini tezgâha koydum.

Adam tam da istediğim gibi tomarı gördü.

“Bunu nasıl uygun şekilde soracağımı bilmiyorum,” diyerek sözc başladım, “ama birini nerede bulabileceğimi siz bana söyleyebilir misiniz, merak ediyordum. Şey yapmayı bilen biri, ne denir ona? Nazarlık?”

Panodaki broşürlerden birini işaret etti. “Bayan Violet’ı arıyorsunuz. İnsanlar onun en iyisi olduğunu söyler. Adınız neydi bu arada?”

Bunu Bayan Violet’a, işletmesine cebinde tomarla para bulunan bir enayi gönderdiğini söyleyebilmek için sorduğundan emindim.

“Craig,” diye yanıtladım.

Bana para üstümü ve satın aldıklarımı yerleştirdiği bir torba uzattı. “Broşürü yanınıza alabilirsiniz. Bence konuşmanız gereken kişi gerçekten o.”

Öyle olduğundan emindim. Adamın en zengin müşterilerini gönderdiği kişi oysa, bu ağıdaki en önemli kişilerden, Oyuncakçı’nın da daha önce karşılaşmış olduğu biri olması kuvvetle muhtemeldi.

KIRKINCI BÖLÜM

Dua

Arabamı Bayan Violet’ın işletmesinin önüne çektiğimde, evin önündeki plastik sandalyelerde oturan ve belli ki kadınla görüşmeyi bekleyen bir grup insan gördüm.

Kadının evi yirminci yüzyıl ortalarında inşa edilmiş, aralarında çakıl taşları, bahçelerinde ise biraz fazla büyümüş bitkilerin bulunduğu evlerden oluşan eski bir mahallede bulunuyordu.

Kiralık arabam evin önüne park edilmiş arabaların arasında, açık garajda duran Mercedes dışında, en pahalıydı.

Kaldırıma çıktığımda kırklarında gibi görünen, üzerinde bir gömlek ve bej rengi bir pantolon bulunan, uzun boylu siyahı bir adam sertçe elimi sıkarak beni selamladı.

“Bay Craig, Bayan Violet ziyaret edebilmenize çok sevindi.”

Bu, telefonda konuştuğum adam olmalıydı. Robert. Bana Bayan Violet’ın kendini Tanrı’ya adanmış bir kadın olduğunu ve ücretsiz hizmet verdiğini söylemişti. Ona para teklif etmeye kalkışırsam bunu bir hakaret olarak algıladı.

Onu ne zaman ziyaret edebileceğimi sorduğumda adam bana bu muhteşem kadını görmeyi bekleyen çok sayıda insan olduğunu söylemişti. Uzun bir duraksamadan sonra, bir bağış yapmayı önerdim ve cömertliğim için bir minnet göstergesi olarak beni ertesi gün görebileceğini söyledi.

“Ne kadarı uygun olur?”

Robert, “Dün ona bin dolar vermeye çalışan bir adam geldi; bu fazlasıyla uygunsuz kaçtı,” diyerek beni bilgilendirdi. “Zengin biri olsaydı, bu kabul edilebilirdi. Ama yoksul biriydi ve çocuklarının aç kalabileceği düşüncesi Bayan Violet’ı incitti.”

Ne tatlı bir kadın. “Beş yüz dolar kabul görür mü?”

Elbette görürdü. Robert değersiz bir taş parçasına ne paralar döktüğümü ve cüzdanımda ne kadar olduğunu zaten biliyordu.

“Çok cömertsiniz. İlle de bağış yapmak isterseniz parayı bir zarfa koyup bana verin, böylece Bayan Violet bu nezaketi gösterenin kim olduğunu bilmez.”

Tabii canım. El sıkıştıktan sonra zarfı ona uzattım. “Umarım uygunsuz kaçmaz.”

Adam zarfa bakmadan onu cebine attı. “Nazik bir adamırsınız. Çok da cömertsiniz.”

Buraya gelmeden önce medyumların nasıl çalıştığına ilişkin biraz araştırma yapmaya zaman ayırmış ve birçoğunun müşterileri hakkındaki bilgileri paylaştıkları gizli ağıları olduğunu keşfetmiştim. Bunun amacı kodamanları belirlemek ve onları olabildiğince sağlamaktı.

Bayan Violet ile konuşurken kiralık arabamın plakasını araştırıp gerçek kimliğimi öğreneceklerinden endişelendiğim için, bagajımı teslim ederken havaalanının otoparkındaki başka bir kiralık arabanın plakasını çalmak gibi hafisten yasadışı bir girişimde bulunmuştum.

Bu sayede plakayı araştıracak olan kişinin kafası karışacaktı, ama yüksek olasılıkla bunu “Craig”in birilerini kandırmaya çalışmasına değil, kayıtlarda yapılan bir yazım hatasına atfedecekti.

Robert, uzun bir atkı örmekte olan yaşlıca bir kadının yanındaki plastik sandalyeye oturmamı işaret etti. Kadının yanında çok daha genç ve biri dizinde zıplayan, diğeri ise ayaklarının dibindeki oyuncak arabayla oynayan iki çocuklu bir kadın oturuyordu. Azize Bayan Violet’ın kademeli bir derecelendirme sistemi olduğundan ve benim ziyaretimin diğerlerini gölgede bıraktığını tahmin ettim.

Beklendiği üzere, Robert beni Bayan Violet’ın oldukça meşgul bir kadın olduğunu anlayabileceğim kadar uzun, ama sabrımı zorlayıp onun müşterisi olmaktan vazgeçmeyeceğim kadar kısa bir süre boyunca bekletti.

Yaklaşık on beş dakika sonra, Vatikan’dakinden daha fazla adak mumu ve öteberiyle donatılmış olan eve ve evin arka tarafındaki, çekilmiş perdelerinin ardında batan güneşin yalnızca titretilen ışınlarının görülebildiği bir odaya yönlendirildim.

Bayan Violet büyük gözlüklü ve içten gülüslü, iri bir siyahı kadındı.

Odaya girdiğimde ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve neredeyse dengemi bozacak kadar sıkıca sarıldı bana.

“Bay Craig! Ziyaretinizi dört gözle bekliyordum!” Yandaki sehpa da duran bir aziz heykelini işaret etti. “Bana uzaklardan gelen çok özel biriyle tanışacağımı söyledi.”

Gördüğüm kadarıyla arabamın kiralık olduğunu zaten biliyordu. Arka koltuğa *Chicago Tribune*’un bir kopyasını bırakmışım. Bu ayrıntıyı kullanmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. “Lütfen otur, çocuğum,” diyerek beni masanın karşısındaki sandalyeye yönlendirdi. “Şimdi, ellerini bır görelim.”

Bileklerimi tutarak avuçlarımı yukarı çevirdi ve sanki gazete okuyor ve zaten bildiği haberleri görüyormuş gibi mımm-hımm sesleri çıkararak neredeyse üç dakika gibi gelen bir süre boyunca avuçlarıma baktı.

Sonunda ellerimi bıraktı ve kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. “Bu sorunla ilgili sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Şu anda tahminimce benim hakkımda bazı gözlemler ve çıkarımlar yapılabiliyor, üzerine de şifa dükkânı sahibinin söyledikleri ve Robert’ın kiralık arabamdan edinebildiklerini ekliyordu.

Fakat bunları gerekmedikçe kullanmayacak kadar zeki idi. Bunu saklamaya çalışsam da, beden dilimden şüpheli biri olduğumu anladığını düşünüyordum. Beni ikna edebilmek ve muhtemelen oraya tekrar gelmemi sağlamak için ne yapması gerektiğini bilmek istiyordu.

İşini kolaylaştırmaya karar verdim. “Bana sorun çıkaran bir adam var.” Kafamda, OpenSkyAI’deki Park’ı canlandırdım. En iyi yalan, gerçeklere dayanan yalandı.

“Seni kıskanıyor mu?”

“Evet.” Kadın işinin ehliydi.

“Mımm-hımm. Etrafında, onun aurasından bir parça ~~güne~~ biliyorum. Şu anda seni düşünüyor. Ama bu bir kadınla ilgili değil, öyle değil mi? Yalnızca işinle ilgili.”

“Evet. Sanırım hayatımı zorlaştırmaya çalışıyor.”

“Ellerimi tut,” dedi. Elimi avuçlarının arasına alarak diz çöktü ve kafasını yere eğerek dua etmeye başladı. “Tanrım, lütfen bu adama yardım et. Diğer adamın ona kötülük etmesine izin verme. Bu çocuğunu koru. Ona, kuzeydeki tüm dostlarına ve ailesine göz kulak ol. Ve eve döndüğünde onu sıkıntılardan koru.”

Elimi bıraktı. “Sana özel bir şey vereceğim.” Elini uzatıp boynundaki haçlı kolyeyi çıkardı. “Ninem bunu, ben küçük bir kızken zorbalar beni ağlattığında vermişti ve onu ne zaman taksam İsa’nın yanımda yürüyeceğini söylemişti. Zorbalar bunu görünce yanımdan geçip giderdi.”

Evini ziyaret eden tüm zengin ahmaklar için bir çekmece dolusu kolyesi yokmuş gibi davranarak, “Bunu kabul edemem,” dedim.

“Hayır. Ninem bunu sana vermemi söyledi ve ben onun dediğini her zaman yaparım.”

“Teşekkürler,” dedim. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bu adam seni rahatsız etmeyi sürdürürse tekrar gelip bana haber ver.” Bana yine o sıcak gülümsemesiyle baktı. “Ninem mi onun peşine salarım.”

Şimdiye dek bana sunulan, yalnızca mükemmel bir Hıristiyan dua seansı olmuştu; pek psişik şovmenlik görmüş sayılmazdım. Uğrunda buraya geldiğim şey bu değildi.

“Bayan Violet... Bu adam çok kötü biri.” Ellerimi dua eder gibi havaya kaldırdım. “Bana bu kutsamayı bahsettiğin için minnettarım. Ama... Onda tuhaf bir şeyler var. Benden uzak durması yeterli mi bilmiyorum.” Elimi kalbime koydum. “Başka birine zarar gelmesini asla istemem, Tanrı şahidim olsun. Başka türlü bir duanız var mı merak ediyordum.”

Bir an için beni süzdü ve sonra başını iki yana salladı. “Bay

Craig, benden istediğiniz şeyi yapmayacağım. Ben Hristiyan bir kadının ve nimetlerimi yalnızca aydınlık için kullanırım. Asla içine çekilmeyeceğime dair Tanrı'ya yemin ettiğim bir şeyden bahsediyorsunuz." Öfkeyle kapıyı işaret etti. "O tür bir büyü istiyorsanız buradan çekip gidin ve Şeytan'ı da yanınızda götürün. Onun burada yeri yok."

"Ben... Ben sadece... Boşverin." Konuyu daha nereye götürebileceğimden emin olamayarak tamamen vazgeçtim. Reddedişinde tuhaf bir şeyler de vardı gerçi. Daha fazla paramı teklif etmem gerekiyordu? Cüzdanıma doğru çarpıcı bir hamle yaptım. "Size verdiğim zahmetin karşılığını ödeyebilirim..."

Aniden ayağa kalkarak masanın neredeyse bana çarpmasına neden oldu. "Bay Craig, evimi terk edin! Böyle karanlıklar geri alınamaz! Ne istediğinizi bilmiyorsunuz!"

Ayağa kalktım. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Sizin için dua edeceğim, Bay Craig."

Robert beni koridorda bekliyordu. Biraz önce neler olduğundan pek emin olamayarak, "Lütfen ona üzgün olduğumu söyleyin," dedim.

Robert beni fuayeye çekerek alçak sesle konuşmaya başladı. "Sorun değil. Sizi affedecektir. Bayan Violet tatlı bir kadındır."

"Onu kırmak istemedim."

"Bunu biliyor. Yalnızca, istediğiniz şey için..." Başını iki yana salladı. "Ruhun ödemesi gereken beden çok ağırdır."

"Ama yapılabilir mi?" diye sordum.

Omzumun üzerinden, kadının odasına baktı. "Bu evde ondan bahsetmeyiz." Elleriyle aşağıya uzanıp elimi tuttu ve avucuma bir kâğıt parçası tutuşturdu.

Kâğıdı arabama binince açtım.

Bir telefon numarasıydı.

Daha karanlık bir büyü istediğinizde arayacağınız kişinin numarası.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Taşlar

Kirahlık arabamın yolcu koltuğunda oturan Robert, “Bu kadar gergin olma,” dedi. “Yosun Adam korkulacak biri değildir.”

Numara, Robert’ın kişisel cep numarasıydı. Yosun Adam, onun deyimiyle, beni biraz daha güçlü bir şeyle bağlanıya geçirebilecek olan kişiydi.

Atlanta bölgesindeki çeşitli medyumlar ve şarlatanlar arasında aracı görevi gördüğünü fark ettiğim Robert’ın bana verdiği talimatlara göre, sayfaları arasına elli dolarlık banknotlar hâlinde dokuz yüz dolar koyacağım bir İncil’i gece uyurken yastığım altına yerleştirmem, ertesi akşam da gelip Atlanta’nın güneyindeki bir otoparktan onu almam gerekiyordu. Oradan, beni Yosun Adam’la görüşmeye götürecekti. Ayrıca düşmanıma ait bir resim ya da bir eşya getirmem gerekiyordu.

Can düşmanımın masasından yürüttüğümü söyleyebileceğim bir kalemde karar kıldım.

Robert’ı aldığımda, bana I-75 Güney yoluna dönmemi ve yeni bir talimata kadar yoldan ayrılmamamı söyledi.

Bu yolculuğun bir banliyöde sonlanmayacağına dair bir izlenime kapıldım. Sonunda, başlıca iki ticaret kaynağı bir su parkı ile bir “bir milyonecu” olan küçük bir kasabanın içinden geçen yola sapmamı söyledi.

Beni karanlık, asfaltsız bir yola sokunca kaygılanmaya başladım.

Yol boyunca bana Yosun Adam hakkında hikâyeler anlatarak, insanları nasıl iyileştirdiğinden, bir bebeği nasıl yeniden canlandırdığından ve hatta bir zamanlar eyalet valisinin bile yardım almak üzere Yosun Adam’ı ziyaret ettiğinden bahsetti.

Paranın eyalet bütçesinden mi yoksa yeni seçim kampanyasından mı geldiğini sormadım.

Sonra Robert bana Yosun Adam'ın yalnızca görüntüsünün bile bazı insanların korkuyla felç geçirmesine neden olduğunu, buna rağmen endişelenmemem gerektiğini söyledi.

Buna ek olarak, görünüşe göre Yosun Adam dilini şeytana kaptırdığı için Robert'la diğer birkaç kişiden başka kimsenin anlayamadığı bir dil konuşuyordu.

Bunların tümü bana açıklanırken kafamda "The Devil Went Down to Georgia" şarkısı çalıyordu. Yosun Adam bir keman çıkarıp bu şarkıyı çalmaya başlarsa aklımı kaybedeceğim kesindi.

Hepsi göz önüne alındığında, dokuz yüz doların son hesap olduğunu varsayarsak, şimdiye dek oldukça iyi bir gösteri sunulmuştu. Risk sermayedarı dostum Julian ve çevresinin bu tür bir eğlence için çok daha fazla paralar ödediğinden emindim. Tüm bunlar sona erdiğinde, Robert'ı rezervasyon müdürlüğü yapmaya ikna edebilirdim.

Robert adamın efsanesini inşa etmeye devam ederek, "Birkaç adam Yosun Adam'dan usandıklarına karar vererek köpeklerini ve çiftelerini alıp onun peşine düşmüşler," dedi. "Üç gün geçmiş; kimse onlardan haber alamıyormuş. Birkaç gün daha geçince şerif adamlarını göndermiş. Buldukları tek şey kül yığınları ve silahlar olmuş. Daha sonra birisi Yosun Adam'ı arkasında birkaç kırma köpeklerle birlikte görmüş. Ona köpekleri nereden aldığını sorunca, Yosun Adam onları şeytanın getirdiğini söylemiş." Robert tepkimi izledi: "Deli saçması, biliyorum. Buralarda herkesin bir Yosun Adam hikâyesi vardır. Ama onu pek gören olmamıştır. Şikagolu beyaz çocuğu kendisine getirmemi söylediği için şanslısın. Normalde yabancılarla ilgilenmez."

Acaba Yosun Adam'ı doğrudan mı aramıştı, yoksa iletişimleri ortak bir Slack kanalı üzerinden mi gerçekleşmişti?

Sıradan bir ağaçlığa benzeyen bir alana yaklaşıırken Robert, "Buradan dön," dedi.

“Burada bir yol olduğunu sanmıyorum.”

“Var.” Patikanın kenarındaki küçük beyaz bir taşı işaret etti.

Dönerken ağaç dalları arabaya sürtününce, bu dümene epey korunmalı bir şekilde atıldığıma şükrettim. Normalde böyle yapmazdım, ama arabayı kurşun delikleriyle dolu ya da ceset kokusu sinmiş bir hâlde geri götürürsem fazladan para ödemek zorunda kalmak istemiyordum. Arabanın başına bunların ikisi de düşünmek istemediğimi kadar çok kez gelmişti.

Arabanın farları karanlığı yararak, kuş denebilecek kadar büyük böcekleri ve arabanın tavanına sürtünen alçak dalları aydınlattı; ağaç dallarından yapılma bir oto yıkamacıda gibiydik sanki.

Robert, “Tamam, tam şurası,” dedi. “İncil’i de al.”

Arka koltuktaki kahverengi kâğıt torbaya Robert arabadan indikten sonra uzandım çünkü kotumun beline soktuğum silahı görmesini istemiyordum. Yoksa görmesi daha mı iyi olurdu acaba?

Kendi kendime, beni burada soymaya kalkışmalarının anlamsız olduğunu çünkü zaten parayı onlara vermeyi kabul ettiğimi söyledim.

Robert dalların arasından sızan ay ışığıyla zorlukla aydınlanan dar bir yolu işaret ederek, “Bu taraftan,” dedi. Ay küçülme dönemindeydi; bana Oyuncakçı’yı bulmak için çok zamanım kalmadığını hatırlatıyordu.

Küçük el fenerime uzandım ama Robert neredeyse elime vurup onu düşürdü. “Size fener yok demedim mi? Şeytan sizi böyle bulur işte. Biz Tanrı’nın ışığında kalmalıyız,” diyerek ayı işaret etti.

Yeniay olduğunda –ya da daha doğrusu gökte hiç ay olmadığında– Tanrı dünyayı izlemiyordu yani... İlginç.

Hemen önümden ilerlemeye başladı, yol zar zor görülebili-

yordu ama Robert kendinden emin gibiydi. Bir dolap çevirmek üzere, bizi geldiğimiz yoldan geri döndürmediğinden emin olmak için yolda bazı işaretler aradım, ama gölgeler istikrarını koruyordu ve daire çizdiğimizi hissetmiyordum. Bu tür şeyleri anlamada epey iyiydim. Ne zaman yürüyüşe çıksam aklımda hayali bir hidrolojik harita çizer ve yol üzerinde ne tür taş ve bitkilerin olduğuna dikkat ederdim. Patikalar genellikle akarsular tarafından yaraulan erozyon yollarını ya da akarsu arayışındaki hayvanlar tarafından açılan yolları takip ederdi.

Küçük bir açıklığa vardığımızda Robert, "İşte geldik," dedi.

Yolu işaretleyen taşla benzer beyaz taşlar yaklaşık altı metre ötemizde mükemmel bir çember oluşturunuyordu.

Robert çemberin içindeki bir kütüğe oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Burası güvenli bir nokta. Şeytan bizi onu çağırana dek bizi bulamaz."

Çağırana dek mi? Vıraklayan kurbağalar ve ötüşen cırcır-böceklerinin sesi sisli ormanda tekinsiz bir arka fon oluştururken artık kendimi eskisi kadar alaycı hissetmemeye başladım.

Ağaçların arasından süzülen ay ışığı, uzaklaştıkça gözden kaybolan küçük ışık birikintileri oluşturunuyordu. Uygarlıktan binlerce kilometre uzaktaymışız gibi hissediyordum. Ya da binlerce yıl. Otoyolların hiç kesilmeyen trafik gürültüsünü bile duymıyordum.

"Şimdi Yosun Adam'ı bekleyecek ve ortaya çıkacak mı göreceğiz."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Robert uzaklarda hareket eden çalılıkları işaret etti. "İşte geldi," diye fısıldadı.

Yaprakların etrafımızdan geçen okyanus dalgaları gibi kıpırdadığını görünce hafiften ürperdim. "Ne yapıyor?" diye sordum.

"Şeytanın bizi takip etmediğinden emin olmaya çalışıyor."

Bir anda, beni daha da ürperten bir şeyin farkına vardım. Robert ve Bayan Violet bilinçli olarak yapmacık davranmış olsa da, bu yalnızca işlerinin devamlılığı içindi. Buna gerçekten inanmadıkları anlamına gelmiyordu.

Dalgalanan hareketli yapraklar gözlerimin önünde durgunlaştı ve birdenbire kurbağaların vıraklamayı kestiğini fark ettim.

İzleniyor olduğum hissine kapıldım.

Robert'la ayaklarımıza düşen gölgelerimize bakınca, artık aramızda üçüncü bir figürün daha durduğunu gördüm.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Gören Kör

Arkama dönme cesaretini toplayana kadar neredeyse bir ömür geçti. O uzayıp giden anda beynim yüksek hızda işliyor, olabildiğince fazla sinir ucu bağlantısı kurmaya ve hangi tehlikeyle yüz yüze gelmiş olabileceğimi değerlendirmeye çalışıyordu.

Bir numaralı tehlike, arkamı döndüğümde Robert'ın özenle hazırlanmış okült yemek masası tiyatrosundaki başka bir oyuncuya daha değil, bulmak üzere Atlanta'ya geldiğim adamın ta kendisine bakıyor olacağımdı.

Bu kadar ileriye gitmiş olmamın ne büyük aptallık olduğunu yeni fark ediyordum. Oyuncakçı denen kişi Yosun Adam'ın ta kendisiyse, Şikagolu Craig'in kim olduğunu bilmiyor olabilirdi, ama onun eski korku evini açığa çıkaran adam Theo Cray'i biliyor olması işten bile değildi.

Orada duranın kim olduğunu gördüğümde inanılmaz bir gevşeme dalgası hissettim; bu adam tedirginlik verici biri olmadığı için değil, ama ilk bakışta tehditkâr görünmediği için.

Yosun Adam kördü. Yüzü gölgelerin içinde kalmış olsa da

gözlerinin opak beyaz kornealarından bunu anlayabiliyordum. Boyu bir buçuk metreden ancak biraz fazla olabilirdi; üzerinde kahverengi kumaş pantolon ve halattan yapılmış bir kemerle, bol bir beyaz gömlek vardı. Elinde tuttuğu tahta sopa neredeyse benim boyumdaydı.

Sopasını Robert'a verdi ve bana ayağa kalkıp çemberin ortasına geçmemi işaret etti. Sonra etrafımda yürüyüp bana bakmaya ve bedenimin her bir santimetrekaresini incelemeye başladı. Bana sormadan sol bileğimi yakaladı ve tüm parmaklarımı birer birer açtı, ardından da avucumu dikkatle inceleyip Robert'a neredeyse Krcol dilini andıran bir dilde bir şeyler söyledi.

Robert, "Yosun Adam senin sol elinde bir şey sakladığını söylüyor," dedi.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak boş elime baktım.

"Bir sır. Karanlık bir sır sakladığını söylüyor."

Yosun Adam kütüğün yanına bıraktığı bez çuvalın yanına giderek içini karıştırdı ve nihayet elinde bir şişeyle geri geldi.

Şişe, bir viski şişesi boyutundaydı ama içinde renksiz bir sıvı vardı. Üzerindeki siyah renkli etikette, kıvrılmış bir kobrayı ve *Yılan Isırığı* sözcükleri vardı.

Yosun Adam belinden bir bıçak çıkardı ve başparmağımın ucunu tutarak ufak bir kesik attı. Sonra kesigi şişenin ağzına götürerek sıktı.

Kanım alkolün içine damlayarak kara bulutlar oluşturdu.

Yosun Adam arka cebinden bir mendil çıkararak başparmağımın etrafına sardı ve canımı kesigin kendisinden daha çok acıtan bir düğümle bağladı.

Şişenin kapağını kapatarak sıvıyı salladı ve ay ışığına kaldırarak bir şeyler aradı.

Aynı nerede olduğunu nereden bildiğini anlayamıyordum; tabii yüzde yüz kör değilse ya da bunu anlamak için kullandığı başka bir yöntemi varsa iş değişirdi.

Gördüklerinden tatmin olmuş olacak ki kapağı yeniden çıkarıp şişeden bir yudum aldı, tekrar elimi tuttu ve kan/alkol karışımını sol avucuma püskürttü.

Sanırım sorunum da böylece çözülmüş oldu.

Bir sonraki adımda ne olacağını merak ederek Robert'a baktım ama Yosun Adam şaşırtıcı bir kuvvetle çenemi tuttu ve gözlerime, burun deliklerime, sonra da ağzıma baktı.

Robert, “Şeytanı arıyor,” diye yorum yaptı.

Tatmin olan Yosun Adam şişenin kapağını açtı ve dudaklarım dokundurarak beni sıvıdan bir yudum almaya davet etti.

Sıvının tadı tarımsal alkol ve sirkeye benziyordu. Yanaklarım ısındı ve buz kristallerinden oluşan bir migrenin beynime batmaya başladığını hissettim. Bir an sonra içkulağım bir ters salto yapmaya karar verirken başım iyiden iyiye dönmeye başladı.

Yılan Isırığı'nın içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama üzerimde alkol etkisinin yanı sıra sinirsel bir etkisi de olmuştu. Robert, “Şanslısın,” dedi. “Yılan Isırığı bulmak çok zordur.”

Evet, bunun süpermarketten alamayacağınız bir şey olduğunu kesinlikle anlamıştım.

Yosun Adam beni iterek oturttu ve sonra Robert'a bir şey söyledi.

“Yanında büyü yaptırmak istediğin adama ait bir şey var mı?”

“Evet.”

Cebime uzandım ama Yosun Adam elimi neredeyse tokatlayarak oradan uzaklaştırdı.

“Bekle,” dedi Robert. “Önce bir ateş yeri hazırlaması gerekiyor.”

Yosun Adam kalkıp beyaz taşların etrafındaki çalıların içine uzandı ve çeşitli boylarda dal ve kütükler topladı; kör bir adam olduğu düşünülürse oldukça etkileyiciydi.

Sonra onları önüme yığıdı; içlerinden bazıları, bağdaş kurmuş bacaklarıma çarptı.

Yeterince çıra topladığına karar verince tam karşıma oturdu ve bir kibrit paketiyle yığını ateşe verdi.

Büyük değildi; daha çok bir cezve kahve kaynatmak için yakacağınız türden bir ateşti. Yosun Adam tekrar Robert'a dönerek bir şey söyledi.

"İncil yanında mı?"

"Evet." Kütüğün yanındaki kâğıt torbayı işaret ettim. "Şimdi mi ödüyorum?"

Robert torbayı alıp bana uzatırken, "Para onun için değil," diye yanıtladı.

Yosun Adam ellerini kocaman açtı. İncil'i torbadan çıkarıp avuçlarına bıraktım. Adam onu ateşin üzerinde tutarak cildin sırtını parçalamaya başladı. Banknotlar alevlerin içine düştü ve ardından İncil'in sayfaları da onları izledi.

Belki ay ışığından, belki de benim şüpheciliğimdendi, ama alev alışını izlediğim banknotların en az bir tanesi fotokopiye benziyordu. Her iki durumda da, asıl dalavere Robert'ın onları bana görünmeden nasıl değiştirdiği idi.

Yosun Adam, alevler sağlıklı bir şekilde parlayana dek ateşi sopayla karıştırdı. Tekrar elini uzattı. Robert, "Ona düşmanın eşyasını ver," dedi.

Yosun Adam'a kalemi verdim. Parmaklarıyla nesnenin şeklini yokladı, sonra da onu ikiye kırarak alevlerin arasına attı.

Ona bir ev anahtarı gibi sert bir eşya getirmiş olsaydım ne yapacaktı?

Yanan plastiğin kokusu burnuma ulaştı ve Yosun Adam Yılan Isırığı'ndan bir yudum daha aldı. Sıvıyı ateşe püskürterek yüzümü yalayan bir ateş topu yarattı. Bunu altı kez daha yaptı.

Ateş daha da hızlandı ve sonunda zirveye ulaştı. Şişede çok az Yılan Isırığı kalmıştı.

Son kor da söndüğünde Yosun Adam küllerden bir tutam alarak şişeye koydu. Şişeyi salladı ve sonra ay ışığında içindekilere baktı.

Kapağını kapatınca şişeyi bana doğru uzatarak içmemi söyledi. "Hepsini," dedi Robert.

Şişede en az üç tek vardı.

Yanlış yaptığımı bile bile hepsini tek bir yudumda içtim. Bu sefer kafa derim yandı ve gırtlığım bir Yeti tarafından yırtılmış gibi acıdı.

Birdenbire başım boynumun taşıyamayacağı kadar ağırlaştı ve yana doğru yalpaladım. Düştüğüm yer çok rahattı, bu yüzden orada biraz daha kalmaya karar verdim. Yosun Adam ayağa kalktı ve çıplak ayakları bir sis gibi çıkageldiği ormanın içine doğru ilerlerken ağaçlar onu yuttu.

Bir süre orada uzanarak buraya neden geldiğimi ve ne elde etmeyi umduğumu toparlamaya çalıştım. Bir noktada Robert yanıma gelerek ayağa kalkmama yardımcı oldu ve kolumu omuzuna doladı.

Geldiğimiz yoldan geri dönerken, "Yürürsek açılırsın," dedi.

Ayaklarımın arkamda sürüklenmesini önlemeye çalışırken, "Çok da kötü değildi," dedim.

"Sen bir de sabahını gör," diye yanıtladı.

Tökezlemelerimin arasında, "Başka tür büyüler de var mı?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha karanlık olanlar. Bundan daha da güçlü olanlar?"

Robert beni bir süre sessizce taşıdı. "Başka bir adam daha biliyorum. Yosun Adam ve Bayan Violet'ın kesinlikle bulaşmayacağı biri."

"Ya senin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o kadar ileri gitmem."

"Peki ya karşılığını ödersem? Bol keseden."

Bunu düşündüğü sırada uzun bir sessizlik oldu. “Hayır. Bu adam kötü biri. Yosun Adam şeytanları kandırıp kendisine iyilik yapmalarını sağlamayı iyi bilir, ama diğer adam şeytanın ta kendisi.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yargı Süreci

Komodindeki telefonumun titreme sesiyle uyandım. Aramaya yanıt verirken bile kafam Yılan Isırığı, kül ve kendi kanımın etkisiyle zonkluyordu.

Esnememi basturarak, “Cray,” dedim.

Hatun diğer ucundaki ses, “Arayan kişi ben değilim,” dedi.

Ekranı kontrol ettim. Tanımadığım 323’lü bir numaraydı. “Eh, şanslısın çünkü kim olduğunla ilgili hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladım ve “Aramayı Sonlandır” tuşuna basmaya yeltendim.

“Ben Sanjay.”

“Ah, haberini almak güzel. Neler oldu? Chen seni kovdurdu mu yoksa?”

“Henüz değil. Haberlere çıkmadı ama bir şüpheli bulduk.”

“Brezilya’daki adam mı? Kiralık katil olan?”

“Evet... Bunu nereden bildiğinizi sormayacağım. Her neyse, evde onunkilerle örtüşen bazı parmak izleri bulduk. Ayrıca, Christopher Bostrom’a ait olan şu bisiklet vardı ya. Selenin altından bir parmak izi almayı başardık.”

“Güzel,” dedim yine.

“Daha bitirmedim. Şüphelimiz Ordavo Sims dün gece biz onu iade ettiremeden Rio’daki hücresinde öldürüldü.”

“Keşke üzgünüm diyebilseydim.”

“Şey, asıl olay başka: Kendisini aslında baş tanık olarak

talep etmiştik çünkü evdeki parmak izlerinin birçoğu ona ait değil. Katilin suç ortağı olabilirdi.”

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Evet ama Chen ve tayfası davanın kapandığını duyurmaya istekli gibi. Ordavo bazı çete cinayetlerine bulaşmıştı. Birini öldürmek için bıçak kullandığını söyleyen tanıklar bile var.”

“Ama Latroy kaybolduğunda adam zaten içerideydi,” diye belirttim.

“Chen için bunun bir önemi yok. Umursadıkları tek şey Wimbledon evindeki cesetler. Bunu üstüne yıkabilecekleri biri varsa konu kapanmıştır.”

“Ama senin için öyle değil,” diye yanıtladım.

“Mesleki açıdan öyle. Artık bir duruşma olmayacağı için dava üzerindeki çalışmalarımı tamamlamamı söylediler. Chen yarın bir basın toplantısı düzenleyip avın sona erdiğini duyuracak.”

Bu durumun Sanjay’ın canını sıkıdığı belli oluyordu. “Peki beni neden arıyorsun?”

“Çünkü hepsi birer palavra. Bulduğumuz bazı şeyler var... ve Chen bunu size sızdırdığımı öğrenirse beni kurşuna dizer...”

“Yamyamlık mı?”

Şaşkınlık dolu bir sessizlik. “Evet. Bazı küçük çentikler bulduk. Ayrıca daha iyi durumdaki cesetlerin bazı eksik parçaları var. Penisler, gözler, kalpler ve diğer organlar. Onları yediğini düşünüyoruz.”

Artice’in, başka bir raporda, gördüklerini anlatışını hatırlayınca, “Ya da şişelediğini,” dedim.

Sanjay, “Ne?” diye sordu.

“Bu adam büyüye inanıyor. Onun için bu vücut bölümlerinin doğaüstü özellikleri var. Chen bunları da açıklayacak mı?”

“Hayır. Bize olayın yamyamlık yönünü irdelemememiz söylendi. Adamın yalnızca boş zamanlarında küçük oğlanları iğfal edip öldürmeyi seven bir kirahık katil olduğuna dair sağlam bir hikâyeleri var. Evi hangi parayla satın aldığını söylemiyorlar. Sanırım aşırı iyi bir kira denetimi varmış, ha? Hepsi saçmalık. Neyse, size elimdeki her şeyi göndereceğim.”

“Senden bunu isteyemem,” diye yanıtladım – kısmen de olsa bunun bir numara olduğundan korkuyordum.

“Aına göndermezsem yatağımda rahat uyuyamam. Bahçeden çıkardıkları şeyler hakkında bazı adli veriler dışında, size söylemediğim hiçbir şey yok.”

“Cesetleri mi diyorsun?”

“Evet ve bazı ıvır zıvırlar. İsterseniz bir bakarsınız. Her neyse, size bir Dropbox hesabının linkini gönderiyorum. Chen bunu nereden bulduğunuzu sorarsa ona yalan söyleyin.”

“Endişelenme. Seni ispiyonlamam.”

Tutuklanmamı kastederek, “Ee, şey... Olanlar için üzgünüm,” dedi. “Ona hiçbir şey söylemedim. Arama kayıtlarımı buldu ve DNA profillerine eriştiğim sırada sizinle konuşuyor olduğumu gördü.”

“Sıkıntı yok. Sana ispiyoncu demek istememiştim. Senin durumun benimkinden farklı.”

“Ah, tamam. Sağ olun. Neredesiniz bu arada?”

Kendime evde olmadığımı hatırlatmak için otel odasına göz gezdirmek zorunda kaldım. “Georgia.”

“Bu saçmalıktan uzaklaşmaya mı karar verdiniz? Sizi suçlamıyorum.”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladım.

“Hâlâ iz üzerinde misiniz?”

“Aynen öyle.”

“Peki, sizce katil Georgia’da mı?” diye sordu Sanjay.

“Galiba Chen Atlanta bölgesindeki kaçırılma olaylarıyla

ilgili ona gönderdiğim mesajları paylaşmamış.” Bu beni şaşırtmamıştı.

“Hayır. Tek umursadığı Wimbledon evi. Atlanta FBI ofisiyle iletişime geçtiniz mi? Onların yetki alanındasınız.”

“Henüz değil. Elimdeki tek şey bir önsezi ve akşamdan kalmalık.”

“Tuhaf bir adamsınız. Eh, yapabileceğim haşka bir şey varsa, ne olabileceğini bilmiyorum ama, sadece söylemeniz yeterli.”

“Teşekkürler. Bir de, Sanjay...”

“Buyurun?”

“Doğru şeyi yapıyorsun. Bunu biliyorsun çünkü kolay olan, durumu umursamayıp hayatını boşu boşuna karmaşıklaştırmamak olurdu.”

Telefonu kapattım ve kanımı temizlemek için bir bardak su almaya kalktım.

Kendimi biraz insan gibi hissetmeye başlayınca dizüstü bilgisayarımı alıp tekrar yatağa geçtim ve Sanjay’ın linkini gönderdiği klasörü açtım.

Daha sonra incelemek istediğim yüzlerce sayfalık adli veri vardı. Ama şu anda asıl merak ettiğim şey, bahçede cesetler dışında ne bulduklarıydı.

Her bir toprak katmanında bulunan şeylerin betimlendiği bir arkeoloji kazısı raporunu andıran bir belge buldum.

Cesetlerin dışında, içinde yanmış kâğıt parçaları ve kırık şişeler bulunan kül çukurları vardı. Kanlı bir bıçak ya da silah yoktu, yalnızca çoğu arka avluda bulabileceğiniz çerçöp vardı.

Bilgisayarımı kapatıp biraz daha uyumak üzereydim ki rapora yeniden uklamaya karar verdim. Ve ödülümü de aldım: Tam karşımda önemli bir veri duruyordu.

Çerçöpü betimleyen sayfayı çevirdiğimde, kırık bir şişenin parçasına ait bir fotoğraf buldum. Şişeyi derhal tanıdım. Kafamın hâlâ zonklamasına neden olan şeydi bu.

Oyuncakçı da Yılan Isırığı düşkünüydü. Hem de çokça. Raporu bakılırsa her bir cinayet bu rezil şeyden bir şişe eşliğinde işlenmişti.

Bu durum katilin Yosun Adam ya da Robert'la bir bağlantısı olduğunu kanıtlamıyordu; upkı *Çavdar Tarlasındaki Çocuklar*'ın seri katiller arasında bir bağlantı teşkil etmemesi gibi. Yalnızca içgüdülerimin doğru olduğu anlamına geliyordu.

Tekrar şifa dükkânına gümek üzere kotumu üzerime geçirdim. Ellerimi ceplerime soktuğumda tuhaf bir şey fark ettim: Cüzdanım yer değıştirmişti.

İçini kontrol ettiğimde paramın hâlâ yerinde olduğunu gördüm ama ehliyetim yanlış yerdeydi.

Görünüşçe göre Robert'ın ustahğı yalnızca bir İncil'in içindeki gerçek paraları sahtesiyle değıştirmekle sınırlı değıldi, bunun yanı sıra yankesicilikte de hünerydi.

Kim olduğumu biliyordu. Asıl soru, bunu başka kimlere söylediğıydi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Av Feneri

1889 yılında Pensilvanyalı bir avukat olan George Shiras, biyoloji bilimlerini ve yaban hayatına bakış açımızı günümüze değın değıştiren yeni bir teknik geliştirdi.

Ojibwa yerlilerinin yakınında büyümüş olan Shiras, bir kanonun ucuna içinde ateş yanan bir kap yerleştirildiğı ve avcının arka taraftaki gölgelerin içinde tüfeğıyle oturup beklediğı, av feneri denen bir gece avı stili öğrenmişti.

Kıyadaki hayvanlar ışığı görünce donup kalıyorlardı. Bunun üzerine avcı, tüfeğıyle hayvanın parlayan iki gözünün arasına nişan alıp onları uzaktan öldürüyordu.

Shiras'ın bu teknikle yaptığı uygulamalar bundan çok

daha insancıydı. Yanan kömürle dolu bir kap kullanmak yerine parlak bir gaz lambası, tüfek yerineyse bir fotoğraf makinesi kullanıyordu.

Shiras, fotoğraf makinelerini kıyıya kurup magnezyum tozu kıvılcımları çıkarmak için tuzak telleri kullanarak, fotoğrafçının bizzat orada bulunmasını gerektirmeyen yepyeni bir uzaktan fotoğraflama tekniği yaratmış oldu.

1900'lerin başında *National Geographic*'te yayımlanan fotoğrafları, ender görülen çarpıcı yaban hayatı görüntüleri içeriyordu. Shiras, nehir kıyılarındaki rakunlardan tutun da kamera lensinin önünden atlayarak geçen bulanık bozayılara kadar, bizlere hayvanların etrafta insan yokken nasıl davrandığını göstermiş oldu.

Bu fotoğrafçılık yöntemi günümüzde de kullanılmaya devam ediyordu. Yakın zamanda Borneo'da dumanlı parsların, Vietnam'da ise yeni bir geyik türünün varlığını keşfetmekte kullanılmıştı.

Bu araç, bilimcilerin aynı anda birçok yerde bulunmasına olanak tanıyordu. İncelediğiniz hayvanı bulmayı umarak tek bir su birikintisini ya da yeri gözlemlemek yerine, birçok fotoğraf makinesi kurup hangisinin turnayı gözünden vurduğuna bakabilirdiniz.

Oyuncakçı'nın nerede olduğuna, nereye gittiğine ya da bir sonraki hamlesinde ne yapmayı planladığına ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Tıpkı zor bulunan bir hayvanı arayan bir fotoğrafçı gibi, avımı filme –teknik olarak SD kartlara– almayı denemek için olabildiğince çok sayıda fotokapan kurmalıydım.

Sezgilerim bana katilin, ritüellerinde, bölgede okült büyü'nün Sriracha sosu olarak kullanılan Yılan Isırığı'nı tercih ettiğini söylüyordu.

Şirkete dair yaptığım araştırmalara göre Yılan Isırığı, Vietnamlı bir damımevi tarafından üretilip tüm dünyaya dağıtılıyordu. ABD'deki dağıtımıcısı Los Angeles'ta bulunuyordu.

Onlarla yaptığım bir telefon görüşmesi sonucunda bir kamyon dolusu sevkiyatın Tennessee deposundan ayrıldığını ve Atlanta'ya doğru yola çıktığını öğrendim. Bana, Yılan Isırığı satan dört yerin adını verme nezaketini gösterdiler.

Ürün alkollü içki sınıfına girmediği, bunun yerine “homeopatik topikal merhem” olarak listelendiği için, yerel alkollü içki yasasına ters düşmekten kurtulabilmişlerdi. Onların lehine konuşmam gerekirse, hiçbir insan evladının bunu bir içecek olarak kabul etmemesi gerektiğine dair rahatlıkla ta-nıklık edebilirdim.

Robert –ve olasılıkla küçük okült uygulamacıları topluluğundaki diğer herkes– artık kim olduğumu bildiğine göre, diğer üç şifa dükkânını ziyaret edip esnaflara bir çocuk katiline benzeyen uzun boylu siyahi bir adamın Yılan Isırığı almak üzere dükkâna gelip gelmediğini sormak muhtemelen uygun bir fikir değildi.

Oyuncakçı'nın, onunla şimdiye dek öğrendiklerim arasında herhangi bir bağlantı olduğunu düşündüğümün farkında olmasını istemiyordum. Bunu öğrenirse davranışlarını değiştirebilirdi.

Otel odamın masasında, anahtarlık boyutunda beş küçük fotoğraf makinesi vardı. İnternette satın aldığım ve ertesi gün kapıma teslim edilen fotoğraf makineleri hareket sapladıkları anda fotoğraf çekiyorlardı. Hareket yokken de aynı şeyi dakikada bir yapıyorlardı.

Planım, her bir şifa dükkânının girişine bir fotoğraf makinesi yerleştirmek ve SD hafıza kartları doldukça onları her yirmi dört saatte bir yenileriyle değiştirmekti.

Oyuncakçı'nın hiç ortaya çıkmama ihtimalinin yanında bir diğer risk de fotoğraf makinelerini yerleştirirken ya da kartlarını değiştirirken iş üzerinde yakalanmaktı. Bunu dükkânlar kapalıyken yapmayı planlıyordum.

Fakat Oyuncakçı'nın fotoğrafını çekmek yalnızca başlan-

gıçtı. Fotoğraflarda yakalamayı umduğum yüzlerce insan arasından hangisinin peşinde olduğumu belirlemenin bir yolu yoktu. Ve dükkândan çıktıktan sonra, elimde celp kâğıdı olmadan dükkân sahiplerini bana şüpheli hakkında herhangi bir bilgi vermeye ikna etmemin de yolu yoktu; bir şey bildiklerini varsayarsak tabii.

İhtiyacım olan şey, hedeflerimin izini sürmenin bir yoluydu.

Shiras'ın çamurda ve toprakta pati izleri bırakan ve bu sayede takip edilebilecek bir yol oluşturan hayvanlarının aksine, şifa dükkânlarının müşterileri işimi pek kolaylaştırmayacaktı.

Oraya Yılan Isırığı almak üzere gelmiş birinin aynı zamanda Oyuncakçı'nın ziyaret ettiği diğer yerlerde de bulunup bulunmadığını anlamanın bir yolunu bulmalıydım; bu sayede adamın izini, yaşadığı yere kadar takip etmeyi umuyordum.

İdeal olarak bu, yeniaydan önce yerini belirleyebileceğim yeni bir vektör olurdu. En kötü durum senaryosunda ise –ve bu gerçekten de en kötüsüydü– Oyuncakçı başka bir kurban seçer ve biz de cesedi bulmayı başarırırsak, onunla şifa dükkânlarından biri arasında bağ kurmanın bir yöntemini bulmalıydım.

Daha önce hiç karşılaşmadığınız birinin izini nasıl sürer-diniz?

Buna cevabım biraz meşum ve bazı federal yasaları nasıl yorumlamak istediğinize bağlı olarak, büyük olasılıkla yasadışıydı.

Ayrıca bunu Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezlerinden bir taş aumlık uzaklıkta yapıyor olmam da bana göre biraz komikti.

Dün gözetleme makinelerinin siparişini verirken başka bir şey daha sipariş etmiştim – dört şey, aslında.

Bu şeyler Amazon yerine Kuzey Carolina'daki bir labora-

tuvarından geliyordu. Bu laboratuvar, savunma sanayiine tıbbi malzeme satıyordu – en azından göstermelik olarak. Asıl tedarik ettikleri şey ise belirli amaçlar için kullanılan özel tasarım bakterilerdi.

Oyuncakçı'nın bana karşı pek çok üstünlüğü vardı. Ben emniyet güçlerine bağlı bir soruşturmacı, bir adli patolog ya da yüzüme karşı yalan söyleyen birini fark edecek kadar becerikli bir insan bile değildim. Gelgelelim elinin altında belli başlı bazı araçlar bulunan oldukça aykırı bir bilimciydim. Bu araçlardan biri de biyolojik savaş becerisiydi.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Tehdit Değerlendirmesi

İleri savaş stratejisi uzmanlarıyla, yani zamanlarının yarısını kampüslerde, diğer yarısını ise Pentagon'da kapalı kapılar ardında düzenlenen toplantılarda geçiren türden kadın ve erkeklerle bir otelin barında oturup onlara en çok korktukları şeyi sorduğunuzda, alacağınız cevap, bavuldaki bir nükleer bomba olmazdı, zira bu yıl çevre yollarında yapılan kazalarda, bavul boyutunda bir nükleer bombanın yoğun kalabalık bir şehirde ölümüne neden olacağı insan sayısından daha fazla kişi ölecekti. Asıl cevap, serseri bir güç ya da iyi denetlenmeyen bir süpergüç için çalışan bir biyologun, bir petri kabında insanlığı büyük oranda yeryüzünden silebilecek bir şeyler üretmesi olurdu.

Bu yeni bir tehdit değildi. ABD hükümeti 1940'lardan beri biyolojik savaş tehdidini anlamak için milyonlar döküyor hatta nasıl yayıldıklarını görmek için kendi bakteriyel ajanlarımızı vahşi doğaya salacak kadar ileriye gidiyordu.

1950 yılında San Francisco'daki bir donanma gemisi, nasıl yayıldıklarını görmek için, teoride iki iyicil bakteri olan

Bacillus globigii ile *Serratia marcescens* suşlarını sabah sisine salmıştı.

Sonuçlar korkutucuydu; çok sayıda insan daha önceleri iyicil suşlar olduğu düşünülen bakterilerden hastalandığında ortaya çıkan ikincil etkileri saymıyorum bile. Buna ek olarak, yaşanan durum yabancı güçlerin ABD'de çok daha ölümcül bir ajan yayabileceği fikrini güçlendirdi. Bu nedenle biyolojik savaş testleri gizliden gizliye devam etti; ne kadar hızlı yayılabileceğini görmek için, zararsız olduğu varsayılan bakterilerin metrolar ve halka açık başka yerlere yayılması da bunlara dahildi.

İlk testten altmış yıl sonra, bu tehdidi hafifletmek için tasarlanmış milyar dolarlık bir mikrop savaşı programımız ve bizleri korkutmanın yeni yollarını bulup duran *trilyon* dolarlık bir biyoteknoloji sektörümüz vardı.

Bugün bilgisayarımın başında oturup, genleri LEGO parçaları gibi karıştırıp eşleştirebilen bir programla oynayabilir, "Gönder" tuşuna basabilir ve bir laboratuvarın bana bu gen dizilimini içeren özel bir bakteri yaratmasını sağlayabilirdim.

Bu teknoloji çok sayıda hayat kurtarmıştı bile, ve teorik olarak, kötü uygulamalar nedeniyle aldığı canlardan daha fazlasını kurtarabilirdi – en azından biz böyle umut ediyorduk. Bir keşiş on dokuzuncu yüzyılda bezelyelerle oynamaya başladığında cin çoktan lambadan çıkmıştı; araçları ya da bilgi akışını kısıtlamaya çalışmak artık iyi adamların yalnızca daha az becerikli ve bilgili olmasına yol açardı.

Muhtemelen.

Fakat mühendislik eseri bakterilerin askeri uygulamalarına olan tüm bu ilgi, beraberinde mikropların ölümcül olmayan şekillerde kullanım yollarını da getirmişti. Bunlardan biri, benim de danışman olarak yüzeysel şekilde dahil olduğum bir projede kullanılıyordu.

Diyelim ki Terörist A, bir terör ağının parçası ve siz de bu kişinin başka bir ülkede bulunan Terörist C'yi tanıyıp tanımadığını bilmiyorsunuz. Aralarında bağlantı kurulmasına neden olabilecek bir elektronik iletişim yöntemi kullanmayacak kadar zekiyseler ve her zaman aralarında bir aracı –Terörist B– kullanıyorlarsa, Terörist B'ye işkence etmeden ya da onun peşinde olduğunuzu bile belli etmeden A ile C'yi nasıl ilişkilendirirdiniz?

Ayla buluşan herkesi, sonra da onlarla buluşan herkesi takip edebilir ve Terörist C'yle aralarında bir bağlantı bulmayı umabilirsiniz, fakat sorun şu ki çok geçmeden, tüm olası araçları takip edebilecek kadar çok sayıda ajan bulamaz olurdunuz. İnsan bağlantıları defalarca dallanıp budaklanırken gezegende bu görevi yürütebilecek sayıda inan olmadığını çok geçmeden fark ederdiniz.

İstihbarat çevrelerinin baş etmeye çalıştığı sorunlardan biri de buydu: Diğer insanları takip edecek yeterli sayıda insan çalıştırmanın yüksek maliyeti ve sonuç olarak da olanaksızlığı.

Bunun çözümlerinden biri ve danışmanlık yapmam için çağırıldığım projenin kapsamı, insanlar yerine bakterileri kullanmak üzerineydi. Birinci sınıf bir bilim programı bulunan varlıklı bir süpergüç, iyicil –su bardağınızın içinde bile bulunan türden– bir bakteriyi, kendisini diğer kardeşlerinden ayırmanızı sağlayacak özel bir etiketle modifiye edebilirdi.

Sonrasında bunu sokakta yanınızdan geçen Terörist A'nın üzerine sıkabilirdiniz. Terörist, bağışıklık sistemi tarafından öldürülene kadar ağzında ve genzinde çoğalan bakteriyi birkaç gün boyunca etrafa yayardı.

Bu, yapım aşamasındaki olası bir kâbus senaryosu gibi geliyordu kulağa.

Eh, durum hem böyleydi hem de değildi.

San Francisco dencyindeki sorun –etik sorunların ötesinde– yetkililerin tasarımı bakterilere erişimi olmamasıydı. Zararsız kabul edilen ama yine de yayılışını yapılan deneye atfedebilecekleri kadar ender görülen suşlar kullanmak zorunda kalmışlardı.

Yaygın görülen iyicil bir bakteriyi kullanmak işe yaramazdı çünkü bu bakteri zaten San Francisco'daki herkesin üzerinde cirit atıyor olurdu.

Şimdiyse hızla mutasyon geçirip zararlı bir şeye dönüşebilen *Streptococcus pneumoniae* gibi dönecek bir mikrobu değil, *Neisseria lactamica* gibi dost canlısı bir suşu alıp genomuna bazı işaretleyiciler ekleyebilir ve Terörist C'nin Starbucks bardağını çalıp dokunduğu diğer her şeyden örnekler alarak bu özel suşun onda da görülüp görülmediğine bakabilirdiniz.

Adaptasyon mucizesi sayesinde bakteriyel casusumuzun Terörist C'ye geçebilmek için kaç kişiden geçmek zorunda kaldığını bile kabaca tahmin edebiliriz; bu da bize ikisinin arasındaki “mesafeyi” söylerdi. Sonra yaratılmasına yardımcı olduğum bir yazılımı kullanarak, Terörist D ve E'de bulduğumuz mutasyonların sayısına bakıp terör ağının yaklaşık büyüklüğünü tahmin edebiliriz.

Bu bazı kişilere korkutucu gelebilirdi. Bana göreyse öyle değildi. Bunun gibi bir projeyle etrafa salınan bir *Neisseria lactamica* suşunun mutasyon geçirmiş tehlikeli bir versiyonuyla karşılaşmanın istatistiksel olasılığı, kalabalık bir McDonald's şubesinde hapşırıp etrafa *Streptococcus pneumoniae* saçarak uygarlıkları yok edecek bir süper-grip yaratma olasılığınızın trilyonda biri kadardı.

Bana göre asıl korkutucu olan şey, bir arkadaşının bana söylediği üzere, Usame bin Ladin için başlatılan av operasyonu hâlâ sürerken, yalnızca onu hedef alacak belirli bir grip virüsü suşu yaratma konusunda ciddi görüşmelerin yapılmış

olmasıydı. Araştırmacılar bunu birkaç milyar dolarlık bir bütçeyle başarabileceklerinden yüzde elli oranında eminlerdi. Fakat yetkililere diğer yüzde ellilik olasılığı açıklamak zorunda kalmışlardı ki bu da virüsün hafif bir mutasyon geçirmesiyle tüm bin Ladin ailesini yok edebileceği – iyicil olanları bile. Ve bundan daha büyük bir mutasyonun hatta yalnızca Usame bin Ladin’in genetik işaretçilerini arayan kısımda yaşanacak küçük bir aksaklığın bile, gezegendeki *Homo sapiens*’ler dahil tüm primatların yüzde doksanını yok edebileceği gibi büyük bir olasılık da mevcuttu.

Bu nedenle projeden vazgeçildi. Ya da bana öyle söylendi.

Filmi günümüze saralım: Artık istihbarat çevrelerinin, bazı ölümcül olmayan görevleri yerine getirebilecek, özel olarak tasarlanmış bakteri ve virüslere erişimi var; tabii onlardan ne isteyebileceğinizi biliyorsanız. Bu mikropları gerçek amaçlarına göre isimlendirmiyorlar. Bunun yerine, onları sıkıcı sayı dizileriyle adlandırıyor ve bu sayıları da sözde yalnızca petri kabıyla sınırlı olan kullanım alanlarına göre kategorize ediyorlar.

Kitaplarda yer almayan birkaç modifikasyon içeren beş *Neisseria lactamica* suşu sipariş etmiştim. İleri derecede gelişmiş laboratuvar araçlarına hatta özel tahlil çipleri bulunan hünarlı bir tarayıcıya bile erişimim olmadığı için, sipariş ettiğim suşları sahada tanımlayabilmeliydim. İşte bu yüzden suşlarımın genomunda, üzerlerine bir protein bileşiği sıkıldığında morôtesi ışık altında pembe renkte ışıdamalarını sağlayacak özel bir gen vardı.

Böylece her bir şifa dükkânına casus kameralarımı yerleştirdikten sonra hepsine tek tek girecek ve bulabildiğim tüm Yılan Isırığı şişelerini mikrobiyal kan tazılarına bulayacaktım.

Bunu bir gün sonra hâlâ çekmekte olduğum baş ağrısının intikamı olarak düşünebilirdiniz.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Önyargı

Işın zorlu kısmı, casus kameraları dükkânların alüminyum kapı çerçevelerine yerleştirmek hatta dükkândan dükkâna gezen nakliye kamyonunu takip ederek Yılan Isırığı stoklarını spreylemek değildi. Asıl zor olan, kameraların yakaladığı binlerce görüntüyü ayıklayıp sayıyı bu iki günlük süre boyunca dükkânların kapılarından geçen üç yüz yirmi üç kişiye indirmekti.

İkinci gün Kutsal Melek Spiritüel Mucizeler adlı dükkâna yerleştirdiğim kameranın açısı biraz yamuktu ve işe yarar tek görüntü, içeri girip çıkan insanların kapıda beliren yansımalarından ibaretti.

Bunlardan birinin Oyuncakçı olabileceğini hissediyordum ki bu hem yüreklendirici hem sinir bozucuydu çünkü görüntü çok bulanıktı. Tüm bunların birleştirence, kendi önyargımın farkına vardım. Kafamda Oyuncakçı rolüne çoktan birini biçmiştim bile ve bu adam tüm tanımlara uyuyordu. Bunun nedeni, adamın Artice'in bana söylediklerine uyuyor olduğunu düşünmem miydi? Yoksa kafamdaki korkutucu siyahi adam figürüne uyuyor olması mıydı?

İşsel önyargılarımı gün boyu eleştirebilirdim, fakat sonuç olarak bu asla bir uzman görüşünün yerini tutmazdı. Bu durumda ihtiyacım olan şey, Artice'in kendi görüşüydü.

Önemli olabilecek herhangi bir şey hatırlaması durumunda benimle konuşabilmesi için –ve ayrıca bu konuyu aktif bir şekilde kovaladığımı ve onu unutmadığımı bilmesini sağlamak için– hapishanenin görüntülü arama hizmeti aracılığıyla Artice'le bir görüşme ayarlamıştım.

Konferans yazılımının bana Artice'in aradığını bildirmesini beklerken, otel odamın penceresinden görünen küçülen

ay Oyuncakçı'nın, zaman çizelgesine sadık kalıyorsa, yeni bir cinayet işlemesine yalnızca dört gün kaldığını hatırlattı bana.

Başka bir katil olsaydı, bir soruşturma yürütüldüğünü duyunca cinayetlerine ara verirdi, fakat Oyuncakçı'nın böyle yapacağından şüpheliydim... Birkaç nedenden dolayı... İlki, polisin onu ülkenin yanlış tarafında arıyor ve yıllar önce terk etmiş olduğu bir evi araştırıyor olmasıydı. Los Angeles'taki diğer cinayet alanını bile henüz bulamamışlardı. İkincisi, katilin küstah biri olmasıydı. Diğer tüm zeki katiller gibi o da kendi eylemlerinin görünmez olduğuna ve yakalanma ihtimalinin bulunmadığına inanmak istiyordu. Duracak olsa, polislerin de en az onun kadar zeki olabileceğini kendi kendine itiraf etmiş olurdu. Yeniyada tekrar cinayet işleyeceğine inanmamın son nedeni ise adamın büyüye inanmasıydı. Ona göre kan ritüelini gerçekleştirmek için ay döngüsünün en güçlü zamanı buydu.

Bilgisayarım ötmeye başladı ve Artice'in karamsar suratı göründü. Daha önce gördüğüm o soğukkanlı genç adam değişti artık.

"Artice?"

"Hop, Theo." Yan tarafa bir bakış attı. Genellikle bu oturumlar yapılırken odada bir gardiyan olurdu, bu yüzden muhtemelen bana bunu hatırlatmaya çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet... Şey... Sabah Dedektif Chang beni ziyarete geldi..."

"Chen mi?"

"Evet, o, bir de daha önce hiç konuşmadığım savcı bir adam. Bana bir fotoğraf gösterip bunun Oyuncakçı olup olmadığını sordular."

"O muydu?"

Artice kafasını öne eğip telefonu iki elinin arasına aldı. "Aramızda kalsın mı? Hayır. O adamı daha önce hiç görmedim. Ama evet dememi çok ama çok istediler."

“Bir isim söylediler mi?”

“Evet. Bir şey... Bir şey Sims.”

Belli ki Brezilya'daki merhum kiralık katil Ordavo Sims'in kimliğini onaylaması için tek görgü tanıklarına baskı yapıyorlardı. Daha ne kadar ileriye gidebilirlerdi?

“Bana feci baskı yaptılar, dostum. Yapmam gereken tek şey gidip büyük jürinin önünde, aradıkları adamın bu olduğunu söylemekmiş. Mahkeme falan olmayacakmış.”

Artice'in önüne böyle bir yem atmak o kadar yanılttı ki. Öfkemi kendime saklamaya çalıştım.

“Ama ben emin olmadığımı söyledim. Sonra bana o zamanlar yalnızca küçük bir çocuk olduğumu, gençken her şeyin daha farklı göründüğünü ve anıların birbirine karışabileceğini söylediler.”

“Buna ne dedin peki?”

“Onlara siktirip gitmelerini söyledim. Bana Oyuncakçı'yı uydurduğumu söyleyenler yüzünden aynı şeyleri yaşadım zaten. Şimdi de onun gerçek olduğunu düşünüyorlar, ama kalkıp onun kim olup olmadığına kendileri karar verecek, öyle mi? Siktirsinler. Önüme nasıl bir yem attıkları ya da ne sözler verdikleri umurumda bile değil. Oyuncakçı değilse değildir, tamam mı? Herifin dışarıda başka çocuklara da zarar verdiğini bilirken bana kıyak geçmelerine izin vermeyeceğim. Doğru düzgün bir insan bunu bilirken hayatına nasıl devam edebilir ki?”

Cidden. Kendi çapında yeterince sorun yaratmış olan Artice gibi biri bile bunu görebiliyordu. “Peki şimdi ne olacak?”

“Bunu düşünmeme izin vereceklerini ve yarın tekrar uğrayacaklarını söylediler.”

“Sana anlaşma bazında belirli bir şey önerdiler mi?”

“Hayır. Ama savcı adamın benim davama dair yargıyla konuşup belki bir şeyler yapmaya gönüllü olduğu hissine kapıldım. Kim bilir, onlara güvenemem. Her neyse, sende ne var?”

“Bende de bazı fotoğraflar var. Ama ne yazık ki davana yardımcı olacak pek fazla şey yapamam.”

Artice başını salladı. “Bunu biliyorum. Ama böyle bir orospu çocuğunun peşine düştüğün son seferki gibi olacaksa bana uyar.”

Öksürdüm. “Şey, bu sefer o kadar da fiziksel olmayan bir çözüme ulaşacağımı umuyorum.”

Klasörümdeki fotoğrafları arkaları bana dönük hâlde dosyalarından çıkardım. Hangisinin hangisi olduğunu bilmeyeyim diye, onları karıştırma zahmetine bile girmiştım. Artice’in benim vücut dilimden etkilenererek değil, tamamen kendi görüşlerine dayanarak bir cevap vermesini istiyordum. Hepimiz bunu gizlemede iyi olduğumuzu düşünürüz, ama muhtemelen ne kadar iyi olduğunuzu düşünüyorsanız, aslında o kadar kötüsünüzdür.

“Tamam, şimdi bunları sana birer birer göstereceğim. O olabilecek birini gördüğünde bana söyle, ben de kenara ayırayım. Ama seni uyarayım, bunlardan bazıları çok kabataslak görüntüler.”

“Anlaştık.” Ekranı biraz daha yaklaştı.

“Yok. Yok. Yok. Yok.” Tereddüt bile etmiyordu.

“Daha fazla zamana ihtiyacın yok mu?” diye sordum.

“Ellerin mi yoruldu?”

“Affedersin. Buna ne dersin?”

“Yok. Yok. Yok. Yok. Yok...” Artice duraksadı.

Bilinçsiz olarak bakışlarımı ekrandan kaçırarak, ekranda görüntünün yansımısını görmekten kaçınmaya çalışıyordum.

“Artice?” Fotoğraflı indirdim.

Neredeyse hipnotize olmuştu. Gözleri irileşmiş, ağzı yarı açılmıştı.

“Artice?”

“Bu o.”

“Ne olur ne olmaz diye bunu bir kenara koyup diğerlerine devam edelim,” diye yanıtladım.

“Gerek yok.” Yavaşça kafasını sallıyordu. “Bu o.”

“Yalnızca emin olmak için?”

Itaatkârca başını salladı. “İyi, ama o orospu çocuğu bu.”

Ona geri kalan fotoğrafları göstererek karşılığında bir dizi sabırsız hayır cevabı aldım. Nihayet sonuncu fotoğrafa ulaştık.

“Yok. Şu ilk adamdı.”

Fotoğrafın önünü çevirdim.

Hepsinin içinden seçtiğim fotoğrafın aynısıydı. Resmi ona yeniden gösterdim. “O olduğundan emin misin?”

Artice ekranındaki görüntüyü es geçip doğrudan kameraya bakarak gözlerini bana dikti. İfadesinde bir soğukluk ve incinmişlik vardı. Söylediklerinden çok uzun süredir şüpheleniliyordu, şimdi de ben onu sorguluyordum.

Artice, “Yavşagın beyaz Cadillac’ı bile aynı,” diye yanıtladı.

“Cadillac mı?” diyerek resmin ön tarafını çevirdim.

Bu, kapıdaki yansımaların fotoğraflarından biriydi. Hakkaten de görüntünün üst köşesine bakınca, beyaz renkli bir Cadillac’ın şüpheli götürmeyen ön kafesini ve camını gördüm.

Kafamı kurcalayan soru, fotoğrafa çekilmiş olmamın nedeninin adamın yüzündeki ifade ve Artice’in grafitisi arasındaki benzerlik mi, yoksa hayvan beynimin, yani etraftaki sesleri dinleyen ve yırtıcıların izlerini arayan erken uyarı sisteminin, Cadillac’ı görmesi ama bilinçli olarak benimle iletişime girmemesi mi olduğuydu.

“Hey, Dr. Cray?”

Kameraya bakum. “Evet?”

“Adamın adını öğrenebildin mi?”

Kafamı iki yana salladım. “Bu kısmı biraz incelik istiyor. Peşinde olduğumu bilmesini istemiyorum. Dükkan sahibi onu tanıyorsa, gidip onu uyarmasını istemiyorum.”

Artice alaycı bir sesle, “Tamam... Peki planın nedir? Polisi isimsiz bir ipucu mu göndereceksin?” dedi.

“Hayır. Öyle yapmayacağım.” Daha fazla ayrıntı var mı diye fotoğrafı taniyordum. Ne yazık ki plaka bir çalılığın arkasında kalmıştı. Ne var ki görselin üst kısmında, arabanın

ön panosunda duran bir şeyi görebiliyordum. Otopark fişi gibi bir şeydi.

“Bunun ne olduğunu bulmaya çalışacağım.” Artice’in görülebilmesi için fotoğrafı havaya kaldırdım.

“O şeyi okumak istiyorsan *Blade Runner* tarzı zimbirtıların olması gerekir. Buradan bakınca bulanık bir lekeye benziyor.”

Görüntüyü çıkardığım SD karta bir bakış atarak, görüntünün video dosyasını yaratmak için kullanılan ve benim net bir fotoğraf üretmek için yaratmamda gerekecek algoritmaları düşündüm.

“Dalgacıklar, Artice. Dalgacıklar.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Fourier

On dokuzuncu yüzyılın başlarında, daha önce Mısır’a yaptığı seferde Napolyon’a eşlik etmiş olan Fransız matematikçi ve fizikçi Jean Baptiste Joseph Fourier, ısı transferi kavramını ve iki nesnenin nasıl enerji alışverişinde bulunduğunu merak etmeye başladı. Bir nesne neden sıcaklığının tamamını diğerine vermiyor ya da diğerinin sıcaklığının tamamını almıyordu? Bu soru, çok sayıda diğer başka soruları doğurdu.

Bunlardan biri, dünyanın neden devasa bir kartopu olmadığı bilmeceiydi. Fourier güneşle dünyanın yüzeyi arasındaki mesafeyi hesapladığında, yere bizi sıcak tutmaya yetecek kadar enerji ulaşmadığını fark etti. Bu da gezegenin atmosferi ve su buharının Dünya’nın sıcaklığını dengelemedeki rolü ve en sonunda da sera etkisinin keşfedilmesine yol açtı.

Fakat Fourier dönüşümünün önünü açan şey, Fourier’nin, enerji transferinin matematiksel fonksiyonlarını ifade eden çalışmalarıydı. Kabaca özetlersem, bir sinyalin yalnızca ufak bir bölümüne bakarak tamamını yeniden yapılandırmak için aritmetik kullanılması anlamına geliyordu.

Fourier dönüşümleri, bilgisayardaki sıkıştırma işlemlerinin temeli ve tüm bu gözetleme görsellerini ve videolarını minik bir SD karta sığdırabilmemin nedeniydi. İşlemcinin her şeyi bellek yongasına yazması gerekmiyordu – kullanılabilir bir görüntü elde edebilmemi sağlayacak kadarını yazması yeterliydi.

Bu tür sıkıştırmaların sorunu, veri kaybı yaşanmasıydı. Casus kameramdaki minik lensin, Cadillac'ın ön panosunun net bir görüntüsünü daha da küçük bir ışık algılayıcı dizilimi hâlinde kırılabileceğini ve o küçük kâğıt parçasında ne yazdığının anlaşılabilceği bir çözünürlüğe ulaşılabilceğini varsayarsak bile, işlemci o görüntüyü sıkıştırdığında, yararlı olabilecek tüm veriler kaybolmuş olurdu. Ancak Fourier dönüşümlerinin kayıplı doğası sayesinde matematikçiler başka sıkıştırma ve yeniden yapılandırma teknikleri araştırmaya başlamışlardı. Dalgacık sıkıştırması, bir sinyalin tüm dalgasını kullanıp onu yaratan fonksiyonun birebir aynısını alarak sinyalin kayıpsız bir versiyonunu yaratma fikrine dayanıyordu. Bu süreç, işlemciye bir Fourier dönüşümünden çok daha fazla yüklense de, belleği çok daha verimli şekilde kullanıyordu.

Ne yazık ki casus kameralarım, kayıplı sıkıştırma işlemlerinin ardındaki Fourier temelli algoritmaların aynısını kullanıyordu ve fotoğraftan elde edebileceğim veriler kısıtlıydı.

Ama öte yandan, dalgacık teorisinin ardındaki matematiğin aynısı, bir sinyali zamanda geri getirmekte de kullanılabilirdi.

Kameradaki sarsıntılar nedeniyle bulanık çıkan bir resimden net bir görüntü çıkarabilen fotoğraf yazılımları, makinedeki perdenin ne kadar süre boyunca açık kaldığını hesaplayarak ve hareket miktarını ölçerek çalışıyordu. Bulanıklıkları fırça darbeleri gibi düşünerek özünde zamanı geri sarıp fırçanın ilk dokunuşunun neye benzediğini –ya da gözünüzün şeklini– bulabilirdi.

Şüphelimiz kapıdan girip casus kameradaki hareket detektörünü tetiklediğinde belleğe yaklaşık dört saniyelik bir video kaydedilmişti. Video sıkıştırma için saniyede on beş karelik devinimli JPEG yöntemini kullanmışım ve bu da minik kameramın adamın yüzüne ve arabasının ön tarafına ait altmış ayrı fotoğraf çekmiş olduğu anlamına geliyordu.

Kapı hareket ediyor olduğu için kamera adamın yüzünü birkaç farklı açıdan yakalamıştı, tıpkı kafasının üçboyutlu bir görüntüsünü yaratmak için kullanılan bir tarayıcı gibi.

Hazır yazılımlar kullanarak bu görüntülerden üçboyutlu bir model yapmışım bile.

Adam cama yeterince yakın olduğu için kafasının şekline dair veri toplamak kolay olmuştu, ancak Caddy'nin ön panosunda duran şeyin net bir görüntüsünü elde etmek daha zordu çünkü yalnızca, çok az farkı olan açılardan çekilmiş altmış tane fotoğrafı bulunan iki boyutlu bir nesneydi.

Fakat her şey de kayıp değildi. Dalgacık dönüştürmenin büyüsünün bir parçası da, yazılıma görüntüde belli olandan daha fazla bilgi veren bazı faktörleri girebilmemdi.

Cadillac'ın ızgarası algoritma için yalnızca bir dörtgen olsa da genişliğinin tam olarak kaç santimetre olduğunu biliyordum ve fotoğraf çekilirken kapıdan ve kamera lensinden ne kadar uzakta duruyor olduğunu doğru şekilde tahmin edebilirdim.

Küçük kâğıt karesini üçboyutlu alanda stabilize ederek diğer tüm görüntüleri üst üste bindirebilir, yansımanın yarattığı görelilikleri düzenleyebilir, kâğıdın kırılımında tahminler yürütebilir hatta görüntüde hangi belirli şekillerin bulunduğu dair, olabilecek en iyi tahminleri öğrenmek için birazcık yapay zekâ bile kullanabilirdim.

Beş saatin sonunda elimde ön panodaki şeyin bir kopyası duruyordu – şey, hemen hemen... Kâğıdın üzerinde bir barkod olduğunu görebiliyordum ve başka barkod örnekleri

kullanırsam bunu yeniden oluşturabilir ve bulanık çizgilerin ne olduğunu anlayabilirdim, fakat asıl önemli olan kısım, oldukça net ve kesin olan logoydu.

Yirmi dakikamı Atlanta'da logosunda çift E harfi kullanan bir kapalı otopark arayarak geçirdim. Tam da aramamı eyalet geneline yayacaktım ki tüm bu matematiksel hünerlerim yüzünden kendi sırtımı sıvazlarken görüntüyü tersine çevirmeyi unutmuş olduğumu fark ettim – çünkü bu bir yansımaydı.

Ayrıca Oyuncakçı'nın görüntüsünü de buna göre yeniden düzenledim ve sağ tarafta duran sol gözünün üzerine, yani ait olduğu yere bir yara izi yerleştirdim.

Otoparkın yeri, yani şifa dükkânının önüne park etmeden önce arabasının durduğu yer, Peachtree Sokağı otuz üç numaraydı. Otopark, kırk katlı bir ofis binasının parçasıydı. Dükkânı ziyaret ettikten sonra oraya geri döndüyse, küçük mikrobik kan tazılarım hâlâ orada olabilirdi...

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fotoğraf Kabini

Otel odama tıkılmış hâlde, iz sürücü küçük bakterilerimi doğada gözlemlemek için özenli bir plan oluştururken, onları doğada –ya da daha doğrusu akşamın yedisinde hâlâ kalabalık olan bir ofis binasında– takip etmenin zorluğunu gözden kaçırmıştım.

Hedefim, mikropların asansör düğmelerinde ve bakteriyel kaplı düğmelerin sizi götürdüğü katlardaki herhangi bir kapı kolunda ortaya çıkıp çıkmayacağını görmektir. Sorun şuydu ki küçük dostlarım yalnızca üzerlerine özel bir treonin ve glikoz karışımı sıkıldığında ve ultraviyole ışığa maruz kaldıklarında parıltıyordu. Parıltı normal düzeyde aydın-

lanılmış bir iç mekânda görülemeyecek kadar zayıf olduğu için, örneklerin bir karanlık odaya koyulduktan sonra ya çıplak gözle ya da iPhone'unun kamerasıyla gözlemlenmesi gerekiyordu.

Fantezi dünyasında binanın tüm yangın söndürme sistemini parlı katalizörümle doldurup harekete geçirebilecek ve ardından şehir genelinde elektrik kesintisi yaratan bir süper-korsanlık saldırısı planlayabilecek olsam da, bundan daha yavan bir plan düşünmem gerekiyordu.

Sorunumun çözümü, beni Tribble'lar gibi otel odamdan çıkmakla tehdit edermiş gibi görünen, sürüsüne hareket Amazon Prime kutularından birine bakarken geldi.

Orta boyda bir kutunun altını kestim ve sonra bir kapı gibi yeniden yerine bantlayarak kutunun içine UV ışığımı yerleştirdim.

Bu sayede, kutunun kapağını açıp şüphelendiğim herhangi bir yüzeyin üzerine kapatarak içeri bakabilirdim.

Ayrıca, Amazon'un bağımsız teslimat yüklenicileri kullandığı düşünülürse, elimde kutuyla içeriye girerken kuryeymiş gibi davranabileceğimi fark ettim. Aceleyle, üzerinde binanın yirminci kaundaki Thompson Danışmanlık'ın adresi yazan bir etiket hazırladım.

Aynada kendime son bir bakış atarak, görüntümdeki hiçbir şeyin, *gizliden gizliye halkın arasına genetiği değiştirilmiş ve test edilmemiş bir mikrop salan, kurye kıyafetindeki bir bilişimsel biyolog* diye haykırmadığını sağlama aldım.

33 Peachtree'ye yanaştığımda arabalar hâlâ yeraltı otoparkına girip çıkıyordu, ancak içerisi çoğunlukla boştu.

Giriş kapısından bir fiş çıktı ve bunun benim oluşturduğum görüntüye fazlasıyla benzediği gerçeği karşısında biraz gururum okşandı – aradaki tek fark, bu fişin üzerindeki bar-

kodu kriptografik yollara başvurmak zorunda kalmadan okuyabiliyor olmanızdı.

Test etmemek için kendime direnmek zorunda kaldığım lobi asansörlerine yeterince yakın bir nokta buldum. Güvenlik beni izliyorsa, ana asansörleri kontrol edemedi buradan kovulmak ya da tutuklanmak istemiyordum.

Asansöre girip lobinin düğmesine bastığım sırada gerginliğim artmaya başladı. Binayı önceden gözlememiştim ve girişin izlenip izlenmediği ya da içeri girerken adımları yazmam gerekip gerekmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kapılar açıldığında kendimi bir koridora ve bir masada oturan güvenlik görevlisinin doğruca gözlerine bakarken buldum.

Sağ ve sol tarafta ikişer asansör bulunuyordu, fakat şu anda görevlinin tüm dikkati bendeydi. Kutuyu sanki evrensel bir geçiş biletiymiş gibi havada salladım.

“Hangi kata çıkmanız gerektiğini biliyor musunuz?” diye sordu.

Bir an kekeleydim, sonra da kutunun üzerine yerleştirdiğim ve bu bocalamama biraz olsun gerçeklik katan etiketi okumayı akıl ettim. “Ee, yirminci kat.”

“Soldaki asansörlerden herhangi birini kullanabilirsiniz,” dedi.

Artı on sekiz etiketli bir filme gizlice girmeye çalışan on üç yaşında bir çocuğun tüm nezaketiyle, “Ee, sağ olun,” diye yanıtladım.

Pirinç renkli kapıların önünde durarak açılmalarını bekledim. Kat sayıları on birden yirmiye gidiyordu – bu da yukarıya çıkan iki asansöre de baktıktan sonra, binanın ilk on katına hizmet verenleri yakalamak için bir kat merdiven inmem gerekeceği anlamına geliyordu.

Güvenlik görevlisi binanın öte tarafından bana, "Düğmeye basmalısınız," diye seslendi.

"Doğru ya." Düğmeye bastım ve bir an sonra kapılar açıldı.

İçeriyi adın atıp "20"ye bastım ve rahatlama dolu bir iç geçirdim. Asansör yükselirken, burada yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Binaya bakteri taşımadığından emin olmak için arabadayken ellerimi zaten çamaşır suyuyla silmiştim, yani hiç olmazsa düğmelere bakteri bulaştırabileceğinden endişelenmem gerekmiyordu. Cebimden etkinleştirici şişesini çıkardım, düğmelere sıktım ve sonra koridora çıktım. Yardımsever güvenlik görevlisinin ben bir güvenlik kamerasından izliyor olması ihtimaline karşı, Thompson Danışmanlık'ın kapısına kadar yürüyerek bir gösteri yaptım ve sonra geri döndüm.

Güvenlik kamerası var mı diye etrafa göz atmamaya çalıştım. Kentsel alanda kamulle olmanın hilelerinden biri, yeterince sıkıcı görünürseniz insanların çok geçmeden size bakmaktan yorulmasıydı.

Diğer asansör kapısına giderek "Aşağı" düğmesine bastım ve kapılar açıldığında kolumu içeri uzatarak bu düğmeleri de spreyledim.

Bunu yaparken aklımda bir düşünce belirdi: Ya güvenlik görevlisi asansörün içindeki bir kameranın görüntülerini izliyorsa? Bu tuhaf davranışımı eksantrik bir temizlik hastasının hareketleri olarak yutturabilir miydim?

Bunu öğrenmesem daha iyi olacaktı.

On birinci katın düğmesine bastım, tekrar dışarı çıktım ve ilk asansörümü geri çağırdım.

Asansör geldiğinde UV ışığını çoktan yakmış ve kutunun alt kapagını aralamıştım. Dört asansörü de kontrol edecektim elimi çabuk tutmalıydim.

İçeri girdiğim anda çömeldim, kutuyu düğmelerin üzerine kapadım ve kendimi dürtüsel olarak bir düğmeye basıp ışığını yakarak küçük karanlık odamı mahvetmediğim için tebrik ettim.

Kutumun içine göz attığımda yalnızca UV lambamın mor ışığını gördüm. Hiçbir belirtici leke yoktu.

Elbette, zihnimin gerisinde büyümekte olan sorunlardan biri, şüphelim asansöre binip oradaki başka birine düğmeye basmasını söylemiş ve bu yüzden hiçbir iz bırakmamış olabileceğiydi.

Asansörü on birinci kata gönderip tekrar dışarı çıktım.

Diğer asansörü beklerken güvenlik görevlisi henüz aşağıya inmediğimi fark edene dek ne kadar zamanımın kaldığını hesaplamaya çalıştım. Polisleri mi arardı, yoksa beni almaya kendi mi gelirdi?

Verilerimi elde edebilirsem her iki senaryo da kabul edilebilirdi. Pek de yasadışı bir şey yapmıyordum – tabii mikrobiyoloji ya da Nürnberg İlkeleri'nden çok fazla çıkmıyorlarsa.

Spreylediğim ikinci asansöre adım atarken çömelerek kutumu düğmelerin üzerine yerleştirdim. Işıldayan bir leke tarafından karşılandım.

Merhaba küçük dostlarım.

Beni özlediniz mi?

İki koloninin... ikisi de mi burada?

Adam iki düğmeye basmıştı – “14” ve “17”. Belki de başka birinin gideceği katın düğmesine basacak kadar nazik biriydi. Ne adam ama.

Bu ayrıca kontrol etmem gereken iki kat olduğu anlamına geliyordu – her birinde on ila on beş ofis kapısı bulunan iki kat.

Av heyecanı adrenalini düzeyimi zirveye çıkardı ve on yedinci katın düğmesine basarken, yakalanma korkusu mide-mi düğümledi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Hızlı Tur

Yirminci kattan on yedinciye kadar olan beş saniyelik yolculuğumda kendi kendime, plan şöyle, dedim: Koridorda hızlıca yürüyüp yanından geçtiğim tüm kapı kollarını spreyleyeceğimi, sonra da geri dönüp karanlık odamı kullanarak olabildiğince hızlı bir şekilde hepsini kontrol edeceğim. Toplamda otuz kapı kolu varsa ve birinden diğerine geçmem on saniye sürerse, bu katta harcayacağım azami süre beş dakikanın da altında olacak demektir.

Şansım yaver giderse, ilk birkaç denememde mikroplarımı görürdüm – ama onları son grupta, birileri on yedinci katta elinde bir Amazon kutusuyla gizlice ofislere girmeye çalışan biri olduğunu ihbar ettikten çok sonra görme ihtimalimin de bir o kadar yüksek olduğunu bilecek kadar matematikten anlıyordum.

Otel odamda otururken bu fikir gözümde çok daha iyi görünmüştü.

Asansör kapıları açıldı ve koridorda zikzaklar çizip omzumun üzerinden arkayı kolaçan ederek, ofis tabelalarında ne yazdığına dikkat bile etmeden kapı kollarını spreyledim.

Binanın planına daha sonra da bakabilirdim. Şu anda ihtiyacım olan şey hızı.

Sprey şişemle birlikte sol tarafın sonuna ulaşmıştım ki sarhoş bir denizci gibi koridorda ileri geri dolanmaktansa öteki tarafa giderken bir yanda, dönerken ise diğer yanda yürüyebileceğimi fark ettim. DIA'nın beni saha çalışması yerine ofis görevi için işe almasının bir nedeni vardı.

Asansör kapısının önünden geçerek diğer kapı kollarını spreylemeye başladığımda bu kata gelen bir asansör sesi duydum ve olduğum yerde donakaldım.

Elinde büyük bir pizza kutusu taşıyan bir kadın dışarı çıktı, beni gördü, gülümsedi ve koridorda yürümeye başladı. Onun bir kapıda durmasını izledim ve anahtarlarını çıkarması gerektiğini fark ettim.

Kadının ofisine doğru hızlı adımlarla ilerlerken, "Size yardım edeyim," diye seslendim.

Sahte kutumu bir kolumun altına koyarak diğer elimle kadının pizzasını aldım.

Çantasında anahtarlarını ararken kutumu işaret etti. "O nedir?"

Teslimatların içinde ne olduğunu bana söylemediklerini belirtmeye yeltendim. Sonra aşağıya doğru bir bakış attım ve kapının açık olduğunu, kutunun içinin ise fareler için yapılmış bir eşcinsel diskosu gibi mor ışıkla parladığını fark ettim.

"Bu... bilimsel bir deney," diye yanıtladım.

Bana yönelttiği bakışlarından yola çıkarsam, fare açılmasını kullanmam daha iyi olurdu.

Bir ayağını kapıya koydu, pizzasını aldı ve yüz ifadesiyle bana ucubenin teki olduğumu söyledi. "İyi eğlenceler."

Kapı kapanır kapanmaz çömelerek, kadının Oyuncakçı'yla müttefik olup olmadığını görmek için kutuyu kapı koluna dayadım.

Temizdi, ama umarım pizzasının üzerindeki treonini se-verdi, zira tadına pek de spesiyal denemezdi doğrusu.

Yan kapıya geçerek kapı kolunu örutüm ve kutuya baktım: Hiçbir şey yoktu. Sonraki sekiz kapı kolunda da aynı şeyle karşılaştım. Kadının güvenliği arayacağı düşüncesiyle nabzım hızlanmaya başladı fakat devam ettim. Birileri beni buradan zorla çıkarana ya da tutuklayana dek oyunu sonlandırmayacaktım.

Koridorun sonuna ulaşırken, on dördüncü katta bulunan tüm kapıları olabildiğince hızlı bir şekilde nasıl geçebileceğime dair bir Gezgin Satıcı Problemi çözmeye çalıştım. Sonra

da kapıyı ona başka biri açtığı için adamın parmak izleri hiçbir yerde karşıma çıkmazsa ne yapacağımı merak ettim. *Lanet olsun sana, güncyli konukseverliği.*

Adım adım, Theo. Arabayı otoparktaki asansör kapılarının yanına çekip adamın ortaya çıkmasını bekleme gibi bir olanagım da vardı.

Hatta ana asansöre bir kamera koyup açısını düğmelere doğru ayarlayabilirdim.

Kendime söylemeye çalıştığım şey, başka seçeneklerimin de olduğuydu. Burada parlayan bir leke bulamamak dünyanın sonu değildi – yani en azından benim için.

Beni asıl öldüren şey Oyuncakçı'nın bir sonraki kurbanını çoktan seçmiş ve onu sokaktan kaçırmak için fırsat kolluyor olma ihtimaliydi.

Ordavo Sims'in ortaya çıkışı, bu adamın bir şekilde Oyuncakçı'nın işbirlikçisi olabileceğinden şüphelenmeme neden olmuştu. Muhtemelen Christopher Bostrom'ın bisikletini, gerektiğinden değil de çocuğu eve bırakmanın daha kolay olması için çalarken cıvata keşkisi kullanmıştı. Bisikleti çalındığı için perişan hâldeki bir çocuğun duygusal açıdan hassas ve arabasına binerse ona yeni bir bisiklet alacağını söyleyen bir adam için nasıl da kolay lokma olabileceğini görebiliyordum.

Bu düşünce beni o kadar öfkeliendirdi ki bir kapıyı kontrol ederek oradan ayrıldım ve ancak koridorun diğer ucuna yürümeye başlamışken az önce parıldayan bir leke görmüş olduğumu fark ettim.

Hızla az önceki kapıya dönerek tekrar çömeldim ve kutumun içine bakarak gözlerimi kısıtım. Kapının her yanına bulaşmış parıldayan bakteriler vardı.

Oyuncakçı bu kapıdan geçmiş.

iPhone'umla bir fotoğraf çektim. Ve bakterileri buladığım süspansiyon ajanının dayanıklılığı sayesinde kısmi bir parmak izi almayı başardım.

Adam yalnızca birkaç saat önce buradaymış.

... Kanım buzlu suya dönüşmüştü.

Tam burada...

Tam da bu kapıya dokunmuş.

Ansızın, Oyuncakçı yalnızca hayaletsi bir görüntü olmaktan çıkmıştı. Benimle aynı varlık düzleminde yürüyen gerçek bir adamdı artık.

Hangi ofise girdiğine bakmak için bir adım geri çekildim. Bu onun ofisi miydi? Yoksa sadece bir ziyaretçi miydi? Olay neydi?

Kapıdaki harfleri okuyunca, neredeyse içeride çalan telefona cevap veren kişinin sesinden irkildiğim kadar irkildim. Basit birkaç sözcük, bunlar kadar yüreğimi ağzıma getirmemişti hiç.

Kendimi resmen uyuşmuş hissediyordum.

Kapıdaki tabelada şunlar yazıyordu: İÇ GÜVENLİK BAKANLIĞI.

ELLİNCİ BÖLÜM

Güvenli Alan

Adamın bu ofise girmek için binlerce farklı nedeni olabilirdi. Hiçbiri de beni rahatlatmıyordu. Emniyet güçleri ülkenin öte tarafında onun suçlarını çözmeye çalışırken bu kötülük dolu adamın bu kapıdan rahatça geçebildiği düşüncesi bile korkutucu bir fikirdi.

Şaşkınlığımı daha da artıran şey burasının Atlanta'daki İç Güvenlik Bakanlığı (DHS) ana merkezi değil, ayrı bir şube olmasıydı. Yeterli alanları kalmadığında ya da operasyonları birbirinden ayırmaları gerektiğinde ilgili bölümleri yerleştirdikleri türden bir yerdi burası. Soru ise şuydu: *Hangi operasyonlar?*

Beynim bunun sağduyulu bir davranış olup olmadığına henüz karar veremeden elim kapının yanındaki düğmeye dokundu.

Ya kapıyı açarlarsa ne olacaktı?

Dişafondan gelen bir erkek sesi, “Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

Kafamı kaldırıncı, bana bakan küçük bir kamera gördüm. Kutumla kapı kolunu incelerken birileri beni izlemiş miydi? İçeri girmeme izin verirlerse mahcup edici sorular yanıtlamam gerekecek miydi?

Cebimdeki DIA yüklenicisi kimliğimi çıkarıp kameraya doğrulttum. “Merhaba... Burada çalışıyor olabilecek birisi hakkında birkaç soru soracaktım.”

Bir vızıltı duyuldu ve kapının kilidi açıldı. “İçeri buyurun, Dr. Cray.”

Kameralarının, kimliğimi ânında okuyabilen bir görüntü tanıma sistemi vardı. Artık yalnızca adımlı değil, hakkımdaki her şeyi biliyorlardı.

Kapı kolunu –onun dokunduğu kolun aynısını– tuttum ve içeriye adım attım.

Ofis küçüktü. Danışma masası, cam kapıların önündeki odayı neredeyse tamamen kaplıyordu. Sağında başka bir ofis silsilesine açıldığını tahmin ettiğim sıradan, kapalı bir kapı vardı. Bu da DHS ofisinin hemen yan tarafta tabelasız ikinci bir girişı olduğu anlamına gelebilirdi.

Masadaki bilgisayar ekranının arkasında beyaz gömleklı ve kravatlı genç bir beyaz adam oturuyordu. Klavyesinin yanında yarısı yenmiş bir Subway sandviçi vardı.

İçten bir sesle, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. “Neredeyse herkes ofisten çıktı.” Arkasında duran cam kapılara bakıp unvanları okudum.

JACK MILLER: ASİSTAN - KÜRESEL İLİŞKİLER

KIM DUNN: KÜRESEL İLİŞKİLER İRTİBAT

CARTER VALCHEK: KÜRESEL İLETİŞİM

Bunlar birey ajanları ve *kütesel* sözcüğünün bu kadar çok tekrarlanması bana bu insanların işlerine odaklanmadıklarını düşündürüyordu. Aksine, yabancı ülkelerdeki diğer hükümet ajanlarıyla konuşan istihbarat teşkilatı çalışanlarıydı. Gizli terörle mücadele ajanları. Gizlilerdi çünkü etrafta terörün ya da narkotikle ilgili tek bir şey bile yoktu.

Kapının bana açılmasının tek nedeni DIA kimliğimdi. Yoksa ana merkeze gitmemi söylerlerdi. Bundan emindim.

Kendi gafının ağına düşmemeye neden olmayacak, ikna edici bir yalan uydurmaya çalıştım. "Diğer ofisteydim ve... beni buraya yönlendirdiler." Cebimden daha iyi durumdaki uçboyutlu görüntünün değil, casus kameramın çektiği görüntünün çıktısını çıkardım. "Meslektaşlarımdan biri ona arabayla çarpıp kaçan biri tarafından yaralandı. Görgü tanığı toplamaya çalışıyoruz. Arkadaşım hemen öncesinde bu adamla konuştuğunu ve ifadesini onun doğrulayabileceğini söylüyor."

Danışma görevlisi fotoğrafa baktı, kısacık bir an için bana bir göz gezdirdi ve sonra resme geri döndü. Kafasını zayıfça iki yana salladı – yalan söylerken bilinçsiz olarak yapılan bir tik.

"Burada çalışmıyor mu?"

Kafasını bu sefer daha vurgulu bir şekilde salladı – yalan söylediğiniz kişi bu kez gerçekliği konusunda anlaşılabileceğiniz bir şey söylediğinde yaptığınız gibi. "Hayır. Burada çalışmıyor."

Ondan kamera kayıtlarını kontrol etmesini isteyebilirdim, ama bu bir güvenlik ihlali olurdu ve adam kendi söylediği yalanla çelişecek değildi.

Oyuncakçı buradaydı. Burada çalışmıyor olabilirdi ama bu adamın bana yalan söylemek için yeterince önemli sebepleri vardı.

Beni en baştan içeri almaması gerektiğini fark ederek, "Yani bu DIA'le ilgili bir sorun değil miydi?" diye sordu.

Onu şüpheleriyle baş başa bırakarak, "Bunu söyleme yetkim yok," diye yanıtladım.

"Şey, etrafa bir sorabilirim. Biri size ulaşmak isterse ona verebileceğim herhangi bir telefon numaranız var mı? Ayrıca, fotoğrafı bırakmak ister misiniz?"

Bu adamın Oyuncakçı'yı tanıdığından yüzde 99 emin olsam da, onun gerçekte nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikri bile olmadığından oldukça emindim. Fotoğrafı ve kullan-at telefonumun numarasını buraya bırakarak şüpheliye daha da fazla şüphe çekebilirim, işime gelirdi.

Bir kâğıda numaramı yazarak masanın üzerinden danışma görevlisine doğru ittim. "Her türlü yardım anlamlı." Sonra da meşum görünmeye çalışarak ekledim: "Ona Los Angeles hakkında bazı sorular sormamız gerekecek."

Danışma görevlisi fotoğrafı aldı ve numaramı okumaya ya da resme bir kez daha bakmaya bile zahmet etmeden masaya bıraktı. "İlgileneceğim."

Ona teşekkür ederek koridora çıktım. Girişin üstünde bir kamera olmasaydı eğilip kulağımı kapıya dayar ve ziyaretimden bahsetmek için kimi arayacağını duymaya çalışırdım.

Alabama doğru yürürken kafam sorular ve farazi senaryolarla doluydu.

Oyuncakçı'nın DHS ile nasıl bir ilgisi vardı?

Muhbir falan mıydı? Kime muhbirlik ediyordu? Hangi konuda?

Kimliğinin en azından bir bölümünü açığa çıkarmam mümkündü. Şimdiye dek bunu kullanmaktan kaçınmışım çünkü yanlış pozitiflerin sayısını muazzamdı, ama artık elimde yeni bir veri noktası olduğuna göre bu yanlışların birçoğunu eleyebilir ve birkaç elverişli cevap bulabilirdim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Güvensizlik

İstihbarat dünyası, telefon rehberleri gibi kamuya açık bilgilerden tutun da bu telefon rehberlerindeki insanların yaptığı konuşmalarla ilgili toplanmış çok gizli bilgilere kadar birçok farklı kategoride bilgiye sahipti.

OpenSkyAI üzerinden, bir DIA yüklenicisi olarak erişim sağlayabildiğim veriler çok kısıtlıydı. Gözlemci olarak dahil olmamın istendiği operasyonlarla ilgili konular hakkında kısaca bilgilendiriliyor, bazen de ilgili olduğunu düşündükleri soruların cevaplarını alabiliyordum.

Birkett gibi gerçek DIA ajanlarının bir istihbarat portalı aracılığıyla çok daha kapsamlı bilgilere erişimi vardı, ama bunun bile bazı kısıtlamaları ve güvenlik tedbirleri bulunuyordu. Birkett'in portalda aradığı her şeyin kaydı tutuluyordu. Eski bir erkek arkadaşının ikinci bir cep telefonu kullanıp kullanmadığına baksa –bu muhtemelen Virginia'da, bir bodrum katındaki sunucuda tutulan bir bilgi olurdu– ikaz çanları çalar ve bu konuda bir dava açmak isteyen birileri çıkarsa Birkett bu suçtan yargılanabilirdi.

Fakat bazen işle ilgili araştırmalar bile zorlayıcı olabiliyordu. Birkett'ten çok kez belirli bir veriye ulaşmasını rica etmişsem de, çoğu kez üst düzeydekilerin bunu gereksiz gördüğü cevabıyla karşılaşmış ya da daha kötüsü, verinin düpedüz yanlış ya da eski olduğunu keşfetmiştim.

Sırlarımızı korumak için tetikte olmamız gerektiğinden emin olsam da, hükümetin sizin hakkınızda bildiği çoğu şeyin kilometrelerce bürokrasi katmanının altında gömülü olduğunu bilmek beni biraz olsun avutuyordu. Yaşanan kötü bir şeyin ardından çok kez, başka bir istihbarat ajansının elinde bu konuda bir rapor bulunduğunu, ama bu konuda hiçbir

şey yapmadıklarını öğrenmemizin bir nedeni vardı. Elleri-
deki bilgilerin ne olduğunu dahi bilmiyorlardı.

Giderek daha iyi anlaşıyordu ki DIA için en güvenilir –ve
erişim sağlamada hiçbir sıkıntı yaşamadığım– istihbarat kay-
naklarından biri, kurumlar ve yatırım şirketlerine satılan özel
istihbarat kuruluşlarıydı.

CIA ile iletişime geçip Chengdu Uçak Sanayii Grubu'nun
Sichuan'ın sekiz yüz kilometre batısındaki kullanılmayan bir
sanayi bölgesinde yeni bir J-20 avcı uçağı yapıp yapmadığını
sorarsam, gizli istihbarat konusunda kısa ve öz bir azar verdim.

Gelgelelim Stratejik Gelişim Farkındalığı (SGF) –New
York'un Albany şehrindeki özel bir şirket– portalına girip avcı
uçağı üretimine ilişkin bir arama yaparsam, bir “terk edilmiş
sanayi bölgesinde” ne kadar fazla enerji tüketildiğini gösteren
bir uydu haritası ve bölgede yakın zamanda yapılmış, olağan-
dışı ölçüde uzun ve harika bir uçak pisti olabilecek bir çevre
yolunu gösteren fotoğraflar elde ederdim.

Boeing ya da Lockheed şirketiyseniz, bu bilgiler yakın
tarihte gerçekleşecek bir ihalede Hindistan ve Suudi Arabis-
tan hükümetlerine sunacağınız tekliflere hazırlanmada size
fazlasıyla yardımcı olurdu – birdenbire, Çin Halk Kurtuluş
Ordusu Hava Kuvvetleri'ndeki generallerin, bu hükümetle-
rin kulaklarına bir şeyler fısıldıyor olabileceğinden haberdar
olurdunuz.

SGF portalı bana Yeni Zelanda'daki Rus ataşesinin aslında
Putin'in yakın çevresinden bir casus olduğunu söylemeyecek
olsa da, onunla ilişkili Küresel Bağlantı adlı başka bir portal
çeşitli iş ve hükümet çevreleri arasındaki bağlantı derecelerini
sınıflandırmak için bir tür LinkedIn işlevi görüyordu. Buraya
ataşenin adını yazabilir ve bu ataşe üzerinden Putin'in kişisel
mal varlığı üzerinde olumlu bir net sonucu olan istekler gön-
dermenin, aynı istekleri Avustralya ataşesi üzerinden gönder-
mekten daha fazla başarı oranına sahip olduğunu bulabilirdim.

Sistemde yolunuzu bulup *Washington Post*'a konuşan "gizli kaynakların" kimler olduğunu ve hangi Meksikalı politikacıların kokain ihracatıyla ilintili Bolivyalı kişilerle politik ilişkilerden çok iş ilişkisi içinde olduğunu çözmek zor bir iş değildi.

Bu bilgiler neredeyse tamamen yasal araçlar kullanılarak toplanıyor ve genellikle ABD hükümeti tarafından destekleniyordu çünkü CIA'nın Boeing'e casuslarının Çin fabrikalarının içinde neler keşfettiklerini söylemesi bir ticaret ihlali olurdu, fakat Pekin'in aktif olarak Amerikan bilgisayarlarından çaldığı ve düzenli aralıklarla kendi işletmelerine aktardığı bilgilerle aynı türde verilere sahip olmak, ABD'nin ticaret açığına faydalı olurdu.

Demem o ki Oyuncakçı'nın elimdeki fotoğrafını DIA, CIA ya da NSA'nın portallarından birine yükleyip yaşam öyküleri ve dış muayenesi kayıtlarını da içeren eksiksiz eşleştirmeler almak harika olurdu, ancak elimde bu tür bir erişim yetkisi bulunmuyordu. Teknik olarak, güvenlik yetkim DIA merkezindeki danışma masasında telefonlara cevap veren kişiyle aynı düzeydeydi. Fakat Küresel Bağlantı ya da Yüz Takipçisi gibi özel portalları kullanarak olası ipuçları yakalayabilirdim.

Diğer portallar gibi Yüz Takipçisi de söz konusu para olduğunda en doğru sonuçları veriyordu. Oyuncakçı kumarhanelerden kovulan bir hilebaz ya da Anvers'te kanlı elmas satarken görülmüş biriye, güvenilir bir eşleşme elde etme olasılığım çok yüksekti. Aksi takdirde adam aşağı yukarı, hemen hemen, az çok kendisine benzeyen birkaç bin kişinin bulunduğu, diğer yedi milyar insandan yalnızca biriydi.

Bir keresinde, yalnızca Indiana'da, bana benzeyen altı kişi bulmuştum. Yani Yüz Takipçisi pek de ümit verici başlangıç noktası sayılmazdı. Ayrıca, cildin ışığı yansıtma şekli ve içkin araştırmacı yanlılığı nedeniyle, çoğu yüz tanıma algoritmasının beyaz ya da Asyalı yüzlerde test edilmiş olması gibi, kısmen tartışmalı bir sorun da vardı. Bu da Yüz Takipçisi'nin

muhtemelen oldukça yüksek sayıda yanlış pozitif sonuç vereceği anlamına geliyordu, ama şimdilik buna hazırlıklıydım.

Yansımadan aldığım orijinal görüntüler ile sonradan canlandırmasını yaptığım üçboyutlu modellerin dahil olduğum görüntüleri yükledim ve sistemi işini yapmaya bıraktım.

Sistem önce kendi veri noktalarını oluşturmaya çalıştı: Gözbebekleri ve burun deliklerinin arasındaki uzaklık, kaş şekli ve diğer şeyler; özellikle de kulaklar – kulaklarınız neredeyse parmak izi gibiydi.

Sonra, milyarlarca görüntüden oluşan bir veritabanını taramadı. Bunlardan bazıları sosyal medya sitelerinden, diğerleri ise gazete kupürlerinden ve binlerce diğer kaynaktan alınan görüntülerdi.

Ve bum: Yüz Takipçisi yedi sonuç vermişti. Beklediğimden daha azdı, bu da adamın sonuçlar arasında olmadığından kaygılanmama neden oldu.

Üç tanesini hemen eldim çünkü profilleri uygun değildi. İki tanesi ise kısmi verilere sahip görüntülerdi.

Biri yüzde 96, diğeryse yüzde 98 olasılığa sahip son ikisi ise aynı adama benziyordu.

Fakat Yüz Takipçisi'ne göre bunlar aynı kişiler değildi. İsimlerini Küresel Bağlantı'da arattığımda da iki farklı biyografiyle karşılaştım.

Birinin adı Oyo Diallo'ydu ve Boko Haram'la olan bir çatışmanın ardından kayıplara karışmadan önce Nijeryalı bir savaş ağasının yaverliğini yapıyordu.

Diğeryse John Christian adında bir Pentekost rahibiydi.

Resimler arasında gidip geldim. İki adamın birbirine bu kadar benzemesi, ancak birbirinden bu kadar farklı olması çok tekinsizdi.

Sonra biyografileri okudum ve her şey anlam kazanmaya başladı.

Siktir:

Bunlar aynı kişi.

Afrikalı bir ölüm mangası lideri nasıl olur da Güney'de bir Hristiyan papazı olabilirdi? İddialarımı FBI'a ya da iletişim kurmam gereken olan diğer herhangi bir yetkili kuruma taşımadan önce bazı kesin cevaplar bulmamı gerektirecek tûyler ürpertici bir soruydu bu.

Görünürde kulağa aşırılık gibi gelse de, birkaç haberi kontrol edip zihnimin gerisinde dolanıp durmakta olan bazı eski olayları teyit edince aradaki bağlantı daha da akla yatkın hâle geldi.

2016 yılında haberlerde tedirginlik verici bir hikâye dolışmaya başlamıştı. Dulles Uluslararası Havaalanı'nda çalışan bir güvenlik görevlisinin, savaş suçlusu olmakla suçlanan Somalili eski bir askeri lider olduğu açığa çıkmıştı. Söylentilere göre adam insanları ölene dek ciplerin arkasında sürüklemek, köyleri yakmak ve kitlesel infaz emirleri vermek gibi inanılmaz vahşetlerde bulunmuştu.

Bu söylentiler yalnızca hukuk mahkemelerinde değerlendirilse de –ABD'nin bu eylemler üzerinde bir yargı yetkisi yoktu– insan, adamın FBI ve TSA'in sicil kontrollerinden geçebilmiş olduğunu öğrenince yine de afalliyordu. Üstelik karısının vize durumunun geçerliği, bizzat kocasının önyak olduğu çatışmalar yüzünden iltica hakkı talep etmiş olduğu anlaşılınca sorgulanmaya başlamış olmasına rağmen.

Hızlıca yaptığım birkaç araştırmanın sonucunda, insan hakları gruplarının, ABD'de yaşamakta olan ve içlerinden bazıları John Christian / Oyo Diallo'nunkiler kadar fena suçlara sahip en az bin tane savaş suçu zanlısı bulunduğunu iddia ettiğini öğrendim.

Bu topraklarda doğup büyümüş kendi yurttaş topluluğumuz, başka ülkelere gidip savaş zamanlarında böyle gadarlıklar yapmış olan bireylerden nasibini almış olsa da –ve hükümetimiz, geçmişte, II. Dünya Savaşı'nın bitiminde ülke-

ye getirdiğimiz Alman roket bilimcileri gibi değerli insanlar için epeyce istisna uygulamış olmasına rağmen— Oyo gibi bir adamın özgütce dolaşabiliyor olduğu gerçeği tüylerimi diken diken ediyordu. Acaba sırf Oyo sistemle nasıl oynanacağını biliyor ya da bir hükmet görevlisi ayakta uyuyor diye hangi zavallı mülteci buraya sığınmamıştı?

Eksiksiz bir eşleşme bulmam birkaç dakikamı aldı. Bu, kendi başına kabul edilebilir sayılmasa da zaman çizgisi kursuzca örtüşüyordu: Oyo kayıplara karıştıktan bir yıl sonra John Christian ortaya çıkıyordu. İkisi de Pentekostalizm akımından geliyordu — Batı Afrika'da yaygın görülen bir inançtı bu. İkisinin de gözlerinin üzerinde aynı yara izi vardı.

Daha da ikna edici olanı ise —en azından, son bir yılını terörle mücadele çalışmalarına harcadığım için kazandığım yeni kuşkucu dünya görüşüme göre— John Christian'ın misyonerlik çalışmalarının, savaş ortasında kalmış bölgelere cephane gönderen bir silah kaçakçısı için ideal bir maske olduğuydu.

Kâğıt üzerinde oldukça güçlü bir iddiaydı bu, ne var ki gerçek Oyuncakçı'nın yalnızca birkaç gün önce, tam da ülkeye iade edilecekken Brezilya'daki bir hapisanede öldürülmüş olduğunu değil, aynı zamanda da Georgia'da papaz olarak yaşamını sürdüren bir savaş suçlusu olduğunu belirtirken uçuk bir komplo teorisyeni gibi görünmemek için daha fazla delil toplamalıydım.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Takipçi

Bir gün sonra elimde John Christian'la bağlantılı olabilecek üç adres vardı.

İlki, Atlanta'nın civar bölgelerindeki küçük bir evdi. Arabamla evin yanından geçerken burasının, geniş bir bodrumu yoksa, katilin cinayet alanı olamayacağını düşündüm.

Öncelikle, burası neredeyse hiçbir yerde çit bulunmayan sıkışık bir mahalleydi. Adamın evi iki yatak odalı, tek katlı, yoldan görülebilen küçük bir arka bahçesi olan bir evdi ve salonunda, sade bir şekilde döşenmiş odanın ve duvara asılmış büyük hacın görüldüğü geniş bir pencere bulunuyordu.

Basit bir din adamının yaşayabileceği türden bir yerdi; mahremiyetine önem veren tehlikeli bir yırtıcının değil. Ev, Wimbledon'dakinin tam tersi sayılırdı ki bu da adamın farklı hayatları için farklı evlere sahip olduğuna dair kuşkularımı güçlendiriyordu. John Christian'ın evi başka, Oyuncakçı'nın sığınağı başkaydı.

Evin yanından geçerken hiç araba görmedim, bu yüzden aşağı inerek birkaç resim çektim ve yoluma devam ettim.

Oyuncakçı'yla bağlantılı ikinci mülk, kilisesiydi. Evinden yaklaşık on beş kilometre uzaktaki kilise, diğer birkaç binayla birlikte iki dönümlük bir arazide bulunan beyaz boyalı, eskimiş, metal bir yapıydı.

Orada, park alanının tam ortasında, diğer beş arabanın yanında Artice'in kâbuslarına giren beyaz Cadillac duruyordu.

Okyanusta bir köpekbalığının yüzgeci etrafında oluşan su dalgalarını görmek gibiydi bu. Varlığını bildiğiniz, ama şimdiye dek yalnızca dalgaların altındaki derinliklerde saklanan bir şey...

Artık benim dünyama girmişti.

Planım basitti: Oyo'nun kayıtlarda bulamayacağım başka bir mülke sahip olduğunu düşünüyordum: Başka hiç kimse-nin, varlığından haberdar olmasını istemediği bir yer. Bundan üç gün sonra yeniay olduğunda cinayetini burada işleyecekti. Onu durdurabilmek için o yerin nerede olduğunu bilmek zorundaydım.

Ben bir gözetleme operatörünün vasıflarına sahip değildim – ve böyle kişiler bile ekip hâlinde çalışırdı. Onu yaka-

layabilmek için biraz daha doğrudan ve riskli bir yola başvurmam gerekiyordu. Bu yol, arabamı bir dakikalığına onun arabasının yanına çekmemi ve kiliseden dışarı çıkıp beni görmemesi için dua etmemi gerektiriyordu.

Üstelik bu yasadışıydı da, ama bunu umursayacak noktayı çoktan geçmiştin. Bir yerlerde, yaşamı bana bağlı olan küçük bir oğlan vardı.

Tekerleri park alanına doğru çevirmek devasa bir yelkenlinin dümenini çevirmek gibiydi. Eli kulağındaki Oyo fırtınasını görmezden gelmek çok daha kolay olurdu.

Küçük, asfalt yolda ilerledim ve Oyo'nun yalnızca birkaç yıllık gibi görünen ve hâlâ California plakası taşıyan Cadillac'ının yanındaki boş yere park ettim. Bu arabaları kiraladığını ya da her birkaç yılda bir yenisini satın aldığını tahmin ettim; gösteriştense değil, önceki suçlarından kalan saç teli ve lif kalıntılarının bulunmasını olanaksız kılmak için.

Polisler, ondan en çok şüphelendikleri dönemde, Volkswagen Beetle'ını yıkayan ve polislerin çaresizce peşinde oldukları adli delilleri ovalayarak temizleyen Ted Bundy'nin evinin tam karşısında oturup arama emri çıkmasını beklemek zorunda kalmıştı.

Bir nefes alarak, bu yaptığım şey için bahane olarak kullanacağım haritayı çıkardım. Biraz tarih hatası içerse de hâlâ inandırıcıydı. Zorunda kalırsam, beni fark edecek ilk kişiye sorabileceğim, turist işi bir soru hazırlamıştım bile.

Haritayı direksiyona koyarak küçük cihazımı çıkardım ve her şeyin çalıştığından emin oldum.

DIA'nin operasyonlarında kullandığı yufka inceliğindeki cihazlara erişimim olmadığı için, Oyo'nun herhangi bir takip cihazı var mı diye arabasını kontrol edecek kadar paranoyak olmadığı umuduyla, doğaçlama yapmak zorundaydım. Cihazımı, Walmart'ta satılan ve USB'yle çalışan bir pile bağlayıp

RadioShack'tan satın aldığım küçük siyah bir kutuya yerleştirdiğim basit bir cep telefonuydu. Kutuya, bu kadar kısa bir süre içinde bulabildiğim en büyük neodim mıknatısını yapıştırmıştım.

Kimsenin gelmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ederek kapımı açtım ve yere çömeldim.

Bu tuhaf durumdayken birileri tarafından görülürsem diye cep telefonumu diğer elime almıştım, böylece sanki onu yere düşürmüştüm gibi yapıp hemen ayağa kalkabilirdim.

Çömelmiş vaziyette takip cihazımı gergince arabanın şasisine yapıştırmaya çalışır ve tedirgin bir tarla sincabı gibi kafamı kapının üzerinden uzatıp dururken, saha çalışmalarına uygun biri olmadığının şiddetle farkındaydım.

Mıknatıs için uygun bir yer bulmam asırlar sürdü ve nihayet bulduğumda öyle bir metalik tangırtı koptu ki ta kilisedeki insanların bile beni duyabileceğinden korktum. Fakat koşarak dışarıya çıkan kimse olmadı. Derme çatma takip cihazını sıkıca çekıştirdim. *Güzel*. En azından kendi kendine yerinden çıkmayacaktı.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşırken kendimi yeniden sürücü koltuğuna doğru çektim. İzlenmediğimden emin olmak için etrafa bir kez daha göz gezdirdim ve park ettiğim yerden geri geri çıkmaya başladım.

Kiliseden uzaklaşarak çaprazındaki bir benzinliğe girdim.

Kiralık arabamın deposunu doldurduğum sırada bir gözümle Oyo'nun arabasını kontrol ediyor, biraz önceki gizemli adamın, aracına ne yaptığını görmek için koşarak arabasına gitmesini bekliyordum. Gitmedi.

Depoyu doldurduktan sonra, ne yapacağını görmek için biraz daha beklemeyi düşündüm, ama becerilerimin bu görevde tam olarak uygun olmadığına karar verdim. Veri noktalarına sadık kalmalı, bu uygulamalı boklara karışmamalıydım.

Defalarca kanıtladığım üzere, bu en yetenekli olduğum konulardan değildi.

Yapmam gereken bir sonraki şey, Oyuncakçı ve onun kilisesiyle bağlantılı olduğunu keşfettiğim bir mülk kontrol etmektir. Bu yer zihnimde birkaç tehlike işareti uyandırmıştı, ama yine de gözümde biraz fazla umursamaz geliyordu. Oyo'nun, suçlarını polisin kolayca arama emri çıkarabileceği bir yerde işlediğini hayal edemiyordum – ama kim bilirdi? Belki de John Christian kimliğine fazla alışmıştı.

ELLI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İnziva

John Christian / Oyo Diallo'nun papazlığına ilişkin yaptığım araştırmada, Atlanta'nın batısında, Sweetwater Creek Eyalet Parkı'nın yakınlarında küçük bir arazileri olduğunu keşfettim. Hristiyan Çocuk Kampı adlı bu yer, içinde üç bina, küçük bir havuz, epeyce engebeli bir futbol sahası ve bir ateş alanı bulunan sekiz dönümlük bir araziydi – tabii Google Earth'e göre.

İnternet sitesi, burasının, yoksul ve imkânları az olan çocuklar için bir Hristiyan inziva merkezi olduğunu söylüyordu. Bu tam da bir çocuk katilinin zevkleneceği bir yer gibi dursa da, kampın kendisi pek de *13. Cuma* filminde bulabileceğiniz türden bir şey sayılmazdı. Arazinin etrafında çit yoktu, binalar büyük ölçüde açıkta duruyordu ve etrafta fazla komşu vardı. Oyo'nun banliyödeki evi gibi, burası da bir katilin çırılçıplak hâlde çocukları kovalarken kendini rahat hissedebileceği bir yer değildi.

Bununla birlikte, kamp tam da muhtemel kurbanları seçip yetiştirmek için ideal bir yere benziyordu.

Oyo ayindeyken –en azından kilisenin programına göre– ben de şu anda boş olan kampa gidip etrafa bakmaya karar verdim.

Arabamı park ederek binaların etrafında dolaşım. Hepsi, beyaza boyanmış ve pencereleri tozlanmış eski tahta yapıları.

Pencerelerden içeriye göz atınca bir kafeterya ve rafları masa oyunları ile dolu bir faaliyet odası gördüm. Diğer yapılar arasında, her birinin içinde onar ranza bulunan dört bağımsız yatakhane ve kamp alanlarında gördüklerinize benzeyen bağımsız bir duş ve tuvalet tesisi vardı.

Kampın internet sitesindeki resimlerde çocuklar, faaliyet yaptıkları açık alanda ve çadırlarda çokça zaman geçiriyorlardı. Arazide, göl ve sıradan bir yaz kampında bulunan imkânların hiçbirisi yoktu, ama yine de burası yoksul bir aileden gelen bir çocuk için dünyadaki en kötü yer sayılmazdı... Tabii bir çocuk katilince işletildiğini saymazsanız.

Arazinin sonunda bir eyalet ormanı bulunuyordu. Batı yönündeki yapı yüksek çitlerle çevriliydi – çocukların gürültüsünü önlemek içindi sanırım. İnternette, komşu arazinin McGentry Fidanlığı olduğu yazıyordu, ancak kamp tarafından bakıldığında hiçbir işaret ya da tabela görünmüyordu. Çitin üzerinden görebildiğim bitkiler biraz bakımsız gibiydi.

Bir nükleer sığınağı ya da yeraltı sığınağı gibi bir şeyleri gözden kaçırmadığımdan emin olmak için kampta bir kez daha dolandım. Bir sığınığın üzerinde duruyor olduğumu nasıl anlayacağımdan emin olamasam da mantıken Oyuncakçı'nın ini bir Hristiyan Çocuk Kampı'nın altında gömülü olmamalıydı.

Burası cinayet alanı olabilirdi, zira Wimbledon'daki cinayet evini de kurbanlarından bazılarını gömmek için de kullanmıştı, ama yine de Oyo kadar zeki birinin, bir sürü hiperaktif çocuğun pek de iyi gizlenmemiş cesetlerin üzerinde yakantop oynaması riskini göze alması olası gözüküyordu. Hijyen kurallarına önem veriyordu. Çoğu seri katil onun kadar hijyenik davranmazdı.

Bir seri katilin kapısına, kurbanlar yalnızca birkaç metre

oteldaki döşemelerin altında ya da kapısı kilitli tutulan gizli odalarda yardım çılgınlıkları atarken polislerin geldiği çok olmuştu. John Wayne Gacy'nin kurbanlarından yirmi altısı, adamın evinin altında gömülü bulunmuştu. Jeffrey Dahmer'in kurbanlarından geriye kalanlar ise buzdolabında ve evin neredeyse her köşesindeydi.

Bir ateş alanının etrafını çevreleyen kütük çemberine doğru yürüdüm. Ayakkabımın ucunu kullanarak, altında orada olmaması gereken bir şeyler bulunması ihtimaline karşı kulları eşeledim.

Biraz erimiş plastik ve folyo içeriyor olmasına rağmen, burası ceset yakılan bir çukura benzemiyordu. Kampın her noktası beklendiği gibiydi. Oysa Wimbledon'daki eve şöyle bir göz gezdirmek bile beni endişelendirmeye yetmişti.

Oyo'nun konum verilerine bakıp, geçtiğimiz birkaç saatte nerelere gittiğini öğrenmek için otelime gitmek üzere arabama döndüm. Gittiği yerlerin en azından birinin, gizli cinayet yeri olduğunu umuyordum. Bunu hemen bulmam, kelimenin gerçek anlamıyla bir ölüm kalım meselesiydi.

Kiralık arabamın anahtarlığına uzanırken telefonumun çalmasıyla irkildim. Yerime otururken, "Alo?" diye yanıtladım.

"NE SIKIM İŞLER KARIŞTIRIYORSUN, THEO? NE SIKIMSIN SEN?"

"Birkett?" Onun bugüne kadar duyduğum en öfkeli hâliydi bu.

"Ne yaptın sen?"

"Ne demek istiyorsun?" Polis sirenleri ve helikopter sesleri duymayı bekleyerek gergin gergin etrafıma bakındım. "Los Angeles'ı mı diyorsun? O şeyi mi?"

"O şey mi? Tanrım. Hayır. Senin şu acayip hobinden bahsetmiyorum. Burada seni zora sokmasın diye Park'la aranı düzeltmeye çalışmamdan ve bu sebeple tüm DIA yüklenicilerinin idari işleriyle ilgilenen bir arkadaşla konuşmamdan

bahsediyorum. Park'ın onunla olan... ah... *anlaşmazlığından* sonra, ne söylemiş olabileceğini soruyorum ve o da birilerinin senin RD zarfını talep ettiğini söylüyor.”

“Neyimi neyimi?”

“Risk değerlendirme zarfını. Senin tüm potansiyel güvenlik mesuliyetlerini listeleyen dosya. Sizin gibi puşları böyle takip ediyoruz; bize Snowden'lık yapıp tüm sırlarımızı Ruslara dökülmeyeceğinizden bu şekilde emin oluyoruz. Görünen o ki birisi seninle acayip ilgileniyormuş.”

“Park mı?” cevabını verdim.

“Hayır! Böyle zeki biri nasıl bu kadar aptal olabilir?”

“Her gün bununla yaşamaya çalışıyorum,” diye yanıtladım.

“Bu kişi başka bir ajanstan.”

“Hangisi?”

“Bunu sana söyleyemem. Ama DIA kısaltmasının bir harfinin değiştiğini düşün.”

CLA. “Ama *ne bok yemeye* beni araştırıyor olabilirler ki?”

“Ne bok yemeye... Bekle...” Sorumu tekrarlamak üzere olduğunu fark edince duraksadı. “Ne bok yemeye araştırıyorlar?”

“Hiçbir fikrim olmadığını söylersem bana inanır mısın? Ayrıca bana bunu sorman gerekli mi gerçekten?”

“Usulünce bir susturma talebinde bulunmuş olsalardı, hayır. Ama bulunmadılar, bu yüzden yalnızca bir ofis dedikodusu sayılır, ama ciddi, Theo. Lady Gaga CD'lerine gizli belgeler yazdığını öğrenirsem ipini çekerim.”

“Bahsettiğin kişi Manning'di, Snowden değil.”

“ARADAKI FARKI BEN DE BİLİYORUM LAN!” Derin bir nefes aldı ve birazcık daha sakın bir şekilde konuşmayı başardı. Birazcık. “Bu yalnızca seni değil, beni de ilgilendiriyor. Seni bu işe almaları için bir sürü kişiyi devreye soktum. Birçok vaatte bulundum. Cavanaugh'la olan ağız dalaşın da

durumu kolaylaştırmıyor – ama en azından sıkıntılarını dile getirecek kadar sağlam görüşlü biri olduğun için sana saygısı var. İşleri boka sardırıyorsan benim de ayağımı kaydırırlar. Ve ben işimi seviyorum. Bizzat peşine düşüp sikini kökünden keserim ya da federal hapishaneyi boyladığında bunu benim yerime başka lavukların yapmasını sağlarım. Anlaşıldı mı?”

“Evet...”

“ANLAŞILDI MI?”

“Tanrım, evet! Görüşlerim her neyse, aralarında federal hapishanede yatmak ya da yaşamımın geri kalanını Rusya’da, esenliğimin sağlanması için bir avuç eski KGB ajanına güvenerek geçirmek yok.”

“Güzel. Hemfikir olduğumuza sevindim.”

“Evet. Güven bana. Sana haksızlık edecek bir şey yapmam.”

“İyi.” Uzun bir nefes daha aldı. “Sana inanıyorum. Ama acaba sosyopat mısın diye de merak ediyorum.”

“Ben de kendime aynı soruyu soruyorum.”

“Bunu söylemen bana kendimi daha iyi hissettirmiyor. Şimdi söyle bakalım, bir yerlerde tehlike işareti uyandıracak bir şeyler yapmış olabilir misin?”

Off, siktir. “Şey...”

“Theo?”

Ona küçük mikrop deneyimden ya da bulduklarımın bahsetmeyecektim – bunun en büyük sebeplerinden biri, kelimenin gerçek anlamıyla DHS’in kapısına genetik olarak değiştirilmiş mikroplar bırakmış olmamdı.

Bu beni kesinlikle iyi göstermezdi.

Üstelik görev icabı bunu üstlerine söylemek zorunda kahrırdı ve şu anda ipleri elinde tutan kişi benden hiç hazzetmiyordu. Park’ın benimle uğraşmak için bir aracı kullanıyor olması da muhtemeldi, ama öyle olmaması ihtimaline karşı çok da şansımı zorlamak istemiyordum.

Laf salatası yaparak, "Haberlerde adımı gördün mü?" diye sordum. "Belki başka bir ajanstaki birileri beni merak etmiştir? Haberlerde yalnızca OpenSkyAI danışmanı olarak geçiyordum. Belki başka ajanstan birileri yalnızca orada ne aradığımı merak etti, olamaz mı?"

Birkett açıklamamı yutmayarak, "Hı hımm," dedi. "Söyleyecek başka neyin var?"

"Söyleyemem..."

"Amma da şeffaf konuştun. Ne var?"

"Sana şundan fazlasını söyleyemem: Los Angeles'taki korku evi var ya? Brezilya'da ölen şüpheli? Asıl katil o değil."

"Yani bu yüzden mi Atlanta'dasın?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bir istihbarat ajansında çalışıyorum, seni dangalak. Ayrıca, Çinlilerin şefkatli kucığına gidip gitmediğini kontrol etmem gerekti. Asla oraya iltica etmeye kalkma. Yüce Tanrım."

"Olur. Yani... Tek diyebileceğim... Şey, bunu yapan kişi olduğunu düşündüğüm adam... Ee... şey olabilir... muhbir."

Birkett sabırla, "Tamam," dedi. "Kimin muhbiri?"

"Muhtemelen İç Güvenlik Bakanlığı'nın."

"Müslüman mı?"

"Hayır. Olay daha karmaşık. Ayrıca, yerli bir muhbir de değil."

"Siktir, Theo. Gidip koruma altındaki bir muhbiri mi araştırdın?"

"Öyle olduğundan emin değilim. Ama bu adam kötü biri. Hem de çok kötü."

"Onları bu nedenle muhbir olarak kullanıyoruz zaten. İyi adamlar hiçbir şey bilmez."

"Evet," diye yanıtladım. "Ama bu adam Los Angeles'ta en az on yedi çocuk öldürmüş biri."

"Elinde delil varsa bana gönder, davayı FBI'a aktaralım."

“Üzerinde çalışıyorum.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Şu demek; delillerimin birbiriyle tamı tamına uyuştugundan emin olmam gerekiyor. Bu adam bir çocuğu öldürmek üzere olabilir. Ve işin içine edersem adam kaçmayı başarır ve ben mahcup edici sorulara yanıt verirken o gidip defalarca cinayet işlemeye devam eder.”

Yüksek sesle iç geçirdi. “Ne yaptığını biliyor olsan iyi edersin.”

“Deme be.”

“Arkanı kollamayı da ihmal etme. Ekibimizdeki herkes oyunu kuralına göre oynamıyor.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paket

Kaldığım otelin koridorunda odama doğru yürürken, Birkett’in yaptığı kaygı verici uyan zihnimin gerisinde dönüp duruyordu. Zaten paranoyaktım, ama şimdi, benim tarafımda olması gereken insanlar konusunda bile kaygılanmaya başlamıştım.

Anahtarımı kapıya taktım, ışığı açtım ve takım elbise-li, seçkin görünümlü yaşlıca bir adamın yatağıma uzanmış hâlde bir Clive Cussler romanı okuduğunu gördüm.

Gerileyerek oda numarasını kontrol ettim.

Adam kitabı bir kenara bırakırken, “Doğru odadasınız, Dr Cray,” dedi. “Lütfen, oturun. Biraz sırtım ağrıyordu, bu yüzden sert döşeginizden faydalandım.”

Adamın üzerinde tabanca ya da bir tür silah aradım. Elleri, olabilecek en az tehditkâr şekilde karnının üzerinde birleştirilmişti. Son derece rahat bir avukata ya da iş insanına benziyordu.

Karşısındaki sandalyeye oturarak, adamın neyin nesi ve neden burada olduğuna dair herhangi bir ipucu aramaya çalıştım. Polisi aramalıydım, ama merakım onu çok ilgilendirmiş gibiydi – ayrıca silahım da ulaşabileceğim bir yerdeydi.

“Rahat mısınız?” diye sordu.

“Evet... Ya siz?”

“Şimdi çok daha iyiyim. Uzun yoldan geldim.”

“Peki bu yolculuğun amacı neydi?”

“Size yardımcı olmak, Dr. Cray. Siz pek çok sorusu olan bir adamsınız, ben de onları elimden geldiğince yanıtlamak üzere buradayım.”

Bu adamın bir kaçık mı, yoksa yalnızca ürpertici biri mi olduğundan emin olamayarak, “Peki,” dedim. “Kimsiniz?”

“Bana Bill diyebilirsiniz.”

“Yalnızca Bill mi?”

Başımı salladı. “Yalnızca Bill.”

“Peki, Bill, bana pek de yardımcı olamayacağını şimdiden sezebiliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum.” Ayağa kalkarak kapıyı işaret ettim.

Kıpırdamadı. “Dr. Cray, trigeminal nevralji için tercih edilen tedavinin ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır. Ben o türden bir doktor değilim.”

“Aynen öyle. Ben de o türden bir soru yanıtlayıcısı değilim. İlgili sorular sormalısınız. Lütfen oturun. Bana asıl sormanız gereken, size nasıl yardımcı olacağım.”

“John Christian konusunda mı?”

“Nasıl hapse girmeyeceğiniz konusunda, Dr. Cray. Size Theo diyebilir miyim? Şu anda en acil sorun bu olmalı. Yaşamının geri kalanını hapiste geçirmekten paçayı nasıl kurtaracaksın?”

Şimdi anlıyordum. Bu adam beni korkutmak için geri çağırarak emekli bir Soğuk Savaş dönemi ajanıydı.

“Komik,” cevabını verdim. “Şu anda asıl sorunum bu değil. Tekrar cinayet işlemek üzere olan kanlı bir şerefsizi koruma fikriyle nasıl yaşayabildiğini merak ediyorum.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı.

“Adamlarınızdan birinin eskiden yaşadığı Los Angeles’taki bir evin arka bahçesinden çıkarılan on yedi ölü çocuk hakkında hiçbir fikrin yok mu?”

Bill’in bakışlarından, gerçekten de neden bahsettiğimi bilmediği anlaşıyordu.

“Ciddi olamazsın,” diye sızlandım. “Birinin ödünü boku- na karıştırmak istediklerinde seni arıyorlar, ama sana nedenini söylemiyorlar, öyle mi?”

“Söylüyorlar. İç Güvenlik Bakanlığı’na ait bir ofisin dışında acayip acayip davranışlar sergileyen, sonra da tam bir ahmak gibi içeriye girip kimliğini göstermeden önce kapıya muhtemelen kimyasal ajan sıkan bir adama ait görüntüler izledim.”

Sandalyemden kalkarak kapıya yürüdüm. “Bir an beni gerçekten kaygılandırmıştın.”

Bill kıpırdamadı. “Sana incelik ediyorum.”

“Tabii canım. Tam bir sevgi pıtırıcığısın. DHS ya da CDC gelip kapımı çaldığında paniklemeye başlarım. Ama CIA’den bir fosil, yaptıkları gafın büyüklüğünü idrak bile edemediği için başka bir fosili beni korkutmaya gönderdiğinde, korkudan aklımı kaçırarak değilim.” Kapıyı açtum. “Alexandria ya da her neresiyse oradaki banliyöne dönme zamanı. Dostuna, bilgi aldığı kişileri daha yakından incelemesi gerektiğini söyle.”

Bill ayağa kalktı. Yüzünde hafiften eğlenir gibi bir ifade vardı. Kapıda duraksadı. “Bundan sonra olacaklar hiç de hoşuna gitmeyecek.” Elini cebine soktu.

Önkolunu yakaladım. “Onu sokacağım yer de hiç hoşuna gitmeyecek, Bill.”

Elini yavaşça çekti ve cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı. “İlkini bulmak zor olmadı; sonrakinin de zor olmayacağından eminim.”

Kutuyu ellerime bırakarak koridorda yürümeye başladı. Koşup ona yetişmeye karar verdiğimde neredeyse asansöre varmıştı.

Peşinden, “Bekle!” diye seslendim.

Bill arkasına döndü. “Evet?”

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Bana oldukça basit bir görev verildi, Dr. Cray. Ben elçiyim. Mesajımı ilettim.” Arkasını döndü.

Dirseğini yakaladım. “Şu casus romanı saçmalıklarını kes. Mesaj iletmeyi unut. Bırak da Kruşçev ayağını yere vurup bizleri toprağa gömmekle tehdit ettiğinde göreve atılan, içindeki o idealistle konuşayım. Doğruyu yanlıştan ayırabilen adamla... John Christian’ın gerçekte kim olduğunu biliyor musun?”

Yüzü ifadesizdi. Sistem tarafından deli gibi hırpalanmış ve artık hiçbir şeyi umursamayan bir adam gördüm. Telefon çaldığında gidip, verilen adrese pizza teslim ediyordu. İçinde ne olduğunu ya da kimin kursağından geçeceğini önemsemiyordu. Bildiği tek şey, sipariş geldiğinde siktiğimin pizzasını teslim etmesi gerektiği idi.

Kolunu bıraktım. Asansöre dönüp “Aşağı” düğmesine bası. Soğuk gözleri, asansör kapılarının cilalı metal yüzeyinden beni izliyordu. Yüzündeki boş ifade bir an için yok oldu.

Tekrar odama dönerek, gecenin bir yarısı Bill beni bir piyano teliyle boğarken mi uyanacağımı, yoksa yaşlılara kötü davrandığım için İnsan Kaynakları’ndan sert dille yazılmış bir mektup mu alacağımı çözmeye çalışıyordum.

Başımı eğip takip cihazıma baktım. Yaşlı fosil onu bana

vermeden önce telefonu kapatmaya bile zahmet etmemişti. Önce Oyo'nun, sonrasında da Bill'in gittiği her yerin kaydını tuttuğunu fark etmiş miydi?

Şşşşt.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Av Bölgesi

Joe Vik'in peşinden giderken kafamdaki tek süre sınırı sömestr başlamadan önce okula geri dönebilmektir – ki yapamadım. Tanıdığım birini öldürmüş, diğer kurbanlarının ise beni huzursuz etmiş olmasına rağmen, yine de Joe Vik'i geçmiş zamanda düşünmüştüm. Vik'in suçlarını gün yüzüne çıkarmak bir arkeolojik alanın toprağını süpürmek ve Neolitik kabilenin ritüel amaçlı cinayetler işlediğini keşfetmek gibiydi – şok edici olabilirdi ama geçmişte kalmış bir şeydi. İskeletlerin topraktan fırlayıp kanlı faaliyetlerine devam edeceğinden endişelenmezsiniz. Günümüzde yaşayan birinin güvenliğinden endişelenmezsiniz. Vik olayında, onun hâlâ aktif bir katil olduğunu biliyor olmama rağmen, beni motive edecek bir zaman çerçevesi yoktu. Olayı çözmemin iki gün ya da iki hafta sürmesi, bana mesleki kariyerim dışında hiçbir şeye mâl olmayacaktı.

Oyo'nun olayı ise farklıydı. Güneş doğmuştu ve batana kadar Oyo muhtemelen yeni kurbanını ele geçirecekti. Güneş tekrar doğduğunda, küçük bir çocuk ölmüş olacaktı.

Kendimi parçalıyordum çünkü geçtiğimiz birkaç gün içinde daha fazla şey yapabilirdim. Koşup olayı basına yetiştirseydim birisi bunu mutlaka haber yapardı. Geçici de olsa dikkatleri Oyo'nun üzerine çekebilir ve bir yaşamı kurtarabilirdim. Belki.

Peki sonra ne olacaktı? Adam sıvışacak ve benim onu bu-

labileceğim bilgisine haiz olarak başka yerde ortaya çıkacaktı. ABD'den ayrılıp, cinayetlerini bulmanın çok daha zor olacağı başka bir ülkede belirecekti. Bu da beni meraklandırıyordu; arkadaşı Ordavo Sims'in Brezilya'da ne işi vardı? Bu adamın Oyo'ya yaltaklanmaktan başka yaptığı bir şey var mıydı? Oyo benim anlayamadığım daha büyük bir şeyin parçası mıydı?

Başka neyin parçası olabileceği bir yana dursun, daha adamın kendisini bile anlayamıyordum. Adam yalnızca çatışmaların doğurduğu bir sosyopat değildi. Tıpkı Joe Vik gibi Oyo da gizlenme ve cinayet konusunda özellikle yetenekli biriydi. Avların dünyasında yaşayan, doğuştan bir avcıydı.

Gizlenme yetisi o kadar güçlüydü ki onu daha şimdiden kaybetmiştim. Telefonumdaki verileri takip ettiğimde, kiliseden çıkıp evine, sonra da seçkin bir banliyöde bulunan ve varlıklı bir avukata ait olan başka bir eve gittiğini gördüm. Bundan sonra eve dönmüştü ve takip cihazı doğrudan buraya geri gelmişti – Soğuk Savaş Bill'in armağanı. Kenar semtlerde şüpheli bir depoya gizemli bir ziyareti falan olmamıştı.

Banliyöde ziyaretine gittiği Greyson Hunt, çok çeşitli uluslararası kurumsal firmaların avukatıydı ve tam da Oyo gibi birinin el altında bulundurmak isteyeceği türden biriydi. Bunun ötesinde, aralarında pek de bir bağlantı olduğu söylenemezdi.

Seçeneklerim tükenmişti. Son çare olarak, Oyo'nun evinin bulunduğu sokağa park ederek araba yolundaki Cadillac'ı gözlemeye koyulmuştum. Yerinden kıpırdamamıştı. Adamın evde olduğunu bile sanmıyordum.

Beni atlatmıştı.

Sabahın 9'una kadar bekledikten sonra kiliseyi aradım. O derece çaresizdim.

Neşeli bir kadın, "Kurtuluş Dostları Kilisesi," dedi.

"Merhaba, Rahip Christian'ın orada olup olmadığını öğrenebilir miyim?"

“Üzgünüm ama kendisi Denver’daki bir din konferansında,” cevabını verdi.

“Ya? Ne zaman gitti?”

“Yanılmıyorsa dün gece. Bir haftaya dönmüş olur. Dini bir konu muydu?”

“Bir nevi. Teşekkürler.”

Din konferansı. Güzel bahaneydi. Herkese bir gün erken gideceğini söyle, gidip cinayetini işle ve sonra doğruca buraya dön.

Birileri sorular sormaya başlayacak olursa, anıları o kadar bulanık olurdu ki tam o anda nerede olduğunuzu hatırlamaları zorlaşırdı. Aksini kanıtlamak ise soruşturmacılara kalırdı.

Ayrıca Cadillac’ının neden hâlâ evinin garaj yolunda durduğunu da açıklıyordu. Oyo, başka bir yerde olması gerekirken arabasıyla etrafta görünemezdi. Atlanta büyük bir şehirdi ama yine de küçük bir kasaba gibi davranırdı. Haberler hızlı yayılırdı.

Muhtemelen Oyo’nun başka bir arabası ve başka bir kimliği vardı. Gizli iniyle bağlantılı bir kimlik; benim henüz bulamadığım bir kimlik.

Asıl önemli olan şey, tam gözünüzün önünde duran şeydi.

Bir aile, John Wayne Gacy hakkında polisi yüzlerce kez aramıştı.

Laoslu bir çocuk, Jeffrey Dahmer’in dairesinden çılgık çılgınlığa kaçmış, ama bunun bir sevgili kavgası olduğunu düşünen polislerce tekrar ona teslim edilmişti.

Lonnie Franklin’in kurbanlarından biri polisleri neredeyse onun kapısına kadar getirmiş, yalnızca tek bir evle yanılmıştı.

Ted Bundy hakkındaki uyarı işaretleri her yerdeydi. Polis ne zaman ona yaklaşırsa Bundy başka bir merciin yetki alanına geçiyordu. Cinayetler serisinin en yoğun döneminde, onun ne olduğunu çok iyi bilen polisler vardı ama yapabilecekleri kısıtlıydı.

Birileri bir şeyler biliyordu ve buralarda diğer herkesten daha fazlasını biliyor olabilecek tek kişi Robert'tı.

Oyo'nun işbirlikçisi olma ihtimali sıfır değildi – fakat bu adamdan uzak durmaya çalışan bir haşka seyirci olma ihtimali de vardı.

Başka akla yatkın planım olmadığı için Robert'ın cebini aradım.

Aramam doğruca sesli mesaja düştü.

Birkaç dakika sonra tekrar denedim. Sesli mesaj.

Çaresiz durumdaydım, bu yüzden Bayan Violet'ın evine yollandım.

Robert verandada, kucağında siyah bir kanişin oturmakta olduğu yaşlı beyaz bir kadınla konuşuyordu. Violet'ın evinin önüne, yaşlı kadının olduğunu tahmin ettiğim bir BMW park edilmişti.

Arabamı evin önüne çektiğim anda Robert bana baktı ve yüz ifadesi değişti. Biraz önce kadını güldürüyor, içeriye girip uydurma falını dinlemeyi beklerken ona eşlik ediyordu.

Robert uzun adımlarla çimenlerin üzerinde ilerledi ve arabamdan inerken beni karşıladı.

“Bay Theo, bugün için randevunuz yoktu.”

Artık Bay Craig değildim. Anlaşılan cüzdanıma gerçekten bakmıştı.

“Buraya Bayan Violet'la konuşmaya gelmedim. Sen ve Yosun Adam'ın uzak durduğunuz şu adam hakkında konuşmak istiyorum.”

Robert omzumun üzerinden verandada oturan kadına bakarak onun bu çekişmeli konuşmamıza kulak verip vermediğini kontrol etti. Bu da bana kadının değerli bir müşteri olduğunu düşündürdü.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Çok kötü türden büyüler yapan biri. İnsan kurban etmeyle ilgili büyüler.”

Robert bana verecek bir cevap aradı. “Benim böyle şeylerle hiçbir ilgim yok.”

“Ama ilgisi olan birini tanıyorsun.”

Yüzü bir maske gibiydi.

“Oyo, ya da buralarda bilindiğı adıyla, John Christian.”

Robert bu adı duyunca gözlerini kırptırdı, sonra da kafasını iki yana salladı. “Kimden söz ettiğini bilmiyorum.” Arabanın kapı koluna uzandı. “Lütfen başka zaman gel.”

Başımla kadını işaret ettim. “ nemli biri mi? Belki de duldur, ya da çocuğunu kaybetmiştir? Senin gözünde ne gibi bir değeri var?”

“Bayan...” Adını söylemeden kendini durdurdu. “Kendisi Bayan Violet’ın eski, değeri bir dostu. Şimdi lütfen, başka zaman konuşalım.”

“Neden gidip onunla konuşmuyorum ki? O ve zengin dostları, küçük çocukları öldüren tanıdığınla ilgili bir hikâye hakkında ne d ş n rl r? Ne tepki verirler?”

Kolumu yakaladı. “Theo, bunu yapma.”

“O zaman bana bir şey söyle. C nk  koruduğun bu adam bir başka çocuğı öldürmek üzere.”

Başını iki yana salladı. “Bu adam çok g    . Kimle dans ettiğini bilmiyorsun.”

“Bana bir şey söyle, Robert. Bana bir şey söyle ki Tanrı’nın gözlerine bakarken kendini iyi bir adam olduğuna inandırabilisin.” Duydukları onu zorluyordu. “Sana söyle anlatayım: Çok yakında tüm dünya Bay Christian’ın kim olduğunu öğrenecek. Hik yede nasıl bir yerin olsun istersin?”

Ne yapması gerektiğıyle ilgili kendi kendiy le mücadele ederken ensesini kaşıdı. “Tamam. Diyebileceğim tek şey ş : Çocuklarımızı g ndermememiz gerektiğini bildiğimiz bir yer var.”

“Yaz kampı mı? Oraya gittim. Hiçbir şey yoktu.”

Robert, “Tek söyleyebileceğim bu,” diye yanıtladı. “Belki yeterince yakından bakmamışsındır. Şimdi, kendin gitmezsen polis çağıracağım.”

“Eh, bu ironik olurdu.”

Elini havada sallayarak çökmüş omuzlarla uzaklaştı. Belli ki konu canını sıkıyordu.

Peşinden gitmemeye karar verdim. Artık müşterilerini ne kadar taciz ettiğimi umursamayacak bir noktadaydı. Daha çok kendi güvenliğinden endişe ediyordu.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

İçeriden Biri

Ağaçların arasındaki gizlenme yerimden, karanlık araziye izleyerek Oyo’nun ortaya çıkmasını bekledim. Güneş de ay da çoktan batmıştı ve gece görüşü gözlüklerime ulaşan tek ışık yıldızlardan geliyordu.

Adamın çocuk kampı, ara sıra yerde gezinerek insanların geri dönüp yanlarında yiyecek getirip getirmediğini kontrol eden keseli sıçanlar dışında tamamen terk edilmişti.

Oyo beni caddeden göremesin diye arabamı beş yüz metre uzağa park etmiş ve bir ağaç sırasına tutunarak buraya kadar yürümüştüm. Geçtiğimiz bir saatte yalnızca dört araba görmüştüm. Hiçbiri kampa sapmamıştı.

Robert’ın bana verdiği ipucu kasıtlı olarak yanıltıcı mıydı, yoksa ben mi yanlış yorumlamıştım bilmiyordum. Şu anda bir sonraki hamleme karar vermeye çalışırken, ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum: Oyo’nun arabasını kampa çekip gizli bir mahzenin kapısını açmasını mı? Bir çocuğu sürükleyerek kamptaki binalardan birine götürmesini mi?

Kampın ardındaki ormanda yürüyüş yaptım. Ağaçlar epey aralıklıydı ve yürüme yolları güzelce işaretlenmişti.

Karanlık bir peri masalındaki uğursuz ormanlar gibi degildi. Buraya bir şey gizlemek zor olurdu. Birkaç yıl önce, bölge daha az gelişmişken, buralarda kaçak içki damıtılan birkaç imbik ve gecekondu türü barakalar olduğunu hayal edebiliyordum. Şimdiyse gündüz yürüyüşçülerinin düzenli olarak geçtiği bir yere benziyordu.

Ayrıca bir avcının kendini rahat hissedebileceği türden bir yere de benzemiyordu. İnsanların güvenli alanlara dair estetik bir algısı olduğu gibi –ağaçlarla çevrili küçük su birikintileri, geniş ve açık manzaralar– yırtıcıların da içinde kendilerini rahat hissettikleri bazı ortamlar vardı.

Seri katiller için bu genellikle kendi evleri ya da arabalarıydı. Gacy'nin evindeki döşemelerin altında bir boşluk vardı. Bundy ise gezici bir katildi.

Oyo'nun nesi vardı? Yan yana yaşanan çifte bir hayat mı? İnsanların önünde din adamı, özel yaşamında ise şeytanın uşağı olabilme becerisi mi?

İki dünyayı iç içe geçirme yönteminde büyük bir ustalık vardı. Eski barbarlıkları onu, sorunu olduğundan daha büyük gören istihbarat ajanlarına yararlı olabilecek bir güce sahip hale getirmişti.

Soğuk Savaş Bill'le olan karşılaşmamdan sonra, Oyo'nun yalnızca bir muhbir olmadığını düşünmeye başlamıştım: Kilisesi belki de hükümetimizin gizli kapaklı bölümlerinin, dünyada gizli savaşlar yürüttüğümüz yerlere silah ve para akıtmak için kullandığı şu gizemli işletmelerden biri olabilirdi.

Bu da borusu öten kişilerin kelimenin gerçek anlamıyla ön saflarda bulunduğu anlamına geliyordu. Benim bu müdahaleme vatan hainliği gözüyle bakıyorlardı – belki yasalar önünde değil, ama manevi olarak.

Oyo'nun gerçekte neler çevirdiğini bildiklerine inanmakta zorlansam da, hiç kimsenin o kadar derinlere inmeye hevesli olmadığından kuşkulanıyordum. Onların bakış açısına göre, bunlar daha büyük bir çatışmanın ikincil hasarlarından ibaretti.

Saatimi kontrol ettim. Geç oluyordu. Henüz tam olarak büyücülük saati sayılmazdı, fakat Oyo muhtemelen şimdiye dek kurbanına çoktan uyku suyundan vermiş olmalıydı.

Her neredelerse.

Bir saat içinde Oyo'nun evine dönmüş olabilirdim ama orada olmadıklarından emindim.

Ayrıca kilisesini incelemediğim için de büyük bir pişmanlık duyuyordum. Kurbanını oraya götüreceğini hiç sanmasam da, Oyo'nun nerede olduğuna dair bir ipucu elde edebilirdim.

Buraya gelmeyeceğine karar verdim ve gizlenme noktamdan emekleyerek çıkmaya başladım. Bu tam bir fiyasko olmuştu. En iyi ihtimalle, Oyo endişelenerek bu gece hiçbir şeye kalkışmamaya karar vermiş olabilir, bense boşu boşuna çıldırıyor olabilirdim.

Bu gece cinayet işleyeceğini kesin olarak *bilmiyordum*. Yalnızca, durum öyle gösteriyor gibiydi – ama olayların görünüşüne bakarak hareket etmek doğru bir bilim yöntemi değildi.

Mantık ve gerçeklerle çalışmalıyım.

Gerçek: Oyo inziva yerine gelmemişti.

Kampın etrafında dolaşarak gece görüşü gözlüklerimle pencerelerden içeriye baktım. Çocukların dönmesini ve onların sesleriyle doldurmasını bekleyen boş binalar.

Şu anda etrafta duyulan tek ses circirböcekleri, kurbağalar...

Gözlerimi kapatıp daha dikkatle dinledim. Başka bir ses daha vardı. Neredeyse su damlalarına benziyordu. Bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak kaynağa biraz daha yaklaştım.

Seste gelişigüzel bir şeyler vardı. “Doing doing” gibi bir ses çıkarıyordu sanki.

Aynı zamanda tanıdık gelen bir şeyler de vardı.

Doğal bir ses değildi – doğal bir sesin taklidiydi.

Kafamı yana yatırdım ve sesin karşımdaki bir yerden geldiğini saptadım. Gözlerimi açmadan kaynağa doğru ilerledim.

Bir bariyere çarpınca metal bir tangırtı koptu.

Gözlerimi açtuğimde, karşımda yapraklarla kaplanmış, tel örgü bir çit vardı – eski, bakımsız fidanlıkla kamp arasında duran çit.

Çiti daha fazla tangırdatmamaya çalışarak kendimi dik-katlice yukarıya doğru çekip diğer tarafa baktım.

Her yeri kaplamış hâldeki bitki ve küçük ağaçlardan oluşan, ıssız bir yerdi burası. Arazinin bir ucunda, açık duran cam bir kapısı olan küçük bir ev vardı. İçerisi büyük bir televizyonun parıltısıyla aydınlanmıştı.

Ekranda bir kurbağanın, bir nilüfer yaprağından diğerine zıpladığı bir çizgi film oynuyordu.

Bir çocuğun kahkahası gece havasını delip geçti ve bedenimin her yanı ürperdi.

Çitin üzerinden urmanıp ağaçlı araziye atlamadan önce bir şeyin farkına vardım: Wimbledon'daki diğer evleri daha yakından incelemiş olmam gerekirdi...

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

İn

Ayaklarım ıslak toprağa değdiğinde bambaşka bir dünyadaydım. Yabani eğreltiotları ve filizlerin karanlık yaprakları, koyu gri gökyüzüne karşı siyah silüetler gibi görünüyordu. Binlerce farklı koku salan, minik bir balta girmemiş ormandı burası. Çürüyen yapraklar, tomurcuklanan çiçekler bakımsız kalmıştı ve tüm bunların altında, çürüyen etin o tiksindirici tatlı kokusu duyuluyordu. Ceset çiçeği olarak tabir edilen

ve ters bir çanın içindeki devasa bir baton ekmegi andıran *Amorphophallus titanum*'u hatırladım. Fakat kokuların kaynağı bu değildi.

Bitki örtüsü, Google Earth görüntüsünden aklımda kalanlar dışında, fidanlığın gerçek boyutunu değerlendiremeyeceğim kadar gürdü. Arazi en az inziva yeri kadar derindi, ancak genişlik olarak onun yanına bile yaklaşmıyordu; sık dikilmiş ağaçlara ve diğer bitkilere bakılırsa burayı bir Amazon ormanı bile zannedebilirdiniz.

Yeni seyir noktandan, evdeki televizyonun parıltısını zorlukla seçebilsem de ayaklarım dolana dolana eve kadar ulaştığını varsaydığım yassı taşlara değiyordu. Merakım beni arkaya doğru çağırırsa da, oraya gitmek ve oyun oynayan çocuğun hâlâ zarar görmemiş olduğundan emin olmak zorundaydım.

Ağaç dalları ve kalın eğreltiotlarının arasından kendime yol bulurken, sürtünme sesleri çıkarmamaya ve yolun iki yanında bulunan çatlamış heykel ve çeşmelere dokunmamaya çalıştım.

Eve biraz daha yaklaştığımda, oyunun “doing doing” sesleri daha da yükseldi. Bunun, çocuğun bilincinin hâlâ yerinde olduğu anlamına geldiğini umdum.

Bitki örtüsü seyrelmeye başladı ve kendimi betondan yapılmış bir avluda buldum. Ev doğruca karşımda duruyordu. Sağımda, bitki kafesleriyle sarılmış bir geçit vardı. Geçit, burası hâlâ işler durumdaki bir işletmeyken müşteri girişi olmalıydı.

Açık duran cam sürgülü kapılardan, televizyona bakan bir kanepede oturan küçük kahverengi bir kafa gördüm. Çocuk, kurbağası yeni bir seviyeye ulaştığında, oturduğu yerde zıplıyordu.

Avımı arayarak hareketsizce durdum.

Oyun duraksadı ve çocuğun kafası öne doğru hareketlen-

di. Bir adım daha atınca, çocuğun, içinde üzüm renkli bir sıvı olan bir bardağa uzandığını gördüm.

Oturma odasına koşup bardağı çocuğun elinden düşürmek üzereydim ki kalın bir ses duydum. Sözcükleri seçemedim ama evin başka bir yerinden geliyordu; bir yetişkin konuşuyordu.

Silahım yanımdaydı. Hemen içeri girebilir...

Peki ya adam o değilse?

Ya oysa?

Onu soğukkanlılıkla vurmaya planlamıyorsam, daha fazla veriye ihtiyacım vardı. Polisleri ararsam onlara gösterebileceğim bir şey olmalıydı. İçgüdülerim arka bahçeyi kazmanız gerektiğini söylüyor diyemezdim.

Başkasının mülküne izinsiz girmiştım.

Birdenbire, Ted Bundy'nin arabasındaki delilleri yıkamasını seyreden o dedektiflerin nasıl hissettiğini anladım: Yasalar karşısında çaresiz.

Kendime, bu çocuğun kaderinin Artice'in kaderine benzer olacağını söyledim – Oyo onu cinayet odasına götürene dek güvende olmaya devam edecekti.

Cinayet odası arkamda bir yerlerdeydi. Bu sapkın bahçede bir yerlerde.

Tekrar bakımsız bitkilerin arasına çekildim ve yolu diğer yöndeki karanlığın derinliklerine doğru takip ettim. Gece görüşü gözlüğüm bana dar bir görüş alanı sağlıyordu – o kadar klostrofobikti ki şeytan gözlüğü çıkarıp yolunu etrafı yoklayarak bul diyordu.

Gözlüğü kullanarak, küçük yassı taşların arasında takılıp düşebileceğim bir şey olup olmadığına dikkat ettim. Yapacağım tek bir sakarlık, adama burada olduğumu haber verebilirdi.

Yol sağa sola kıvrılıyor ama hiç geriye dönmüyordu. Daha önce bu arazinin sahibi olan bahçıvanlar tarafından, ziyaret-

çilerin etrafta gezinirken işletmenin tüm nimetlerini görebilmesi için yapıldığını varsaydım – kaçmaya çalışanları şaşırtma amacıyla yapılmış deli bir labirent olarak değil.

Kendi kendime, Oyo zeki bir fırsatçı, peyzajcı değil, dedim.

Ağaçlar ve çalılar ikinci bir açıklığa açıldı. Burası, ortada kırık bir çeşmenin bulunduğu küçük bir alandı. Çeşmenin yana yatık zirvesi sivri bir nokta hâlinde yükseliyordu. Ölü yaprak ve çalılar alttaki küveti kaplamış, sarmaşıklar ise betonu sararak kuleyi boğmuştu.

Diğer yanda, tahta duvarları gökyüzünden bile karanlık olan bir kulübe duruyordu. Yan duvardaki pencere, içeridekilerin görünmesini engelleyen gazetelerle kapatılmıştı.

Tek ışık kaynağı, sürgülü kapıya takılmış asma kilidin yansımalarıydı. Kilit açıktı.

Çeşmenin etrafından dolanıp bir süre etrafı dinledim. Oyunun uzaktan gelen seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Artice'in Wimbledon'daki kulübe hakkında anlattıklarını, Los Angeles emniyet müdürlüğünün olaydan sonra elde ettiği adli ayrıntılarla birlikte zihnimde dönüp duruyordu.

Çürüme kokusu burada daha da baskındı, ayrıca tam olarak çıkaramadığım asidik bir koku da vardı. Temizleyici bir şey olabilir miydi? Bu hiç anlamlı gelmiyordu. Oyuncakçı'nın cinayet yerleri temizlenemezdi.

Kapı kolunu tutarak, olabildiğince nazik bir şekilde çektim. Tahtalar, yerine tam oturmayan çerçeveden ayrılırken küçük bir gıcırta çıkardı.

Tereddüt ederek ani bir tepki bekledim, ama gelmedi.

Kapıyı biraz daha aralayınca kendi kendine açılmaya başladı.

Fark ettiğim ilk şey yerdeki siyah muşamba oldu. Bakışlarım yukarıya doğru çevrilirken arka duvarın sıra sıra tahta raflarla kaplı olduğunu gördüm.

Cam şişeler ve metal kutularla dolu kulübenin içi, bir fi-

danlık için tuhaf görünmüyordu. Burası tohumların, gübrelerin ve pestisitlerin saklandığı yer olabilirdi.

Daha iyi görebilmek için öne doğru bir adım attım. Pürüzlü gece görüşüm karanlıkta ayrıntıları çözmeye başladı.

Bunlar tohum değildi. Şişeler bulanık sıvılarla doluydu. Çoğunu yorumlamak olanaksızdı, ama insan kulakları ve gözleri içeren şişeler çok belirgindi. Diğer kavanozlar ise kabul etmek bile istemeyeceğim vücut parçalarıyla doluydu.

Hissettiğim kusma dürtüsü çok ani ve içgüdüsel. Kendimi güçlkle kontrol ettim.

Şimdiye dek düzinelerce ceset koklamış ve hatta insan diseksiyonlarında bulunmuştum, ama şu anda farklı bir tepki hissediyordum. Bu, vücudun kötülüğe verdiği tepkiydi.

Cebimden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. Flaş patlayınca, ışığın bir şekilde evden görülebileceğinden korkarak panikledim.

Bu çok uzak bir ihtimaldi, ama yine de beni ürpertti.

Yavaşça gerileyerek kulübeden çıktım ve kapıyı iterek yerine yerleştirdim. Neredeyse kilitliyordum, ama sonra orayı bu şekilde bulduğumu hatırladım.

Kilidi bıraktığımda oyun seslerinin kesilmiş olduğunu fark ettim.

Silahımı yerinden çıkardım ve kapıdan uzaklaştım. Rüzgâr esiyor, yaprakları hışırdatıyordu. Çeşmenin etrafından dolandım ve fidanlığın diğer tarafına giden yan yola saptım.

Dikkatlice, adım adım ilerleyerek eve ulaşmaya çalıştım. Ara sıra dalların arasından televizyonun parıltısını görüyor ve yönümü buna göre belirliyordum. Dikenler giysilerime takılıyor ve beni tökezletmekle tehdit ediyorlardı. Ayak bileğime takılan bir dikenden kurtulmak için öne doğru eğildim. Tekrar doğrulduğumda televizyon artık görünmüyordu.

Televizyonu kapatmış mıydı? Gözlerimi kısarak karanlıkta herhangi bir ayrıntı seçmeye çalıştım. Otuz metre ilerimde

hafif bir parıltı görebiliyordum, ama önündeki bir şey tarafından engelleniyor gibiydi...

Tutulma geçince televizyonun ışığı titreyerek yeniden parıldamaya başladı.

Çalılıkların arasında başka biri daha vardı.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Labirent

Öncekinden daha da dikkatli bir şekilde ilerleyerek, etrafımdaki yaprakları hışırdatan esintiyle, çalılıkların arasında ilerleyen başka bir adamın sesini ayırt etmeye çalıştım.

Olabildigince dikkat çekmemeye gayret ederek silahımı kalçamın hizasına götürdüm ve bir sonraki döşeme taşına geçerken ileri geri savurdum.

Ayaklarımın altından bir çatırtı duyuldu. Aşağıya baktığımda gece görüşü gözlüğümle bir çocuk çenesi gördüm.

Bir parmağın eklemli iskeleti yandaki toprak alandan yükseliyor, rahatsız edici bir şekilde göğü işaret ediyordu.

Bunlar burnumun bana zaten söylemiş olduğu şeyi doğruladı: Burası bir ölüm bahçesiydi. Tanrı bilir burada başka neler vardı. Katilin kulübedeki ganimet koleksiyonunu zaten görmüştüm.

Bir şeyin betonu sıyırdığını duyduğunda kulaklarım seğirdi. Adam artık arkama geçmiş, beni arkadan sıkıştırmıştı.

Kendi sahasında olmanın avantajı elindeydi. Bense onun tuzağının içinde, körcesine ilerliyordum.

Silahımı öylece ateşlemenin risklerini tarttım, ama bu ahmakça fikri derhal aklımdan çıkardım. Kurşunu birine isabet ettirme ihtimalim neredeyse sıfırdı – ama bu biri çocuk da olabilirdi.

Kendime, Çocuk, diye hatırlattım. Başarısız olamazdım. Bütün bunlar onun içindi.

Parlıtuya doğru ilerlemeye devam ettim. Arkamdaki hareket seslerinin gittikçe yaklaştığını duyabiliyordum. Çömelip silahımı ateşlemeye hazır bir hâlde bekleyebilirdim...

Ama ayaklarım ilerlemeye devam ediyordu. Televizyon gittikçe büyüyordu; ekranda bir skor tablosu vardı.

Ayak sesleri.

Arkamda kesinlikle ayak sesleri duyuyordum.

Öne doğru koşup çalılardan üzerinden atladım ve avluya çıktım.

Artık kanepenin üzerinde çocuğu göremiyordum, ama kolçağın üzerinden beyaz çoraplı bir ayak uzanıyordu.

Arkamdaki ses iyice yükselmişti – çalılardan arasında koşan yabani bir hayvan gibi.

Hızla koşarak eve girdim, gözlüğümü çekip çıkardım ve cam kapıyı çekerek kapattım. Gördüğüm ilk şey kendi yansımanın parlak görüntüsüydü.

Yüzümü cama dayadığımda, dışarıda duran bir şekil gördüm. Uzun boylu, güçlü. Avlunun hemen kenarında.

Cam kapıyı kilitleyerek kanepeye doğru koştum. Çocuk on iki yaşlarındaydı. Kafasının altında bir yastık vardı ve kendinden geçmişti.

İçinde mor sıvı bulunan bardak yok olmuştu.

Silahımı sıkıca tutarak ve arka kapıya gergin bakışlar atarak çocuğun gözkapaklarını araladım. Sarı gözler bana bakıyordu.

Gözbebekleri büyümüştü.

Yanağına hafifçe vurdum. “Uyan,” diye fısıldadım.

Uykulu bir sesle, “Artık kaleyi görmeye gidecek miyiz?” diye sordu.

“Evlat, oraya gitmek istemezsin.”

Onu kaldırıarak oturur pozisyona getirdim ve telefonumu çıkardım. 911’i çevirerek operatöre bir çırpıda adresi söyledim ve sonra telefonu bir kenara koyup hattı açık bıraktım.

Hareket memurunun daha fazla bilgi isteyen sesini duymazdan geldim çünkü tüm dikkatim cam kapıdaydı.

Katil dışarıdaydı...

Şimdi ne yapacaksın, Oyo? Çocuk bende ve bu yeri bulmayı başardım.

Joe Vik gibi öfkeli bir canavara mı dönüreceksin? Yoksa gecenin karanlığında kayıplara mı karışacaksın?

Bir an sonra, dışarıdaki heykellerden biri camı kırıp içeri fırlayınca cevabımı almış oldum.

Kırık cam parçaları üzerime yağdı. Yere eğilerek çocuğa siper oldum. Heykel, cam sehpayı kırarak yere düştü.

Silahımı kanepenin kenarından çıkarıp karanlığa ateş ettim.

GÜM.

GÜM.

GÜM.

Gözlerimi kısarak açıklıktan baktığımda yalnızca gece göğüne yükselen bakımsız bitkilerin tepelerini gördüm.

Karşımdaki Joe Vik olsaydı, ön kapıdan geleceğinden endişeleniyor olurdu. Ama değildi.

Bu adam bambaşka bir şeydi.

Oyuncakçı ne zaman kaçması gerektiğini biliyordu.

Uzaklardan gelen siren seslerini duydum. Sesler evin hemen dışına gelene dek bekledim, sonra silahımı kılıfına koydum.

Bu gece ona tekrar ihtiyacım olmayacaktı.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Vekil

Saatlerdir bir nezarethanede tutuluyordum ve polis beni buraya getirdiğinden beri benimle konuşmaya gelen bile olmamıştı.

Olay yerine gelen polisler işlerini yapmıştı. Bana uygun

dozda bir şüpheyle yaklaşmışlar, çocuğu hastaneye götürmüşler ve sonra onları her yanına kemikler dağılmış olan bahçeye ve küçük dehşet kulübesine götürmeme izin vermişlerdi – kulübeye ikinci kez girmek çok daha korkutucuydu.

Oyo telaşa kapılıp duvardaki rafları indirmeye başlamış olmalıydı. Her yerde vücut parçaları ve iğrenç sıvılar vardı.

Polislerden biri kusmuştu. Bense akıllıca davranarak kapıyla aramda mesafe bırakmıştım.

Polis merkezine vardığımızda ellerim kelepçeli değildi. Fakat bir teğmen dışarıda bizi bekliyordu.

Adam beni getiren polislere bir şeyler söyledi ve bir de baktım ki bileklerimde kelepçelerle bu nezarethaneye getiriliyorum.

Anlaşılan birileri birileriyle konuşmuştu.

Şimdi aklımdaki soru, o kapıdan girecek ikinci kişinin kim olacağıydı.

Elinde bir tabanca ve bir susturucuyla birlikte Bill mi?

“Rastlantı eseri” benimle aynı hücreye konulmuş kaba saba bir suçlu mu?

Yoksa ben çok mu paranoyaklaşmıştım?

Bildiğim tek şey Oyuncakçı Oyo’nun kaçmış ve muhtemelen bir diğer cinayet yerine gitmiş olduğuydu. İçgüdülerim bu yerin ABD’de olmadığını söylüyordu. Onu ne kadar uzağa kadar kovalayabileceğimden emin değildim. Bu mesafeye bile güçbela gelmiştim zaten.

Anahtar sesi duydum ve kapı açıldı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, üzerinde bir etek ceket takımı bulunan kısa boylu bir kadın odaya girerek tam karşıma oturdu. Saçları siyah, burnuysa kartal gagası gibiydi. Gözlerindeki ifade zeki biri olduğunu ele veriyordu.

Kapı kapandıktan sonra masaya bir dosya bıraktı. “Dr. Cray, hikâyenizi tekrar gözden geçirelim.”

“İfade mi veriyorum?”

“Hayır,” diye yanıtladı. “Size hikâyenizi vereceğim. Onlara söylemeniz gerekenleri. Evi nasıl bulduğunuzu.”

“Affedersiniz? Zaten bir hikâyem var sanıyordum.”

Tırnaklarıyla metal masayı tıkırdattı ve bir an için beni tarttı.

“İki tür gerçek vardır, Dr. Cray. Kanıtlayabilecekleriniz ve kanıtlayamayacaklarınız. Sizin ne düşündüğünüz, konu dışı.” Dosyayı açıp inceledi. “Atlanta’daki birinden, sizi Bay Basque’ın evine getiren isimsiz bir tüyo aldınız.”

“Basque mı? O da kim?”

Dosyadan bir fotoğraf çıkarıp bana gösterdi. Siyahi olmasının dışında Oyo’yla hiçbir benzerliği yoktu. “İşte Bay Basque. 437 Sweetwater Caddesi’nde bulunan insanları öldüren kişi.”

“Hayır, değil. Kim bu? El altında bulundurduğunuz bir günah keçisi mi?”

“Kira kontratında adı yazıyor. Çocuk kendisini alan kişinin bu olduğunu çoktan doğruladı.”

“Çocuk hâlâ Oyo’nun ona verdiği karışımın etkisi altında. Bunu Noel Baba’nın yaptığını bile söyleyebilir. Bu canavarı neden koruyorsunuz?”

“Korumuyoruz. Üçüncü bir kişi varsa, onunla da ilgilemeyeceğiz.”

Buna inanamıyordum. “Sizlerin aptalca şeyler yaptığınızı biliyorum, ama bir çocuk katilini koruduğunuza inanamıyorum. Gözden kaçırdığım şey nedir?” Her şey aynı anda kafama dank etti. “Kendiniz. Siktir. Şimdi anlıyorum. Hiçbir fikriniz yoktu ya da olanlara göz yumuyordunuz. Sübyancı bir katile yardım ve yataklık ettiğiniz ortaya çıktığında götünüzü işte bu şekilde kollamaya çalışıyorsunuz.”

Resmin bütününe nihayet görmeye başladığımda derin bir nefes verdim. “Bu iş çok büyük. Kendi kazdığı kuyuya düşe-

cek olan tek kiři tek bir ajans denetçisi deęil – aylarca manřet-lerden dūřmeyecek ve meclis soruřturmalarına neden olacak tūrden bir olay bu. Fon kesintileri falan. Yanlıř mıyım?”

Kadın hiçbir tepki vermedi. “Yani aldığınız isimsiz telefon konusunda hemfikir miyiz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Değiliz. Beceriksizlikleri-nizi yalanlarla ۆrtemezsiniz.”

“Dr. Cray, istihbarat sırlarını aıığa çıkarmanın cezasını ek-siksiz biçimde anlamış olduğunuza dair imzaladığınız belge-nin bir kopyası elimde.”

“Evet. Ve içinde Anayasa’yla ilgili bir bۆlۆm de var. Casus-luk yasalarını sۆylemiyorum bile. Hanımefendi, o işler ۆyle yۆrۆmۆyor.”

“O hāde davranışlarınızı Amerika Birleşik Devletleri’nin çıkarlarına muhalefet olarak değerlendirmek zorundayım.”

Ellerimi kaldırmaya çalıştım, ama masaya kilitlenmiş ol-dukları gerçeği tarafından engellendim. “Oha. Vatanseverlik bayrağını sallama hakkınız yok. Bunu ancak, vatandaşlarını organ hasadı yapılan kamyonetlere gۆndermeden ۆnce Çin hۆkۆmeti sۆyler. Rozetli kۆtۆ adamların lafıdır bu.”

Gizemli ziyaretim saatini kontrol etti, parmaklarıyla tekrar masayı tıkırdattı ve sonra cevap verdi: “Gۆrۆřme bitmiştir.”

Ayağa kalktı, kapıyı tıkladı ve gitti.

Açık kapıdan bağırdım. “Bir telefon gۆrۆřmesi yapabilir miyim?”

Hiçbir yanıt gelmeden kapı kapandı.

Yarım saat sonra iki polis memuru beni almaya geldi. On-lara ne zaman birileriyle konuşabileceğimi sormaya çalıştım, ama beni duymazdan geldiler.

Kalabalık nezarethanelerin sıralanmış olduğu bir kori-dordan geçtik ve bir hۆcrenin boş olduğu diğer bir bۆlۆme geldik.

Memurlar beni profesyonelce hۆcrenin arkasına doğru

ıtip bir elimi kelepçeden çıkardılar, fakat bunu yalnızca, iki elimi de arkama götürüp gerideki parmaklıklara kelepçeleye-bilmek için yapmışlardı.

Memurlardan birinin isimliğine baktım. “Memur Henley, bu size de biraz olağandışı gelmiyor mu?”

Zorlama bir güneyli nezaketiyle, “Yalnızca emirleri uygu-luyoruz, bayım,” dedi.

Burada boktan bir şeyler dönüyordu. Nazik memurun bu konuda herhangi bir fikri olduğundan emin değildim.

“Telefon etmem gerekiyordu.”

“Telefon ettiniz, bayım. Yarın yargıçla konuşabilirsiniz.”

“Ama hiçbir şeyle suçlanmıyorum ki...”

İki memur birlikte hücreden çıkarak kapıyı kapadılar.

Diğer hücrelerin kalabalık olduğu, ama benim kendi özel hücreme koyulmuş olduğum gerçeğini aklımdan çıkaramı-yordum.

Burada feci hâlde boktan bir şeyler dönüyordu.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

Adaletin Koruyucusu

Gözlerimi kapatmadım. Dikkatimi bu hücreye açılan kapıdan başka yöne çevirmedi. Soğuk Savaş Bill Geçmiş Zamanın Hayaleti, Gizemli Kadın ise Şimdiki Zamanın Hayaleti'yse, buraya gelecek bir sonraki ziyaretçi Gelecek Zamanın Hayaleti olacaktı ve bir şeyler bana, bu hayaletin getireceklerinden hiç hoşlanmayacağımı söylüyordu.

Bu işi eline yüzüne bulaştıran bölüm hangisiyse, muhtemelen uyguladıkları, etik açıdan hasarlı karar alma sürecinin sonunda, gözden düşmüş boşboğaz bir profesörün hayatının, kendilerinin işlerinden ya da özgürlüklerinden olmasına değ-meyeceğine karar vermiş olmalıydı.

Bana bu işten uzak durmam söylenmişti, ama durmamış-
tım. İşbirliği yapma şansı tanınmıştı, ama ben reddetmiştim.
Şimdi seçenekleri de, zaman da tükenmişti.

Birkett'in telaşlı telefonundan sonra, onun bu işe dâhil ol-
madığını biliyordum. Burada *Leş Kargaları* bölgesinde falan
degildim – yani umarım. Karşımda yalnızca bir avuç kötü po-
lis vardı – tesadüf eseri, bir istihbarat ajansında çalışan kötü
polisler.

Bu resmi bir operasyon olsaydı, şu anda muhtemelen giz-
li bir hapishaneye giden siyah renkli bir helikopterin içinde
olurdum.

Fakat bu yine de durumun vahametini azaltmıyordu – yal-
nızca artırıyordu.

Hücrenin kapısı açıldığında, adrenalin damarlarımda
Amazon'daki şelaleler gibi akmaya başlarken tüm vücudum
ürperdi.

Memurlar iki konuk daha getiriyordu. Ve aksi gibi, ilki
boynunda dövmeleleri, kolunda ise açık seçik bir gamalı haç
olan bir dazlaktı.

Yaklaşık yetmiş beş kiloydu ve bana daha şimdiden göz-
lerinde safi bir nefretle bakıyordu. Birisi ona bir şeyler söy-
lemişti çünkü genellikle ilk bakışta kolayca sevilebilen bir
adamdım.

Diğer adam daha kaslıydı ve hiçbir dövmesi yoktu. Saçları
üç numaraya vurulmuştu; tepesi tam dazlak değildi.

Dazlak kelepçesizdi ve beni bakışlarıyla ezebilmek için
tam karşıma oturdu.

Asker tıraşlı adam sağımda, yaklaşık bir buçuk metre uza-
ğımdaki köşeye geçti. Kollarını kavuşturarak sanki dünya
umurunda değilmiş gibi arkaya yaslandı.

Bu gösterinin nasıl başlayacağını görmek için bekledim.

Belli ki Dazlak bana diş biliyordu, ama Üç Numara neden
buradaydı? İkisi bir ekip miydi?

Dazlak, memurlar gittiği gibi ayağa kalkıp tam karşımda durdu. Alanımı korumak için bacaklarımı çoktan öne doğru uzatmışım bile.

“Oğlanlarla uğraşan götverenin teki olduğunu duydum,” diyerek yere tükürdü. “Evinde birkaç ölü oğlan bulduklarını duydum. Bu doğru mu, ibne?”

“Ne kadar?” diye yanıtladım.

“Ne kadar mı? Ne diyorsun lan? Sikimi yalamana izin verecek bir ibne mi sandın beni?”

“Bunu yapman için sana ne kadar ödeyeceklerini söylediler? Sana bir avukat vereceklerini de söylediler mi?”

“Ne sikim geveliyorsun lan?”

“Ben Theo Cray. Seri katil avcısıyım. Montana’da bir seri katil buldum. Los Angeles’ta bulduğum bir diğeri için birkaç gün önce haberlere çıktım. Adamın adı John Christian ve görünüşe göre aynı zamanda da, benim ölmemi isteyen biri tarafından korunan bir CIA muhbiri.”

Dazlak, kafasını iki yana salladı. “Tanrı aşkına. Ne demeye çalışıyorsun?” Artık bana bir adım daha yaklaşmış olan köşedeki adama döndü. “Bu kaçık ibneyi hiç duydun mu?”

Üç Numara, “Bence seni ciddiye almıyor,” diye yanıtladı.

Dazlak, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Beni ciddiye almıyor musun? Ibne? Sana zorla sikimi yalatmama ne dersin, ibne?”

“İkimizin de bunu istediğini sanmıyorum. Yani umarım.”

Kendi kasıklarını avuçladı. “Ne, sikimin tadı sana hitap etmiyor mu? Küçük oğlanların sikini mi tercih edersin yoksa?”

Üç Numara, “Ben olsam hiç uğraşmazdım,” dedi. “Ona ciddi olduğunu göster.”

Dazlak kendini galeyana getiriyordu, ama hakkında endişelenmem gereken asıl kişinin o olmadığını fark ettim.

Burada profesyonel olan kişi Üç Numara’ydı. Bana saldırması için Dazlak’ı sinirlendiriyordu. Ama katil olan Üç

Numara'ydı. Askerdi. Belki de yeniden göreve çağırdıkları bir Özel Kuvvetler emeklisi ya da DEVGRU suikastçısıydı. Burası Georgia'ydı – böyle birini bulmak zor olmasa gerekti.

Profesör Theo ona dönüp bu taktiğin ne kadar belirgin olduğunu söylemek istiyordu. Birisi Dazlak'ın tutuklanmasını istemişti. Dazlak burada günah keçisiydi, yani Üç Numara kafamı ezdikten sonra suçu üstlenecek biri vardı.

Dazlak işin içinde başka bir adamın da olduğunu dilediği kadar iddia edebilirdi, ama benim kanıma bulanmış hâlde buldukları kişi kendisi olunca bunun hiçbir önemi kalmayacaktı.

Dazlak parmaklarını çıtlatarak bana ani bir yumruk sallamaya hazırlandı.

Olabildigince sakın bir şekilde konuştum. “Sana neler olduğunu sorduklarında, yalnızca Oyo Diallo ismini hatırla. Korudukları adamın adı bu. Los Angeles'ta ve Sweetwater'daki adreste bulunan çocukları öldüren adam o. Burada John Christian adıyla biliniyor. Yalnızca bunu hatırla. Seninle anlaşma yapmaya çalışabilirler – tabii seni de benim gibi öldürmeye çalışmazlarsa.”

Bu sözlerim adamın konsantrasyonunu bozdu. Üç Numara da huzursuzlanmaya başlamıştı. Dazlak'a, onu gizli kalmasını sağlamak üzere buraya gönderdikleri şeyi söylüyordum. Neden bahsettiğimden haberi bile olmaması çok olasıydı.

Üç Numara bir an için bana doğru yaklaşmayı keserek söylediklerimi düşündü.

Sonra, konsantrasyonu öylece geri geliverdi. Sanki yeniden başlatılan bir Terminatör gibiydi.

Dazlak biraz sonra bir şeyler yapmazsa, savaşı kendisi başlatacaktı.

Doğu ânı beklemek zorundaydım. Gırtlığıma çökmek üzere olan kaçık bir kodes neo-Nazi'si ve eğitilmiş bir katille karşı karşıyaydım... Ve ellerim hâlâ arkamdaki parmaklıklara

kelepçeliydi. MMA dövüşçüsü öğrencimden ne kadar iyi bir eğitim almış olsam da bunların tümü teorikti.

Bunun ötesinde, tek bir becerim vardı ve onu da boşa harcarsam ölü sayılırdım.

Dazlak gerilemeye başlarken, "Acayip acayip konuşuyorsun," dedi.

Üç Numara saldırı anının geldiğini anlamıştı.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Paranoyak

Üç Numara'nın oturduğu yerde ben olsaydım en ezici saldırım, ağır botlarımla kafaya tekme atmak olurdu. Böylece tek bir hareketle hem beni bayıltabilir, hem de benim tarafımdan ısırılma ya da berelenme konusunda endişelenmesi gerekmezdi. Ellerim parmaklıklara kelepçeliyken en hassas noktam burasıydı.

Ağırlığını sağ bacağının üzerine verip sol bacağımı serbest bırakırken omuzları yana eğildi.

Siktir. Adam dövüş sanatları ustasıydı. Oturduğu yerden kafamı tekmelemek üzereydi.

Artık Dazlak geri çekildiği için bacaklarımı sıranın altına doğru çektim. Hızlı hareket etmeye hazır olmalıydım.

Üç Numara neler olduğunu anladığında ikinci bir şansım olmayacaktı.

Derin bir nefes aldı ve bir koluyla sağındaki sıraya tutundu. Gözlerimi doğruca ona dikip yaptıklarını izlememeye çalıştım – onu hazırlıksız yakalamak zorundaydım.

Dazlak da saldırmaya karar vererek tekrar bana doğru yürümeye başladı.

Üç Numara'nın güçlü bacağı kafama doğru savrulurken sağ tarafımda anlık bir hareketlenme oldu. Fakat bot havayı tekmeleyip parmaklıklara çarpmadan önce kafamı eğdim.

Kendini ne kadar savunmasız bıraktığından hiç haberi yoktu.

Önc atıldığı sırada kollarım saniyenin binde biri kadar kısa bir süre içinde önüme doğru savruldu; sol elim ise kelepçenin açık ucunu, henüz dengesini sağlayamadan önce Üç Numara'nın sol gözüne sapladı.

Adam bir çığlık atarak ellerini havada bana doğru salladı. Bir yumruk fırsatı daha yakaladım – bu seferki sağ gözüne geldi ve gözünün üzerinde bir kesik açtı.

Adam yere düşünce kafasını tekmeledim. Çığlıkları kesildi. Arkamda duran Dazlak, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Sağ kolumu savurarak kelepçeleri Dazlak'ın kafasının yan tarafına geçirdim.

Dazlak ellerini kaldırıp af dilenerek, "Hasiktır, yapma! Yapma!" diye haykırdı.

Kelepçeyi pirinçten bir muşta olarak kullanarak şakağına üç hızlı yumruk indirdim ve onu yere serdim. Yerde kıvrılıp top hâlini aldı ve geçirdiği kafa travması yüzünden sersemleyerek hareketsiz kaldı.

Hızla Üç Numara'ya döndüm ve kelepçemdeki kanı onun üşörtüne sıldım.

Güçlkle nefes alıyordu ve yerde bilinçsiz hâlde yatıyordu. Ya kurtulur ya kurtulamazdı, ama o enkaza dönmüş gözleyle bir daha göremeyeceği kesindi.

Tekrar parmaklıklara doğru geriledim ve kelepçeleri, Joe Vik neredeyse canımı aldığından beri yanımda taşıdığım kelepçe anahtarıyla açmadan önceki hâline geri getirdim.

Memurların hücreye gelmesi on dakika aldı. Bunun planlı mı olduğunu yoksa yalnızca kötü bir hapishane yönetimin-den mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Dazlak, kafasını yerden kaldırmış ve hücrenin gerisindeki sıraya dayanmıştı.

Gardiyanlar kapıların kilidini açarak Üç Numara'nın yanına koştular. İçlerinden biri bana döndü. "Ne oldu?"

"Adam diğerine saldırdı. Öteki de karşılık verdi."

Takım elbiseli yaşlıca bir adam, sayıları gittikçe artan memur kalabalığını yararak içeri girdi. Bana döndü. "Siz kimsiniz?"

"Theo Cray," diye yanıtladım.

"Şu cinayet evini bulan adam mı?"

"Evet."

"Burada ne işin var o zaman?"

Başımı iki yana sallamakla yetindim.

Memurlardan biri, "Bir karışıklık oldu," dedi. "Hakkında tutuklama emri olduğunu zannettik, ama yokmuş."

"Siz de onu bu hayvanlarla aynı hücreye koydunuz, öyle mi?"

"Özür dilerim," dedi memur.

Takım elbiseli adam arkama uzanıp kelepçeleri çözdü. Elini geri çektiğinde parmak uçlarında kan lekeleri vardı, ama onları siyah pantolonunun bacağına silmekle yetindi.

"Bu taraftan, Dr. Cray," dedi. "Kana dikkat edin."

İki sağlık teknikeri Üç Numara'yla ilgileniyor, gözünden akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Bir parça pişmanlık duymam gerekiyordu, galiba. Ama düşünebildiğim tek şey, bu adamın yerinde Oyo'nun olmasını ne kadar istediğimdi.

Takım elbiseli adam beni kolumdan nazıkçe tuttu. "Bunu görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm, Dr. Cray. Özürlerimi kabul edin. Hapishanemiz böyle bir yer değil."

Arkamdaki Dazlak'a bir bakış attım. Bir sağlık teknikeri, kanlı şakağını gazlı bezle sarıyordu. Onun hakkında endişelenmem gerekmiyordu.

Bir tanığın güvenilmezliği her iki taraf için de geçerliydi.

Asıl yapmam gereken şey, bir sonraki hamlemi, bunun ardında her kim varsa beni tekrar ele geçirmesine izin vermeden önce gerçekleştirmektir.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Günah Çıkarma Hücresi

Otel odama döndüğümde saat neredeyse sabahın dördüydü. Son birkaç saatimi, bildiğim her şeyi dökülerek geçirmiştım. Oyo'nun DHS'in kapısında bıraktığı parmak izlerini nasıl bulduğum konusunda belirsiz konuşmuş olsam da polisler pek üstelememişti. Toplamda, Douglas Bölge şerifliğinden iki dedektif, Atlanta'da görevli bir FBI ajanı, bir de Georgia Araştırma Bürosu ajanıyla konuşmuştım – bu sırada da bir kayıt cihazıyla her şeyi kayıt altına almıştım.

Bana sorular sordular ama hâlâ Sweetwater'daki evde neler döndüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Konuşmamız boyunca memurlar odaya gelip dedektiflerin önüne not kâğıtları itiyorlardı.

Bir noktada, “Şu andaki ceset sayısı nedir?” diye sordum.

Gerçek anlamda bir adli soruşturma henüz başlatılmamıştı bile, ama durumun ne kadar ciddi olduğunu hızlıca değerlendirmeye çalışıyorlardı.

Beni hücreden çıkaran takım elbiseli adam olan Şerif Art Duane, “On dört ve bunlar yalnızca topraktan ucu görünenlerin sayısı,” diye yanıtladı.

Dedektiflerden biri bana daha önce böyle bir şey duyup duymadığımı sordu – Oyo'nun, kayıtsız bir hükümetin gözetimi altında bunca cinayetten paçayı kurtarmayı başarmış olmasını kastediyordu.

İlk cevabım hayır oldu, ama sonra Rostov Kasabı Andrei Çikatilo'nun hikâyesini hatırladım. Sovyetler Birliği'nde yirmi yılı aşkın bir süre boyunca cinayet işlemişti çünkü Komünist Parti bunun mümkün olduğuna inanmıyordu; seri katillerin sadece Amerika Birleşik Devletleri gibi çürümüş toplumların bir belirtisi olduğunu düşünüyorlardı ve daha-

sı, kendi partilerine üye olan birinden asla şüphe duymazlardı.

Oyo örneğinde ise, onu idare eden kişiler, bir canavarın böylesine özgürce tecavüz edip öldürmesine olanak tanıdıklarını kabul edememişlerdi. Şimdi bu gerçeği öylesine can havliyle kapatmaya çalışıyorlardı ki beni öldürmeyi –ya da hiç olmadı susturmayı– bile denediler. Üç Numara'nın oraya beni öldürmek üzere mi gönderildiğini bilmiyordum. Hedefi, beni uyarı olarak hastanelik etmek de olabilirdi. Atacağı dayanın, benim onda bıraktığım türden bir sakatlama içermeyecek olması kuvvetle muhtemeldi.

Bunu o zaman değil de şu anda fark ediyordum gibi sevi- niyordum çünkü aksi takdirde tereddüt eder ve kendimi telle sabitlenmiş bir çene ve köşede oturup bana işbirliği yapmazsan işte böyle olacağını söyleyen Gizemli Kadın'la birlikte bir hastanede bulurdum.

Siktirsin oradan. Siktirsinler. Üç Numara da siktirsin.

Kafatasını oymakta sonuna kadar haklıydım.

Otel odamda sırtımı duvara verip gözlerimi kapıya dikmiş hâlde uyanık kalmama yardımcı olan şey, işte bu kaynayan öfkeydi.

Hatta Soğuk Savaş Bill gizlice içeriye girip beni vurmaya karar verirse diye çarşaflarımın altına yastık bile koymuştum. Artık böyle bir şeyin yaşanmayacağından yüzde 99 emindim. Yerel yetkililere bilmeleri gereken her şeyi zaten dökülmüştüm. Artık benim peşimden gelmeleri yalnızca anlattıklarımın daha fazla inandırıcılık kazandırırdı. Ayrıca hikâyemde Soğuk Savaş Bill, Gizemli Kadın ya da Üç Numara yoktu. Onları hariç tutmuştum çünkü bunlar beni deli biri gibi gösterecek ayrıntılardı.

Asıl önemli olan noktaya odaklanmaya çalıştım: Öfkem,

benimle dalaşmaya kalkışmış olmaları ve Oyo'nun hâlâ dışarıda serbestçe dolaşıyor olmasından besleniyordu.

Adam kaçıyordu ve ona yardımcı olduklarından şüpheliydim. Yardım etmeye çalışıyorlarsa, bu muhtemelen yalnızca bir tuzak kurmaya çalıştıklarındandı. Ama Oyo buna kanmayacak kadar akıllıydı.

İşlerin kötüye gitmesi ihtimaline karşı ikinci bir planı olduğundan emindim. Bu planın bir parçası da ülkeden çıkmak olmalıydı. Şu anda bunu yapmaya çalışıyor olabilir miydi?

Sweetwater'daki eve gelen polisler onu tarif etmiştim. Bu bilgi muhtemelen saatler içinde tüm eyalet polislerine ulaşmıştı.

Kaçmakta olan insanlar ya olabildiğince uzağa gider ya da ortalığın yatışmasını bekleyebilecekleri bir yer bulurlardı.

Fidanlığın Oyo'nun Atlanta bölgesindeki tek güvenli yeri olduğunu varsayarsak, doğaçlaması gerektiğinde nereye gidebilirdi? Bir motele giriş yapmak, yakalanmanın en hızlı yolu olurdu.

Bölgede kaçıp yanına gidebileceği bir suç ortağı mı vardı? Bayan Violet'ın asistanı Robert ondan korkuyordu; Oyo'nun kiliseye kaçacağından da şüpheliydim.

O hâlde başka neresi olabilirdi?

Belki de cevabı zaten biliyordum...

Takip verilerinden oluşturduğum haritayı çıkardım. Cınayet yeri olmadığına karar verip üzerini çizdiğim bir ev vardı, ama burası, birkaç günlüğüne gözden uzak kalması gerektiğinde kaçabileceği bir yer olabilirdi. Kurumsal dava vekiline ait olan şu hoş banliyö evi. Avukatın bile bile bir kaçağı barındırmayacağını düşünsem de, aranan Afrikalı bir savaş suçlusu için, varlıklı bir mahallede bulunan, beyaz bir Amerikalıya ait bir evden daha iyi bir saklanma yeri olabilir miydi?

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ev Ziyareti

Kiralık aracımı evin önüne çektim ve sanki bir teslimat için buradaymışım gibi, elimde taşıdığım paketle arabadan gam-sızca indim.

İnsanlar işlerine gitmeye başlarken arabalar garajlardan birer birer çıkıyordu.

Posta kutusunun yakınında, sokağa park edilmiş bir Mercedes duruyordu – iki katlı evin önünde geniş bir park alanı olduğu göz önüne alınınca bu oldukça tuhaftı.

Küçük, yeşil bir tepenin üzerine, gri taşlardan yapılmış olan ev muhtemelen mimarların mahallede mülk satmak için gösterdikleri örnek evdi.

Basamakları çıkıp kapıyı tıklattım. Yandaki camdan, içerde bir halı, bir merdiven ve evin diğer yanındaki bir cam kapıdan sızan bir ışık görebiliyordum.

Kapıyı açan olmadı.

Yalnızca kaba bir içgüdü olabilirdi, ama onu bir kenara bırakıp, polislere gelip evi kontrol etmelerini söylemeye hazır değildim – belki de bunu en başından yapmalıydım ama şu anda avcı modundaydım.

Basamakları inip garaj kapısının tepesindeki cam pencereden içeriye baktım. İçeriye park edilmiş bir Volvo steysin ve renkli camlı lacivert bir Toyota Corolla vardı. Bunlardan birinin buraya ait olmadığı açıktı.

Ayrıca şüpheli bir şey daha fark ettim: Büyük bir köpek maması çuvalı.

Burada üç araba vardı, ama işe gitmesi gereken tek kişi köpek miydi?

Tekrar ön kapıya giderek zili çaldım.

Kapıyı açmayacağını gayet iyi biliyordum. Muhtemelen içeride biri olup olmadığını görmeye çalışan bir polis olduğumdan şüpheleniyordu.

Pencereden içeriye bir kez daha baktım ve merdivende kan olabilecek bir şey gözüme ilişti.

Sözümü geri alıyorum – böylesine tertemiz bir evde bu leke kesinlikle kan olmalıydı.

Miktarı çok değildi. Oyo, kapıyı açar açmaz avukatın kafasını patlatmışa benzemiyordu.

Oyo, adamla karısını bağlayıp yatak odasındaki dolaba kilitlemiş ve onları birer rehin olarak kullanması gerekecek mi diye bekliyor olabilirdi. Ben olsam öyle yapardım.

Kapıyı tekmeleyip kırmak gibi bir seçeneğim olmadığı için başka bir plana ihtiyacım vardı.

İtfaiyeyi arayıp, yandaki eve canhıraş bir itfaiye aracı geldiğinde neler olacağına bakabilirdim. Ama sonra, Oyo'nun bir yeri terk etmeden önce rehinlerini mutlaka vuracak türden bir adam olduğunu fark ettim.

Arabama geri döndüm. İçeri girerken evin üst pencerelelerinden birinde bir hareketlenme gördüğümünden emindim. *İşte orada*. Perdeler yine hareketlendi. Adam oradaydı. Buna şüphe yoktu.

Arabayla uzaklaşırken çitün aralıklarından, arka bahçedeki bir şey gözüme ilişti – çocuklar için bir oyun evi.

Kahretsin.

Hemen köşeye yeniden park ettim. Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla, ev oraya yaklaşan tüm arabaların rahatça görülebileceği bir yerdeydi. Sokağın diğer ucu çıkmaz bir dönemeçten oluşuyordu.

Oyo yukarıdaki yatak odasında oturmuş, eve kimin yaklaştığını izliyordu.

Polisleri aramalıydım, ama katilin pazarlık yapan cinsten

bir adam olmadığını ve onu ürkütürsem dakikalar içinde evden kaçacağını biliyordum – bu da ev sahiplerini öldürmesi anlamına geliyordu.

Arka bahçeye bitişik olan evlerin etrafını hızla dolaşarak diğer tarafa, daha önce bulunduğum yerin tam tersi yöne çıktım.

Arka bahçe çitlerinin üzerinden içeriye bakınca, tahta bir sahanlığa çıkan tahta basamaklar gördüm – ön kapıdan gördüğüm yer burasıydı.

Sol üst tarafta yatak odasına bağlı küçük bir balkon vardı. Perdeler, yukarıdaki küçük aralık dışında, sıkıca kapatılmıştı. Birbirine iğnelenmiş gibi görünüyorlardı: Arkadan eve çıkan yolu işte buradan izliyor olmalıydı.

Polisleri ara, Theo.

Bir devriye arabası göndereceklerdi. Belki yolu kapatacaklardı, ama öncelikle onu eve hapsedmek isteyeceklerdi.

Oyo polislerin geldiğini bilecekti.

Çitin yatak odasından görünmeyen tarafına geçtim.

Sahanlığa ulaşmam gerekiyordu ama Oyo arka bahçeyi izlerken bunu yapamazdım.

Bir siren sesi ve ölü rehinelerle sonuçlanmayacak başka bir dikkat dağıtma yöntemi olmalıydı.

Tabii ya. Vardı. Bunun için bir telefon uygulaması vardı.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paylaşım Ekonomisi

Telefonumu çıkararak, durduğum yerin tam karşısındaki eve bir Uber taksisi çağırdım. Sürücüye yapacağım bu haksızlık berbat derecede ahlak dışı bir şeydi, ama neyin söz konusu olduğunu konuşabilseydik bunu yapmayı kendisinin de kabul edeceğine emindim.

Taksi gelene kadar geçen sekiz dakika bana seksen dakika gibi geldi. Uygulamada taksi simgesi köşeyi dönerken, yokusu çıkan tekerleklerin sesini duydum.

Oyo'nun da izlediğinden emindim.

Arabanın karşıdaki evin yan tarafına yanaşmasını bekledim. Sonra arka çitin üzerinden tırmandım.

Arabanın, doğruca Oyo'nun diğer penceresinin önünde bulunan evin önünde durmasını bekledim.

Sürücüye mesaj attım: Geç kaldım. 5 dakikaya orada olacağım. Taksimetreği açabilirsiniz!

Mesajıma geri döndü: Sıkıntı yok.

İçimde bir suçluluk sancısı hissettim, ama evin etrafından kıvrılıp sırtımı duvara olabildiğince dümdüz bir şekilde yaslayarak sessizce basamaklardan çıkmaya başlarken bu hissi derinlere gömdüm.

Sonunda sürgülü cam kapiya ulaştım ve kafamı içeriye sokarak Oyo'nun mutfakta kendine bir bardak portakal suyu dolduruyor olmadığından emin oldum.

İçerisi boştu – ama değildi. Ön kapıda durmuş, cam pencereden sokağı gözetleyen bir figür vardı.

Oyo.

Hasiktir.

Planım bu değildi.

Geri çekilerek silahımı cam kapiya yönelttim ve namluyu doğruca ona çevirdim.

Sinirbilimciler zihnimizin, bilinçli aklımız daha ne yapacağımıza karar bile vermeden dakikalar önce, bir hareketi öngörebileceğini söylerdi. Bilincin işlevinin karar almak değil, olaydan sonra kararlarımızı mantık çerçevesine oturtmak olduğunu savunuyorlardı. Bu, beynimizin bazı şeyleri neden yaptığımızı açıklama şekliydi – altbenliğimizi korku temelli davranışlar sergileyen sürünge bir maymuna değil, mantıklı bir oyuncuya dönüştüren bir halkla ilişkiler ofisi gibi.

Hareketlerinin mantıksal hesaplamalara dayandığını söyleyebildim. Riskleri tartmış ve en iyi çözümde karar kılmıştım.

Bir dakika önce bana bir katil olup olmadığını sorsaydınız bundan emin olamazdım. Üç Numara ile Dazlak'a verdiğim tepki bir belirti sayılabilirdi, ama Joe Vik'le yüzleştiğim anda bile koruyucu amaçlı öz savunmanın dışında başka bir seçenek arıyordum.

Adımı haykırdım: "Oyo!"

Hızla arkasına döndü.

Tetiğe iki kez bastım. İlk kurşun cam kapıyı parçaladı ama fizigin gerçekleri nedeniyle, namludan adamın altına doğru dümdüz bir rota izlemek yerine hafifçe değiştirilmiş bir yol izledi.

Doğruca hedefine ulaşan kurşun ikinci sıkışım oldu. Doğruca kafasına.

Boynu geriye doğru savruldu ve yüzlerce cam parçası önüme sağanak şeklinde yağarken vücudu yere yığıldı.

Namluyu indirmeden eve girdim ve katilin bedenine yaklaştım. Kemerinde bir tabanca vardı. Eğilip tabancayı aldım ve kendi kemerime soktum.

Polisleri, adamı gördüğümde tabancanın elinde duruyor olduğuna ve onu ancak olaydan sonra aldığıma ikna etmek daha iyi olacaktı – gerçi umursayacaklarından da değildi hani.

Kurşunun gerçekten de adamın beynini dağıttığından ve oluşan yaranın yalnızca kötü bir sıyrık olmadığından emin olmak için nabzımı kontrol ettim.

Ölmüştü.

Silahımı indirmeden merdiveni tırmandım. Sonuçta adamın geçmişte de işbirlikçileri olmuştu.

Yatak odasının kapısı açıktı. İçerideki yatakta iki ceset yatıyordu: Pijamaları içindeki avukat ve karısı.

Adamın boğazı kesilmişti, kadınıninki ise koyu mor bir renk almıştı. Dolabı kontrol ettim – boştu.

Koridora çıktım ve halının ortasında yatan küçük bir köpek gördüm.

İlk oda küçük bir kız çocuğuna aitti. İçeriye tarayarak dolabı açtım. Yalnızca giysiler. Koridordan bir diğer odaya geçtim. Burası da küçük bir kızın odasıydı.

Odayı taradım: Burası da boştu.

Merdivenlerin başına doğru yürüyerek bir banyoya ulaştım. Kapıyı iterek açtığımda buzlu bir perdenin ardındaki küvette yatan iki bulanık şekil gördüm.

Hareketsizlerdi.

Ayaklarım kurşun gibi ağırdı ama kontrol etmek zorundaydım. Fırfırlı pembe banyo halısının üzerinde yürüyerek doğruca perdenin önünde durdum.

Sol elimle perdenin kenarını yakalayıp çektim. Korku dolu iki göz bana bakıyordu.

Yaşlı gözler. Canlı gözler.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kapanış

Emniyet güçleri evi şeritlerle çevreler ve her santimetreyi incelerken Şerif Duane kaldırımında yanımda oturuyordu.

Polisin gelmesini beklerken benim sarsılmış küçük kızlara yapığım gibi, o da bana yarenlik ediyordu.

Kızların adları Connie ve Bevva'ydı. Bay Christian'ın neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamadıkları için korkmuşlardı. Onu daha önce hiç bu hâlde görmemişlerdi.

Ebeveynlerinin öldüğünü hâlâ bilmiyorlardı. Onlara söyleyecek olan kişiye Tanrı sabır versin.

Sakinleştirici bir sesi olan kadın bir polis banyoya gelince nihayet yanlarından ayrılmıştım. Sonrasında memurların evden dışarıya, ön bahçeye kadar bana eşlik etmesine izin verdim. Burada, üstlerine düşen görevi yaparak üzerimdeki

silahları birer delil torbasına koydular ve ellerimden sürüntü örnekleri aldılar.

Şerif Duane yirmi dakika sonra geldi. İçeride olanların değerlendirilmesini yaptıktan sonra beni dinlemek üzere yanıma oturdu.

Neyse ki kimse beni kelepçelemedi.

Duane, "Yani katilin burada olduğu içine mi doğdu?"

"Aşağı yukarı. Avukatla iş yaptığımı biliyordum. Buranın olası bir saklanma yeri olabileceğini düşündüm."

"Peki yardım çağırmayı düşünmedin mi?" Sesinde yalnızca bir parça suçlama tınısı vardı.

"Şerif, sizin gibi insanlar içgüdülerimi hiç de dikkate almıyor."

"Şimdiye dek bunun değişmiş olması gerekirdi," diye yanıtladı. "Ama ne demek istediğini anlayabiliyorum."

"Ayrıca kime güvenebileceğimi bilmediğim gerçeği de var. Dün gece neden ellerim kelepçeli bir hâlde o iki hayvanla aynı hücreye tıkıldığımı öğrenebildiniz mi?"

"Hayır. Ayrıca federal polislerin, iri olanı neden bu sabah hastaneden çıkarıp şehir dışından gelen bir ambulansla götürdüklerini de bulamadım. Gerçek şu ki adamın tutuklanma raporunu bile bulamıyorum."

"Muammalar," cevabını verdim.

"Evet. Tıpkı kelepçelerinin iç tarafına nasıl olup da o kadar fazla kan bulaştığı gibi." Gözleri bana doğru çevrildi.

"Hapishanenizi daha iyi temizletmelisiniz."

"Belki. Belki."

Parmağının ucuyla, arkamızda duran evi işaret etti. "Bu olay yerine ne dersin? Burasını ne kadar temiz bulacağız?"

"Oyo'nun parmak izleri tabancanın üzerinde." Öyle olmaydı, yoksa onu adamın kemerine başkası sokmuş demektir.

"Güzel. Kurşunun alnından girdiğini de görebiliyorum. Bu, işimizi daha da kolaylaştırıyor."

“Ya öyle olmasaydı?”

“Şu sıralarda yanına bir avukatın gelmesini sağladım.”

Kendime, Oyo’nun bir silahı olmasaydı ne yapardım diye sordum. Onu yine de vurur muydum? Sonrasında bu gerçeğin üzerini örtmeye çalışır mıydım?

Etik açıdan, dedim kendime, onu öldürme konusu canımı sıkımadı – beni eve yalnızca dolaylı nedenler getirmiş olsa bile. İşte bu noktada işler karışıyordu. Prensipte, yasadışı bir şekilde düzeni sağlama fikri korkunçtu. Mahkemelerin ve delil çişiklerimizin olmasının bir nedeni vardı.

Olayın akıbeti doğru seçimi yaptığımı kanıtlıyor olsa da, kendime bu kadar küstah olmamam gerektiğini söylüyordun.

Diğer herkese görüldüğü kadar net bir olay değildi bu.

Yeni kamyonetler gelmeye başlarken Duane sokağa göz gezdirdi. “İşte akbabalar da geldi. Sweetwater Caddesi’nde küçük bir karnavalımız vardı zaten.” Omuz silkti. “En azından olayı kapattık.”

“Kapattık mı gerçekten? Oyo’yu nasıl bulduğuma dair anlatuklarımı dinlediniz. Hiçbir şeyi kapattığımız yok.”

“Normal olan kısmını kapattık, evlat. Senin bahsettiğin kısmının söz konusu edildiğini bile zannetmiyorum.”

“Tüm bunları, gözlerini kaçırıp diğer yana bakmak için boyunlarını zorlayan kişiler olmaksızın yapamayacağını siz de biliyorsunuz.”

“Evet. Ama bu benim sorunum değil.”

“Belki. Peki silahımı ne zaman geri alacağım?”

Kıkırdadı. “Teksaslısın sen. Yeni bir silah alman daha iyi olabilir. Bu, bir süre daha delil olarak kalacak.”

Başımınla olay yeri panelvanını işaret ettim. “Ama sizinle aramızda bir sorun yok, öyle değil mi?”

“Öyle sanırım. FBI bana sen ve Bay Oyo’nun, doğum günü giysileri içinde, bize yapacağımız eşek şakasından bahsederek

gülerken dans ettiğinizi gösteren video kayıtları göstermezse tabii. Aramızda bir sorun yok.”

Beni kaldırımında bıraktı. Bir dedektif yanıma gelerek nazikçe, karakola gidip ifade vermem için sivil arabasına binmemi önerdi.

Gazetecilerin, yanlarından geçtiğimiz sırada bir diğer olay yerinde daha ortaya çıktığımı anlamamaları için ön koltukta oturup oturamayacağımı sordum.

Dedektif kabul etti ve yirmi dört saat içinde ikinci kez, polisin beni götürmesine izin verdim.

Bunlar benim için korkutucu ölçüde rutin hâle geliyordu. Düşünebildiğim tek şey korkmuş küçük kızlar ve bizi bu noktaya getiren olaylardı.

Oyo'nun işi bitmiş olabilirdi ama asıl mevzu kapanmamıştı. Şimdiye dek hayatımı zaten birkaç kez altüst etmişlerdi ve basına ya da beni dinleyecek herhangi birine gidip gevezelik etsem bile, olanları gerçek anlamda fark yaratabilecek birine anlatana kadar daha birçok hayaletin ziyaretine maruz kalabilirdim.

Bunu gerçekten sonlandırmak istiyorsam, şimdiye dek hiç istemediğim bir taviz vermek zorunda kalabilirdim.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Karşılık

İlk yirmi dört saatte rapor edilen hiçbir şeye inanmamalıydınız. Bu, özellikle sosyal medya çağında daha da geçerliydi. İnsanlar ekranlarında beliren herhangi bir manşete dair sıcaklığı sıcaklığına yorumlarını Facebook ya da Twitter'a taşımakta o kadar hızlıydı ki yazılanların tamamını okuma ya da olayın doğrulanıp doğrulanmadığını bekleme zahmetine bile girmiyorlardı.

Oyuncakçı hikâyesinin gelişimini izlemek etkileyiciydi. Muhabirlerin iki haftadan kısa süre içinde yeni bir dehşet evini ortaya çıkarmak üzere Sweetwater Caddesi'ne koşturduğu haberini, otel odamdayken görmüştüm.

Bu kadar kısa bir süre içinde ortaya çıkarılan iki ayrı seri katilin olması ihtimali nedir, diye düşünüyorlardı. Yeni bir süperyırıcılar çağında mıydık? Eh, ben olsam buna yeni bir çağ demezdim. Ve ayrıca, diye kendi kendime söylendim, asıl şaşırtmacayı duyana dek bekleseler iyi ederlerdi.

Odama geri dönüp telefonumu açma zahmetine girdiğim anda düzinelerce mesajla karşılaştım. Dedektif Chen beni altı kez aramıştı –Atlanta'da neler döndüğünü öğrenmeye çalışıyordu. Belli ki yerel yetkililer tüm bunların ne olduğunu anlamakla, diğer emniyet teşkilatlarına bilgi veremeyecek kadar meşguldü.

Los Angeles emniyeti özellikle kaynıyor olmalıydı çünkü Wimbledon evindeki davayı bilfiil kapatmış, Ordavo Sims'in baş zanlı olduğunu söylemişlerdi. Bu hikâyeye bağlı kalmayı planlıyorlarsa sıçtılar demekti.

John Christian / Oyo Diallo California'dan geldiği ve hatta buradaki arabasını bile oradan aldığı için davayı artık FBI üstlenmişti – bu da Los Angeles'taki tüm tanıkların yeniden dinleneceği anlamına geliyordu. Özellikle de Artice'in.

Ona nasıl bir baskı uyguladıklarını öğrendiklerinde neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Ayrıca, Wimbledon evinde rastlanan diğer parmak izleri de vardı. Bunların Oyo'ya ait olduğunu tahmin ediyordum.

Chen ile kafadarları, gözden kaçırdıkları diğer adam yüzünden çok ama çok kötü bir duruma düşeceklerdi.

Olay yalnızca işyeri entrikalarından ibaret olsaydı bunun karşısında kınalar yakardım. Ama insanlar ölmüştü. Umarım fidanlıktaki çocuk büyük bir travma geçirmiyordu. Küvetteki kızlardan ise pek emin değildim.

Korku dolu yüzleri, ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Ölülerin sertleşmiş yüzlerinde dehşet ifadeleri görmüş hatta birazını kendim de deneyimlemiştim, ama tam o anda –tam o yerde– bulunmak, içimde farklı bir noktaya dokunuyordu.

Joe Vik ve Oyo gibi insanların nasıl işlev gösterdiğini artık daha da iyi anlıyordum. Empati duyan ve karşısında acı çeken birinin acısını dindirmek isteyen o sağlıklı insan tarafı onlarda yoktu. Ya da daha kötüsü, bu tür şeyleri görmekten zevk alıyorlardı.

Fark ettiğim bir diğer şey de Oyo'nun cinayet odalarındaki ve Joe Vik'in kurbanlarındaki o keskin ölüm kokusuydu. Beynin, empati duymamızı sağlayan oksitosin gibi kimyasalları işleyen bölümü koku duyusuyla ilintiliydi.

Seri katiller ile olağandışı koku duyuları arasındaki bağınlar hakkında bazı anekdotlar duymuştum, ama altında daha fazlasının olup olmadığını merak ediyordum.

Kişisel olarak, seri katillerdeki ortak genleri adlandırmaya başlamanın tehlikeli olduğunu hissediyordum – bu, hızla, yeni ve korkunç bir fişleme aracı hâline gelebilir ve yetkililerin aykırı değerleri görmezden gelmesine neden olabilirdi.

Fakat hangi çeşitlenmelerin bu tür davranışlara yol açabileceğini incelemek bir sonuç verebilirdi. Bu sonuç, “Burası hatalıysa seri katilsin demektir,” gibi basit bir şey olmasa da, hangi mutasyon kesişimlerinin bu davranışlara neden olabileceğini gösteren bir diyagram oluşturulmasını sağlayabilirdi.

Kapım tıklatıldı. Biber spreyimi alarak hızlıca eşiğe yöneldim ama gözetleme deliğinden bakamadan önce yerde bir zarf durduğunu fark ettim.

Bunun bir otel faturası olmadığını fark ettiğimde, zarfı bırakan her kimse koridordan çoktan ayrılmıştı. Zarfı açınca kendimi bir tutuklama raporunun fotokopisine bakarken buldum.

Rapor, sarkıntılık etmekle suçlandığı bir çocuğu öldürmeye çalıştığından şüphelenildiği için tutuklanan siyahi bir erkeği tarif ediyordu.

Adamın adı Scott E. Quinlan'dı, fakat yüzü Oyo'ya aitti.

Hay canına yandığım. Raporun tarihi 2005'ti ve Baltimore Emniyet Müdürlüğü tarafından hazırlanmıştı.

İki dakika sonra telefonumu almış, dosyanın tamamını göndermeleri için polis merkezini arıyordum.

Sistemde böyle bir vaka olmadığını öğrenmem bir saatimi aldı.

Hay canına iki kez yandığım.

Bunu kapıma kim bırakmıştı?

Scott E. Quinlan için internette bir arama yaptım ve hiçbir şey bulamadım. Oyo'yu bulmak için kullandığım iki araştırma portalını da kullandım ama yine hiçbir şey elde edemedim.

Sonunda, adamı tutuklayan polis memurunun adını aratarak bir numaraya ulaştım.

Aksi bir Baltimore aksanına sahip olan bir adam, "Alo?" dedi.

"Memur Kimberly'yle mi görüşüyorum?"

"Çavuş Kimberly. Kiminle konuştuğumu sorabilir miyim?"

"Benim adım Theo Cray. Bir vaka hakkında bir sorum olacaktı."

"Polis misiniz?"

"Hayır... Bağımsız bir araştırmacıyım."

"O da neymiş?" diye yanıtladı; belli ki bana olan sabrı tükenmek üzereydi.

"Haberlerde Los Angeles'ta bahçesinde cesetler bulunan evi gördünüz mü?"

"Evet? Bununla bir ilginiz mi var?"

"Şey, onları ben buldum. Şu anda Atlanta'dayım. Belki duymuşsunuzdur?"

“Bir şeyler duydum. Ne istiyorsunuz?”

“Bir internet sitesini açıp şüphelinin fotoğrafına bakabilir misiniz?”

“Hey, bana bak, akşam yemeğimin ortasındayım. Bu konu bekleyemez mi?”

“Güvenin bana. Lütfen dediğimi yapın.”

“Bekleyin...” Bir dakika sonra devam etti. “Hasiktir. Kahpenin döllerı.”

“Adamı tanıdığınızı anlıyorum.”

“Hem de nasıl. O şerefsizi, çocuğun annesi koşarak ekip aracıma geldiğinde tutuklamıştım. İki bina ötede, sanki dünya yansa umurunda değilmış gibi kamyonetini yıkıyordu. Yavşak hergele, ‘diplomatik dokunulmazlığım var’ falan demişti. Öyle bir şeyi yoktu. Ama görünüşe bakılırsa en az onun kadar iyi bir şeyi varmış.

“Onu tutukladık. Çocuktan ifade aldık hatta tecavüze dair adli delil bile topladık. Birkaç saat sonra Dışışleri Bakanlığı’ndan birkaç dallama gelip onu kendi himayelerine almaları gerektiğini söyledi.

“Amirimiz bunu yemedi tabii. Sonra bir baktık avukatlar, bilmem neler göndermişler. Biz de alın sizin olsun dedik.

“Davayı takip etmeye çalıştığımda, deftere geçirilmediğini gördüm. Hiçbir kayıt yoktu. Onu öylece alıp kayıplara karıştırmışlardı, savcılar ise işlerini yapmayı reddettiler. Siktigimin çakalları.

“İçlerinden birini, başka bir olay nedeniyle kürsüye çıkıtığım sırada mahkeme salonunda sıkıştırdım. Ona herifin gitmesine nasıl izin verdiklerini sordum.

“Kadın ne dedi biliyor musun? ‘Yalnızca çıkırından çıkmış bir aile içi şiddet olayıydı.’ Aile içi şiddetmiş, sikerler. Küçük bir oğlan tecavüze uğruyor ve o canavar da, gidip başkalarına anlatmasın diye çocuğun kaburgalarının arasına bir bıçak

saplıyor. Savcı da nasıl olduysa, bunların hiçbirinin yaşanmadığına karar veriyor. Şerefsizler.”

Derin bir nefes aldı. “Hayret bir şey ya. Neyse, galiba yavaşlığı vurmuşlar. Anca gidersin. Keşke bunu yapan kişiye teşekkür edebilseydim.”

“Ettiniz,” dedim.

“Ciddi misiniz?”

“Evet.”

“Eh, iyi olmuş. İnsanlar size zorluk çıkarmaya kalkabilirler, ama dünyaya bir iyilik yapmışsınız. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Aslında evet. Oyo serbest bırakıldıktan sonra çok sayıda çocuğu öldürdü. Onu dışarı çıkaranların işlerin buraya varmasını beklediklerini zannetmesem de, bu konuyu pek de umursuyor gibi değillerdi.”

“Şaşırmadım.”

“O federallerden birinin adına ihtiyacım var. Hatırlıyor olabileceğiniz herhangi birinin.”

“Tanrım. Çok zaman geçti. Dediğim gibi, yetkililer Dışişleri Bakanlığı’ndan geliyordu. Ama adamın nasıl bir sikik olduğunu bildiklerinden emin değilim. Gelenler yalnızca birer sözcüydü.”

“Muhtemelen, ama şüpheli, onu dışarı çıkarmaları için birileriyle konuşmuş olmalı.”

“Evet. Evet. Sizi geri arayabilir miyim? Belki elimde bir şey vardır.”

Telefonumun yanında oturarak adamın aramasını bekledim. Yarım saat sonra geri döndü.

“Tamam, ancak bu kadarını bulabildim. Gelen ve giden aramaların kayıtlarını tutuyoruz. Aramaları dinleyemiyor olsak da birinin kimi aradığını takip etmemiz tamamen yasal. Dedektiflerimizden birinin bir veritabanı var ve bu olaydan

birkaç yıl öncesine kadar gidiyor. Aramayı yapan kişilerin adları yazmıyor, ama o yavşağın telefon etmesine ne zaman izin verdiklerini biliyorum. Numara şöyle.” Numarayı bana okudu.

Duyduklarımı bir arama motoruna yazdım.

Bunun bir hata olmadığından emin olmak için numarayı iki kez kontrol ettim. CIA ya da Dışişleri Bakanlığı’nın hatlarından birini görmeyi umuyordum. Bu başka bir şeydi... Bu somut bir delildi.

“Numarayı araştırdınız mı?”

“Evet, sizi aramadan hemen önce. Fıstık gibi değil mi? Hem de doğrudan erişim hatı.”

“Lanet olsun,” diye yanıtladım.

“Size kolay gelsin.”

Gelsin tabii.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Oda Servisi

Otel odasındaki yatakta, tamamen giyinik bir hâlde arkama yaslandım ve Jillian’ı arayacak vaktimin olduğuna karar verdim.

Telefonu açınca, “Görenin cennetlik olduğu Dr. Theo Cray’le mi görüşüyorum?” dedi.

“Hâlâ öyle. Sana ne işler karıştırdığımı söylemeden önce, sen gününün nasıl geçtiğiyle ilgili bir şeyler söyle...”

“Ha. Peki. Haberlerde gördüğüm kadarıyla, seninki kadar heyecanlı olmadığımı söyleyebilirim. Carol ile Dennis lokantayla ilgili bir teklif almış.”

Carol ile Dennis, Jillian’ın ölen kocasının anne ve babasıydı. Jillian orduda görev yapuktan sonra Montana’daki restoranın işletmesini devralmıştı. Onunla tanıştığında, orayı pek de sahiplenmediğini ve yaşamını değiştirmeye hazır ol-

duğunu anlamıştım, ama yaşlı çifte olan sevgisi bunu onlara söyleyemeyeceği kadar yoğundu.

“Kabul edecekler mi?” Gösterdiğim ilgi biraz bencilceydi.

“Sanırım. Şu aralar Carol’la epeyce turtta satıyoruz ve ben-
ce bu turtta satma olayını ayrı bir işe dönüştürebilir.”

“Ah... Güzelmış,” diye yanıtladım.

“Evet...”

Söyle şunu, Theo. Söyle.

“Biliyor musun... Teksas’a da biraz turtadan zarar gel-
mez...”

“Ah, cidden mi?”

“Belki geri gelip, tarifleri denemene yardım etmeme izin
verirsin?”

“Bunu düşüneceğim,” dedi. Sesinde bir sıcaklık vardı.

“Lütfen düşün. Yalnız, minik bir handikap var...”

“Bir başka seri katil mi?”

“Ah... Hayır. Pek sayılmaz. Yaşamımın geri kalanını bir
federal hapishanede geçirebilirim – ya da daha kötüsü.”

“Daha kötüsü mü?” diye sordu.

“Birilerini çok kızdırdım. Bu kişi şu anda tam teşekküllü
bir gizlenme modunda. Bu yüzden beni kuş uçmaz kervan
geçmez bir yerdeki gizli bir hapishaneye tıktırmaya çalışıyor
olabilir de, olmayabilir de.”

“Kahretsin, Theo. Bana bilmem gerekenleri söyle. Bunu
yapmalarına izin vermeyeceğim.”

Bir erkeğin kalbini, gizlice düşman hatlarının ardına geçip
onu kurtarmaya hazır olduğunu söyleyen bir kadın kadar ısı-
tabilecek hiçbir şey yoktu.

“Henüz GI Jane moduna girmene gerek yok. Bir çözüm
üzerinde çalışıyorum. Küçük bir kuş bana, asıl işlevinin her
şeye yayın yasağı getirmek ve insanı herkesten önce davrana-
rak tutuklamak olan, gizli bir istihbarat ajansı mahkemesine
çıkarılabileceğimi söyledi.”

“Böyle bir durumda ne yapılabilir?”

Kilitte dönen bir anahtarın sesini işittim.

“Kapatmam lazım. Benden haber alamazsan...” Jillian’ın yanıt vermesine kalmadan, “Seni seviyorum,” deyiverdim.

Alnı açılmakta olan kızıl saçlı, yaşlı bir adam odaya girerken telefonumu cebime koydum. Egzersiz giysilerinin içinde hâlâ terleyen adam şaşkın bir hâlde önce anahtarına, sonra da bana baktı.

Sonunda, “Sanırım burası benim odam,” dedi.

“Oyo’yu ne zaman öğrendiniz?”

Senatör Hank Therot, yani Meclis’teki bir karşı-istihbarat komitesinin başkanı ve tek bir kalem darbesiyle yüz milyonlarca doları gizli operasyonlara aktarma yetkisine sahip olan adam bana öfkeyle baktı. Sonra jetonu düştü. “Sen şu aşağılık profesörsün. Öldün sen. Seni bir kuyuya attırıp üstünü kapattıracağım.”

“Oyo’yu ne zaman öğrendiniz?” diye tekrarladım. “Onun gerçekte nasıl biri olduğunu ne zaman öğrendiniz?”

Oyo’nun Baltimore’daki çocuğu kaçırdığı zaman Therot’un bu adamın gerçek kimliğinden tamamen haberdar olduğunu ve bunu umursamadığını adım gibi biliyordum. Hatta Oyo’nun muhbir yapılması için kişisel olarak devreye giren Therot’un onu korumak için elinden geleni yaptığına çünkü olayın ortaya çıkması hâlinde kendi saygınlığını da yitireceğine ilişkin delillerim vardı.

Therot odaya kuşkuyla göz gezdirerek bir kamera ya da kayıt cihazı aradı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi ve sonra kapıya doğru döndü.

Bu kadarını tahmin etmiştim. Aralarında bir bağlantı olduğunu itiraf etmesine imkân yoktu. Fakat önemli değildi. Onu iktidarda tutan insanlar, yani bu fonun alıcıları –şimdi-

nin lobici ve ihalecileri olan eski politikacılar– onun bir yük olduğunu fark etmişlerdi.

Bir anlaşma yapmıştım. Bundan hoşnut degildim. Cavanaugh benden terörist fişleme laboratuvarını alıyordu, ben de ondan Therot'u. Bu, şeytanla anlaşma sayılırdı. Kendi kendime, içeride bazı iyilikler yapabileceğimi söyleyerek bu kararımı haklı çıkarmaya çalışıyordum, ama özünde, kaygan zemine adım atıp da, geceleri uyuyabilmek için, *sivil zayıyat* gibi terimleri kullanmaya başlamadan önce herkesin kendine bunları söylediğinden korkuyordum.

Therot, daha eli kapağı ulaşmadan yere yığıldı.

Dış kapı kolunu, küçük dozlarda bile insanı bayıltabilen bir temas zehriyle kaplamıştım.

Otelin spor salonunda yaptığı egzersiz yüzünden tüm gözenekleri ardına kadar açılmış olan Senatör Therot zehrin tüm etkisini hissetmişti.

Kendisi baygın yatarken ben de bir şişe dezenfektan çıkardım ve tüm yüzeyleri spreyleyerek benden geriye hiçbir iz kalmadığından emin oldum.

Beklenen kapı tıkırtısını duyduğumda işim çoktan bitmişti. Lateks eldivenlerimle kapıyı açtım ve iki adam yanlarındaki tekerlekli sandalyenin başında beklerken dış kapı kolunu sildim.

Başparmağımı kaldırarak onlara işaret verdim ve iki adam, Therot'un bilinçsiz bedenini tekerlekli sandalyeye dik konumda oturtarak onu kayışla bağladılar.

Ben merdivene adım atarken onlar servis asansörüne yöneldiler. Geriye doğru dönüp baktığımda, Therot'u Mathis'le birlikte kapıdan içeri itmekte olan William Bostrom'ın bakışlarını yakaladım.

Anlamli bir biçimde birbirimize kafa salladık. Bunun, duyduğu acıyı tamamen dindirmeyeceğinin ikimiz de far-

kındaydık, ama zaten canavarları öldürmek acınızı asla dindirmezdi. Ne var ki gerçek yüzlerini gördüğünüzde yapmak zorunda olduğunuz bir şeydi bu.

Üç blok öteye park ettiğim kiralık arabama ulaştığımda, arabanın yan tarafına yaslanmış, elindeki kâğıt bardaktan kahve yudumlayan tanıdık bir sima gördüm.

Soğuk Savaş Bill'e bakarak, "Dur tahmin edeyim, bitirilmiş işlerini tamamlamak için buradasın?" dedim. Şakam yalnızca yarı yarıya gerçektir ve sol elim küçük bir metal kutuyu kavırken sağ elim, kemerime sıkıştırılmış tabancayı çekmeye hazır bir şekilde, yan tarafıma seğirtti.

Bill gözlerini devirerek sızlandı. "O işler öyle olmuyor. İnsanları satın almak daha kolay ve tasasız. Ve sanırım öyle de yaptık."

Sesinde ufak bir suçlayıcılık mı vardı, yoksa genel olarak dünyaya karşı beslediği hoşnutsuzluğun unısı mıydı, emin değildim.

Sözlerine devam etti. "Hiçbir şeyin boka sarmadığından emin olmak için buradayım. Ekibine güvenir misin?"

"Biraz olsun güvenmem," diye yanıtladım. "Ama kendi çıkarlarını koruyacaklarına güvenim tam."

"Doğru cevap. Bir soru daha, yalnızca kendim için soruyorum: Neden?"

Arkadaki otele doğru baktım. "Oyo gibi birinin mümkün olmasını sağlayan vektörü ortadan kaldırmanın en etkili yolu gibi göründü."

Bill başını sallayarak çenesini sıvazladı. "Anladım, profesör. Yani bunların tümü senin için yalnızca biyoloji mi?"

"Ve matematik. Matematiği unutma."

Bill homurdandı. "Hay lanet. Galiba beni Oyo'dan daha çok korkutuyorsun."

“Ben yalnızca mantıksal bir sonuca varana dek olguları takip ediyorum.”

“Beni korkutan da bu zaten. Asıl sorunun insanlık olduğuna karar vermen ve hepimizi yeryüzünden silmek için bir katil bakteri üretmene daha ne kadar var?”

“Bakteri kullanmak verimsiz bir yöntem olurdu.” Yumruğumda sıkıttığım küçük teneke kutuya baktım. “Öte yandan, özel tasarım bir prion...”

Bill bakışlarını indirip elime baktı, sonra da şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışarak uzun bir an boyunca gözlemini bana dikti. “Siktir. Artık yaptığın şu anlaşma konusunda kim için endişelenmem gerektiğini bile bilmiyorum; onlar mı yoksa sen mi?”

Ben de tam olarak böyle düşünmelerini istiyordum zaten.

Soğuk Savaş Bill yavaşça uzaklaşırken, yarısı içilmiş kahvesini bir çöp kovasına fırlatı – muhtemelen üstlerini Profesör Cray’in aslında kıyameti getirmeyi planlayan dengesiz, soykırıma meyilli bir manyak olabileceğiyle ilgili nasıl uyara-
cağını düşünüyordu.

Silindiri tekrar cebime atarak arabama bindim ve Therot, Bill ya da onun patronları konusunda tek bir kaygı bile duymadan çevre yoluna yöneldim.

Kurmam gereken bir laboratuvar vardı.

SON

OYUNCAKÇI SENİ İZLİYOR.

Çığır açıcı bilimsel yöntemler sayesinde tarihin en azılı seri katillerinden birini yakalayan Profesör Theo Cray, eski öğrencisinin ölümü ve avını yakalamasının ardından akademik dünyadan kopar. Hayatını yeniden inşa etmeye çalışırken kendisini başka bir esrarengiz vakanın içinde bulur. Kayıp bir çocuğun çaresiz babası yardım için Theo Cray'e başvurur. Onun elindeyse birkaç çocuğun çizimi ile Oyuncakçı adlı biriyle ilgili şehir efsanesinden başka bir ipucu yoktur.

Theo Cray, Oyuncakçı'nın ardındaki gizemi çözmek için bilimsel önyargılarını bir kenara bırakıp düşler ile kâbusların gündelik gerçeklik kadar yer kapladığı bir dünyayla yüzleşmelidir. Vakanın girdabına sürüklendikçe uçsuz bucaksız bir ağın içinde bulur kendini, henüz son kurbanını ele geçirmemiş bir ağın.

Andrew Mayne'in *Natüralist* romanıyla tanıştığımız kahramanı Theo Cray, ikinci macerası *Aynadan İçeri*'de de yine tüm bilimsel yaklaşımıyla bilinmezliğin ortasına atılıyor.

"Bilim, spekülasyon ve gerilimin sürükleyici kesişimi."

—OMNIVORACIOUS

Çeviren: Gökçe Çiçek

www.ithaki.com.tr

ithaki

■ ■ ■ ithakiyayinlari